

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:89 • 6 Şubat '99 • 5 DM

İMF-TÜSİAD'ın yıkım programı:

sosyal güvenliğin tasfiyesi,
özelleştirmeler,
sefalet ücretleri,

İlham kaynakları TÜSİAD

TÜSİAD'ın 1996 yılında yayımladığı 'Seçim Sistemi Tartışması ve İki Turlu Sistemi Başlıkları' çalışması, 18 Nisan'da ısrarla yerel seçimlerin iki turlu olmasını öneren bir rapor yayımlanmıştı.

Askerlerin
isteği iki
turlu seçim

emperyalist haydutluğa suç ortaklığı

TKİP Belgeleri:

Parti programı üzerine ön tartışmalar/6

**Modern programın
klasik temelleri**

Orta sayfa

**Gücünü birleştir,
mücadeleyi yükselt!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist talan ve sömürüye karşı mücadeleye	3-4
Kamu işçileri IMF paketlerini alanlarda yırtmalıdır	7
"Emek Platformu"	
kimin platformu.	8-9
Sermaye iktidarı Irak halkının katledilmesini suç ortağıdır	11
Swisscard direnişi sürüyor	13
TKİP Belgeleri: Parti programı üzerine ön tartışmalar/6	
Modern programın klasik temelleri (Orta Sayfa) 16-22	
TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: Cüret ettik ve başardık	26-27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:89 ● 6 Şubat 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Emperyalizme uşaklık, emekçiye kıyım politikalarını yerle bir edelim!

İMF-TÜSİAD'ın 56. hükümeti, işçi ve emekçilere yaşamı daha da zehir edecek bir saldırı paketi hazırlamış bulunuyor. Özelleştirme, sosyal güvenliğin tasfiyesi, işçi kıyımları, iş güvenliğinden yoksun çalışma, bankaların karlarının güvenceye alınması, esnek çalışmanın yaygınlaştırılması politikalarıyla içerde sömürü yoğunlaştırılıyor.

İMF-TÜSİAD'ın 56. hükümeti ayağının tozu gitmeden İncirlik'i ABD'nin sınırsız kullanımına açtı. Buradan kalkan uçaklar oefalarca Irak'a bomba yağdırdı. "Vatan-milleti" dillerinden düşürmeyenler, Türkiye'yi ABD'nin saldırı üssüne dönüştürdüler. Kardeş Kürt halkına yönelik şovenist saldırganlık, ABD emperyalizminin emrinde Irak halkına yöneliyor. "Irak saldırabilir" yalanıyla Patriot füzeleri yerleştirilerek Türkiye savaşın içine sürülüyor. İşçi, emekçi, Kürt halkı karşısında aslan kesilenler, "ulusal onur" edebiyatını dillerinden düşürmeyenler, sıra ABD'ye, IMF'ye gelince birden süt dökmüş kediye dönüyorlar. Düzen partileri ve sendika bürokratları ve burjuva medya bu konuda tam bir sessizliğe gömülerek üç maymunu oynuyorlar.

Emperyalizme kölelik ve sosyal yıkım politikalarına dizginsiz ber faşist terör eşlik ediyor. Çürümüş düzen ve çeteleşmiş devlete alternatif oluşturabilecek ilerici, devrimci güçler üzerinde saldırılar yoğun bir şekilde sürüyor. Kuşkusuz işçi, emekçi ve Kürt halkına saldırının özel bir biçimi bu.

Sermayenin sömürgeci devleti tarafından boşaltılan üç bin civarındaki köye, son olarak Nusaybin'de üç yüz evden oluşan iki köy daha eklendi. Aynı ilçede kadın-erkek, yaşlı-genç demeden tüm Kürt köylüleri meydan dayağından geçiriliyor, gıda ambargosu uygulanıyor. MGK, burjuva cumhuriyetin "parlamentar demokrasi" makyajını tazelemek için düzenleyeceği seçimlere sıkıyönetim genelgeleriyle, parti kapatma davalarıyla müdahale ediyor. Böylece tersinden parlamenter yoldan işçi ve emekçilerin

kurtulamayacağını, çözümün devrim ve sosyalizmde olduğunu gösteriyor.

TÜSİAD-MGK, saldırı programını sadece dizginsiz devlet terörü ile değil "sosyal patlama" tehlikesine karşı ESK'ı yeniden devreye sokarak, "Emek Birliği Zirvesi" adı altında KESK'e çengel atarak ve sendika ağalarını düzen partileri listelerinden parlamento koltuklarına hazırlayarak da güvenceye almaya çalışıyor.

Gazetemiz üzerindeki baskılar artarak devam ediyor. Ankara'da 25 Ocak-1 Şubat tarihleri arasında gözaltına alınan Filiz Uzal, Hasan Oral ve Umut Kara adlı okurlarımız tutuklandı. Bir kere daha belirtiyoruz ki, faaliyetimize, çalışanlarımıza ve okurlarımıza dönük bu saldırılar bugüne kadar bizi yıldırmadı, bundan sonrada yıldırmayacak.

**Kızıl Bayrak dalgalanacak!
Sosyalizm kazanacak!**

H. FIRAT

Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

H
A
N
-
Z
I
R
-
R
O
Y
-
N
A
L
I
S
T
I
K

İMF, TÜSİAD-MGK'nın yıkım programına hız veriliyor!

Emperyalist talan ve sömürüye karşı mücadeleye!

Önümüzde İMF-TÜSİAD tarafından dayatılan ve 5 Nisan'la kıyaslanabilecek kapsamda olan bir saldırı programı var.
Toplumun emeğiyle geçinen bütün kesimlerine karşı yürütülen savaşın tirmandırılması anlamına gelen bu programın boşa çıkarılması,
işçi ve emekçilerin özelleştirmelerden esnek üretime, sefalet ücretlerinden mezarda emekliliğe kadar her saldırıya karşı mücadeleyi adım adım geliştirmelerine bağlıdır.
Efendileriyle çıkar birliği doğrultusunda hareket eden sermaye iktidarı, sömürüyü arttırmak için iç ve dış cephede saldırılarını arttırmakta,
operasyonlarını sıklaştırmaktadır.
Hak ve özgürlüklerimize ve halkların kardeşliğine yöneltilen bu saldırıları karşılamak için "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla alanlara çıkma, mücadeleyi yükseltme günüdür.

Emperyalizmin mali jandarması İMF, 27 Haziran 1998'de imzalanan ve 18 ay sürecek olan stand-by anlaşmasının ardından uygulanan saldırı programını denetlemek için geçen hafta Türkiye'deydi. Hükümet, TÜSİAD ve Borsalar Birliği'ni teftiş eden İMF çetesi, biriken borçların tahsil edilmesi ve uygulamadaki programın hızlandırılması için gerekli talimatları vermiş bulunuyor. Anlaşma tarihinden itibaren uygulamaya soktuğu saldırılar için "aferin" alan sermaye iktidarı, yeni kredi yerine moral destek ve nasihat almak dışında, umduğunu bulamadı. Henüz ödenmeyen borç faizleri oranı üzerine yapılan bir takım küçük değişiklikler dışında 17. stand-by anlaşması kalındığı yerden uygulanmak üzere Ecevit hükümetinin önüne konuldu. İMF şefi Martin Hardy, 1998'deki uygulamaları "başarılı" bulmakla birlikte, programın uyulacak kısmı için "işiniz zor" demekle yetindi. Seçim sonrasında gelecek hükümetin yıkım programının uygulanmasını "daha da ileri götüreceğini umuyoruz" diyerek, sermaye iktidarının saldırılarını açıkça arttırmasını talep etti. Henüz bir kısmı gerçekleşen saldırı programının bugüne kadarki bilançosuna bakıldığında, işçi ve emekçilerin nasıl bir

saldırıyla karşı karşıya olduğu daha iyi anlaşılacaktır

Programın bilançosu: İşçi ve emekçiler için yıkım

Anlaşmanın yürürlüğe girdiği tarihten bugüne sermaye iktidarı emperyalist efendilerinin programını büyük bir gayretkeşlikle uygulamaya çalışmaktadır. Bu program gereğince 55. hükümet, kamu emekçilerinin ücretlerini İMF'nin belirlediği artış oranından (%20) "buçuk" şaşmadan uyguladı. Kamu emekçilerinin sayısını 350 bine indirmeyi hedefleyen yasal düzenlemelere gidildi. Kamu emekçilerinin işten atılmasını kolaylaştıracak yasalar çıkarıldı. Grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika taslağı onaylanmak üzere meclise gönderildi.

Yine, İMF programı gereğince tüm çalışanlar için "sıfır sözleşme" dayatmasında önemli bir mesafe alındı. Metalde ve tekstilde örgütlü işçiler, hain sendika bürokratlarının sunduğu hizmet sayesinde, yalnızca sefalet ücretlerine mahkum edilmekle kalmadılar, aynı zamanda emperyalizmin uluslararası saldırılarından biri olan esnek üretim saldırılarına da maruz bırakıldılar.

Yıllardır alt yapısı döşenen ve "sosyal güvenlik reformu" olarak sunulan işçi ve emekçilerin sosyal ve iktisadi kazanımlarına el konulması süreci bütün hızıyla sürdü. SSK'nın tasfiyesine paralel olarak paralı sağlık uygulamasına geçişin ilk adımı olan kişisel sağlık sigortası adım adım gündeme sokuldu, hastanelerin özelleştirilmesine hız verildi. Uygulanan özelleştirmeler ve kriz bahane edilerek 1 milyon işçi daha işsizler ve açlar ordusuna katıldı. 5 milyon asgari ücretli işçiye ancak açlık sınırında yaşayabileceği bir "artış" sağlandı.

Emperyalist köleliğe devam: Ecevit hükümeti işbaşında

Çete bağlantıları ve yolsuzluklar nedeniyle düşürülen 55. hükümetin sadık ortağı Ecevit'in sermayenin iktisadi krizi temelinde ağırlaşan siyasal krizine geçici bir soluk kazandırmak için bizzat MGK-TÜSİAD tarafından seçildiği açıktır. Bu tercih çerçevesinde bir yandan, medya aracılığıyla geçmişte kalan son imaj kırıntıları da kullanarak saldırının muhatabı olan işçi ve emekçilerin kafası "işçi dostu Ecevit" demagojisiyle bulandırılmaya çalışılıyor. Diğer yandan, emperyalizm ve sermaye karşısında "olgun", "uzlaşmacı", "sağduyulu" sözümona yeni bir Ecevit portresi çiziliyor. Kendi ağzından, bu sözde değişim "koşulların değişimi"ne bağlanıyor, geçmişten ders çıkarıldığı ifade ediliyor, özelleştirme ve İMF'ye karşı çıkmanın yanlış

olduğu öne sürülüyor. Sermayenin bu eski koltuk değneği, '80 öncesinde kendi dönemindeki devletleştirilen işletmeleri bizzat kendisinin özelleştirerek hatasını telafi edeceğini açıklayarak, uşaklıkta sınır tanımayacağını mesajını veriyor.

Geçmişte olduğu gibi bugün de işçi düşmanı ve devrimci hareket karşısında tescilli bir gerici olan Ecevit'in tercih edilmesinin nedeni, üzerinden demagojik manevra yapılarak kitlelerin aldatılabileceği tek siyasi lider olmasıdır. Bunun için "işçi dostu" yalanı yanında "temiz-dürüst siyasetçi" imajı daha fazla öne çıkarılıyor. Çünkü o, görünürde çeteleşmeye, rant kavgasına ve yolsuzluklara bulaşmamış tek lider konumundadır. Görünüşte diyoruz, zira gerçekte doğrudan CIA bağlantılı şirket burslarıyla ABD'de eğitim gördüğü biliniyor. '80 öncesi en büyük kitle katliamlarının kendi hükümet döneminde yapıldığı ve çoğunun üstünün örtüldüğü de henüz unutulmuş değil. Kıbrıs işgalinde sermayenin güvercin kılığındaki şahini olması, Kürt halkının mücadelesi karşısında takındığı şovenist ve düşmanca tutum, lokavtı yasallaştırması vb. örnekler üzerinden hizmetinde olduğu sınıfın kim olduğu anlaşılabilir.

Sermaye iktidarının geçmişteki sahte imajı üzerinden yarattığı bu tablo, Ecevit'in sermayeye hizmetini kolaylaştırmak amacını taşıyor. Nitekim iş başına geçer geçmez çağdaş dünya ile (emperyalist haydutlarla) uyum içinde, Türkiye'nin (sermayenin) çıkarlarını savunmak için elinden geleni yapacağını beyan ediyor. İlk iş olarak da, İMF-TÜSİAD programını "halkı acıtmadan" uygulayacağı demagojisini ortalığa yayıyor.

İMF'nin Ecevit'in ve seçimle gelecek yeni MGK-TÜSİAD hükümetinin önüne koyduğu saldırı programı şöyle somutlanıyor:

* En büyük ve en kârlı işletmeler özelleştirilerek emperyalist soygunculara ve tekelci işbirlikçi sermayeye peşkeş çekilecek. POAŞ, Petkim (Aliğa), THY, Tüpraş, Karadeniz Bakır İşletmeleri, Ereğli D.Ç. TUGSAŞ, İSDEMİR vb. bunların başında geliyor.

* Tekstil ve metalde olduğu gibi sıfır sözleşmeler ve esnek çalışma kamu işçisine de dayatılacak.

* "Sosyal güvenlik reformu" adı altında sürdürülen saldırılara hız verilecek. Emeklilik yaşı kadınlarda 57,

erkeklerde 60'a çıkacak.

* Bankacılık alanındaki yasalar tekeli sermayenin çıkarlarına göre yeniden düzenlenecek ve emperyalistlerin denetimi kolaylaştırılacak.

* Mecliste bekletilen grevsiz ve toplu sözleşmesiz sendika yasası küçük rötuşlardan geçirildikten sonra esası korunarak meclisin onayına sunulacak.

Kan emici sermaye iktidarının emperyalist sömürücülerle ortaklığında elindeki tek kozu olan işçi ve emekçilerin ucuz işgücünü pazarlayabilmesi için başka bir seçeneği yoktur. Önümüzdeki dönem azgınca sömürünün sürdürülebilmesi için terör aygıtı çete devletin tahkimatlarına devam edileceği açıktır. Zira uygulanmakta olan İMF programı ile işçi ve emekçilerin lehinde en küçük bir esneme mümkün değildir.

Emperyalist haydutluğa suç ortaklığı!

Derin bir iktisadi-siyasi kriz içinde debelenen sermaye sınıfının emperyalist haydutlara kölece boyun eğmekten başka bir seçeneği yoktur. Öyle ki, bu kölece bağlılığa sadakat göstermek adına Çankaya köşkünün arazisinin yabancı bir tekele verilebileceği bizzat devletin zirvesindekilerin ağızından ifade ediliyor. İktisadi ve mali alandaki bağımlılık, hazine ve merkez bankası gibi sözde ulusal ekonominin bu kilit kurumlarının emperyalizmin kasası gibi işletilmesine kadar varabiliyor. Faiz ödemeleri adı altında işçi ve emekçilerin sırtından emperyalizmin kasasına 6.6 katrilyon aktarılıyor.

Ulusal bağımsızlık, şahsiyetli ve ilkeli dış politika, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü üzerinden çekilen hamasi nutuklar, kuru sıkı demagogiler giderek müstemleke statüsü kazanan bir ülke gerçekliğinin üstünü örtmeye yetmiyor. Sermaye iktidarı iktisadi alandaki kölece bağımlılığını dış politikada bölge halklarına karşı emperyalizmin bir üssü olarak tamamlıyor. Kendi toprakları üzerinde kurulu ABD üşleri üzerinde denetim güçleri olmadığını her Irak saldırısından sonra itiraf etmek zorunda kalması, içinde bulunduğu aczin en açık kanıtıdır. Emperyalizme kölece bağımlılık yalnızca içerde işçi ve emekçilerine karşı değil, tüm bölge halklarına karşı da sermaye iktidarını emperyalizmin vurucu gücü, halkların düşmanı haline getiriyor.

Bugün Ecevit, hükümeti şahsında sözde ABD'nin Irak politikasından rahatsızlık duyulması ve serzenişte bulunulması, İncirlik'ten kalkan uçakların gününbirlik olarak Irak halkını bombalamasına engel teşkil etmiyor. İktisadi, mali ve siyasi bağımlılık sermaye iktidarını dün Kore'de olduğu gibi bugün de, gerektiğinde emperyalist efendilerinin çıkarları için kendi evlatlarının kanını akıtmaya mecbur etmektedir. Hiçbir burjuva "kişilikli dış politika" ve politikacı emperyalizme bekçilik görevini boşlayacak bir güce ve cürete sahip değildir.

Önümüzde İMF-TÜSİAD tarafından dayatılan ve 5 Nisan'la kıyaslanabilecek kapsamda olan bir saldırı programı var. Toplumun emeğiyle geçinen bütün kesimlerine karşı yürütülen savaşın tırmandırılması anlamına gelen bu programın boşa çıkarılması, işçi ve emekçilerin özelleştirmelerden esnek üretime, sefalet ücretlerinden mezarda emekliliğe kadar her saldırıya karşı mücadeleyi adım adım geliştirmelerine bağlıdır. Efendileriyle çıkar birliği doğrultusunda hareket eden sermaye iktidarı, sömürüyü arttırmak için iç ve dış cephe saldırılarını arttırmakta, operasyonlarını sıklaştırmaktadır. Hak ve özgürlüklerimize ve halkların kardeşliğine yöneltilen bu saldırıları karşılamak için "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla alanlara çıkma, mücadeleyi yükseltme günüdür.

İMF-TÜSİAD yıkım programını kavgalı alanlarında yırtalım!

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye son!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İMF ve sosyal güvenlikte tasfiye

Bugün tüm dünyada sosyal güvenlik kurumlarının işçi ve emekçilere sunduğu hizmetlerin kapsamı giderek daraltılıyor.

Sağlık ve eğitim hizmetleri özelleştiriliyor, işçi ve emekçi yığınlarının bu hizmetlerden faydalanması zorlaştırılıyor.

Emeklilik yaşları yukarı çekilirken hemen bütün sosyal ödeneklerin miktarları kuşa çevriliyor.

Böylece kazanılmış sosyal hakların içi boşaltılıyor, gereksizleştiriliyor.

İşte İMF tarafından Ecevit hükümetinden istenen,

bu tür bir saldırı politikasının hayata geçirilmesidir.

Bu, sermaye hükümetlerinden İMF'nin ilk talebi de değildir.

20 yıldır, Türkiye'de iktidara gelen her hükümete, her vesileyle aynı telkinlerde bulunmuştur.

Kapitalist sistemin dünya çapında yaşadığı iktisadi kriz boyutlanarak sürüyor. Emperyalistler, bir kriz bataklığında boğulmamak için faturayı işçi sınıfı ve emekçilere kesecek önlemleri peşpeşe devreye sokuyorlar. Bütün bir dünya ekonomisi emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda elden geçiriliyor.

Geçen hafta Türkiye'ye gelen İMF heyeti, yeni işbaşına geçen Ecevit hükümeti ile emperyalizmin ihtiyaçları çerçevesinde görüşmeler yapıyor. Ecevit hükümeti ve sermaye sözcüleri ise İMF görüşmelerinden farklı bir beklenti içindedirler. Zira Türkiye, global iktisadi krizden etkilenen ülkelerden biridir. Sermaye ve hükümet, Türkiye kapitalizminin krizinin yıkıcı sonuçlarını kendi başına göğüsleyemeyeceğini görmekte, bu yüzden de göbekten bağımlı olduğu emperyalist sermayeyi yardıma çağırılmaktadır. Ecevit hükümetinin dış kredi karşılığında İMF ile yeni bir stand-by imzalayacağını işaretleri hükümet programında verilmektedir.

Ne var ki İMF, her isteyenle stand-by imzalamıyor ve her isteyene de kredi musluklarını açmıyor. Öncelikle, hizmetinde olduğu emperyalizmin çıkarlarını düşünen İMF'nin stand-by karşılığında Ecevit hükümetinin önüne koyduğu bazı koşullar var. Söylemeye gerek bile yok, İMF'nin dayattığı koşullar,

krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına daha fazla yıkmaktan, onları sömürü ve zulmün kucağına daha fazla itmekten başka bir amaç ve işlev taşıyor. Ecevit hükümetine dayatılan bu koşullardan biri ve belki de en önemlisi ise "sosyal güvenlik" alanında daha önce de gündeme gelmiş bir takım düzenlemelerin zaman geçirmeden yapılması. Burjuvazi ve hükümet bunu ileriye dönük köklü bir reform olarak ilan etse de, işçi ve emekçiler açısından bunun anlamı yeterince açıktır. Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi ve sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi planlanmaktadır. Yani sosyal haklara dönük kapsamlı bir saldırı söz konusudur.

Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi ve sınıfın elindeki sosyal hakların gaspı son 20 yıldır emperyalist-kapitalizmin temel saldırı politikalarından biridir. Burjuvazi yüzyılın ilk yarısında uğradığı yenilginin rövanşını bugün almaya çalışmaktadır.

İkinci Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda işçi sınıfı hareketinin gücü, burjuvaziyi belli tavizler vermek zorunda bırakmıştı. Kapitalist devlet, işçi ve emekçilere dönük bir dizi hizmetin örgütlenmesini ve yerine getirilmesini üzerine aldı. Ortaya çıkan devlet, o ünlü "sosyal devlet" idi. Burjuvazi, kapitalist düzenin iğrenç yüzünü gizlemek, kapitalizmin aslında ne kadar da insancıl olduğu yalanını yaymak için "sosyal devlet" üzerinden demagogik bir propaganda yürütse de, onu hep sırtında bir kambur, kazançlarını sınırlayan bir engel olarak gördü. İşçi sınıfının verdiği mücadelenin bir sonucu olarak kabullenmek zorunda kaldığı ve doğrusu katlandığı "sosyal devlet"i eline geçen her fırsatta tırpanlamaya, içini boşaltmaya çalıştı. Karşısında az çok güçlü bir sınıf hareketi bulduğu sürece bunu başaramadı.

Ne zaman ki uluslararası sınıf hareketi zayıfladı, ne zaman ki Sovyet Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleri şahsında temsil edilen "sosyalizm" bir çöküş sürecine girdi, kapitalist-emperyalist sistemin efendilerine de gün doğdu. Kapsamlı bir ideolojik saldırıyla birlikte işçi sınıfının 150 yıllık mücadelesinin ürünü kazanımlarına göz dikildi. Bu topyekün saldırının temel bir parçası olarak ise "sosyal devlet" anlayışı mezara gömülerek liberalizm yeniden başta edildi.

Bugün tüm dünyada sosyal güvenlik kurumlarının işçi ve emekçilere sunduğu hizmetlerin kapsamı giderek daraltılıyor. Sağlık ve eğitim hizmetleri özelleştiriliyor, işçi ve emekçi yığınlarının bu hizmetlerden faydalanması zorlaştırılıyor. Emeklilik yaşları yukarı çekilirken hemen bütün sosyal ödeneklerin miktarları kuşa çevriliyor. Böylece kazanılmış sosyal hakların içi boşaltılıyor, gereksizleştiriliyor. İşte İMF tarafından Ecevit hükümetinden istenen, bu tür bir saldırı politikasının hayata geçirilmesidir. Bu, sermaye hükümetlerinden İMF'nin ilk talebi de değildir. 20 yıldır, Türkiye'de iktidara gelen her hükümete, her vesileyle aynı telkinlerde bulunmuştur.

Dünya Bankası'nın 1 Nisan '96 tarihli "Türkiye Uyum İçin Çalışıyor" adlı raporuyla saldırının giderek somutlaştığı yeni bir sürece girilmiştir. Rapor, "emeklilik yaşının yükseltilmesi"ni, "sosyal yardım zammının düşürülmesi"ni, "primlerin yükseltilmesi"ni vb. "tavsiye" etmektedir. Bundan ilham alan ikinci bir raporu ise o dönem iktidarda olan Anayol hükümeti hazırlamıştır. Her iki rapora dayanan hükümet bu kez saldırıyı bir adım ileri taşımış, "Sosyal Güvenlik Reformu Yasa Tasarısı"nı gündeme getirmiştir. Böylelikle işçi ve emekçilerin sahip olduğu sosyal hakları budamaya, onları tam anlamıyla ücretli köleliğe mahkum etmeye dönük uygulamalar çok daha pratik bir

anlam kazanmıştır.

İMF patentli bu saldırı politikası Türkiye burjuvazisinin çıkarlarıyla tümüyle örtüşmektedir. İşverenler hemen her fırsatta ve her platformda emeklilik yaşının çok düşük olmasından, sosyal güvenliğin finansmanı için ödenen işveren payının yüksekliğinden, sosyal yükümlülüklerin kendilerine getirdiği ağır ekonomik yüklerden şikayet etmekte, sosyal güvenlik alanında köklü bir reformun kaçınılmaz olduğunu savunmaktadırlar. Kısacası, bu saldırı politikasını açıktan sahiplenmekte, hükümetlere tam destek vermektedirler. TÜSİAD'ın ve TOBB'un İMF heyetinin gelişi dolayısıyla yaptığı açıklamalar bunun en son örneğidir.

Bütün bu iç ve dış desteğe rağmen, sermaye hükümetleri işçi sınıfının elindeki sosyal hakları bir çırpıda ve açıktan söküp alacak yasal düzenlemeleri bugüne kadar yapamamışlardır. Bunun için gerekli siyasal gücü bir türlü kendilerinde bulamamışlardır.

Sermaye, bunun yerine, işçi sınıfı ve emekçilere hizmet veren sosyal güvenlik kurumlarını ve sosyal hakları parça parça boşa düşürüp tahrip etme yolunu daha çok tercih etmektedir. SSK'nın yavaş yavaş mali bir çöküntüye sokulması, idari tedbirlerle çalışamaz hale getirilip işlevlerini parça parça özel sektöre devredilmesi, böyle sinsi bir planın parçalarıdır. Diğer sosyal güvenlik kurumları açısından da durum pek farklı değildir. Ancak SSK, işçi ve emekçilere hizmet veren en büyük sosyal güvenlik kuruluşu olduğu için, yağmalanmasına ve tasfiyesine biraz daha yakından tanık olmakta fayda var.

SSK, Türkiye'deki en büyük sosyal güvenlik kuruluşudur. 11 milyon dolayındaki sigortalı işçi ve emekçinin yaklaşık 6 milyonu SSK kapsamındadır. Ülke nüfusunun yaklaşık yarısına (30 milyon civarı) SSK tarafından sağlık hizmeti veriliyor. Sermaye, işçi ve emekçiler açısından kritik önem taşıyan bu kuruluşu mali yönden zayıflatıp, tasfiyesini meşrulaştırmak için elinden gelen her yola başvuruyor.

* En başta, neredeyse sadece işçi emekçilerin ödediği primlerle ayakta duran kurumun başına burjuvazi kendi temsilcilerini oturtturarak, kurumun tüm olanaklarını kendi sınıfı çıkarları doğrultusunda yağmalıyor. Yönetim kurulunda sadece bir işçi ve bir işçi emeklisi temsilcisi varken, sermaye ve hükümet tam 5 kişiyle temsil ediliyor.

* SSK, sürekli olarak bir borç batağında çırpınmaya mahkum ediliyor. SSK'nın çeşitli özel ve resmi kuruluşlardan 401 trilyon alacağı var.

Bunların çok büyük bir kısmı kamu ve özel sektör kuruluşlarının ödemediği prim ve gecikme zamlarıdır. İşverenler tarafından ucuz kredi olarak nitelendirilen bu prim borçları, kuruma ödeneceği yerde repoya, devlet tahviline yatırılarak kâr üstüne kâr elde ediliyor. Sermaye devleti işverenden prim tahsilatını hızlandıracak önlemler alacağına, şimdiye kadar tam 11 kez işveren prim borçlarını affetmiş, kurumun parasını patronlara karşılıksız dağıtmıştır.

* SSK elindeki parayı nasıl değerlendireceğine kendisi karar veremiyor. Hükümet kararıyla, enflasyonun çok altında bir faizle

sermayenin sosyal güvenlik kurumlarıyla ilgili yürüttüğü yalan kampanyasına sadece bir örnektir. Buna benzer binbir yalan ve karalama daha utanmazca kullanılmaktadır. Sermayenin sosyal güvenlik konusuna nasıl yaklaştığını bu sınırlı örnekler bile açıklamaktadır.

Çalışan kitlelerin sağlıklı ve insanca yaşaması, sermaye açısından ancak sömürü ve soygun konusu olabiliyorsa anlamlıdır. Nitekim sermaye bir taraftan sosyal güvenlik kurmalarını çökertip tasfiye ederken, sağlık hizmetlerinde kalitenin düşmesine sorumsuzca göz yumarken, ortaya çıkan hizmet açığını özel sektör şirketleriyle doldurmakta son derece maharetli davranmaktadır. Özel sigorta şirketleri ve özel sağlık hizmeti veren kuruluşlar hızla çoğalmaktadır. Son olarak Ankara'da SSK hastanelerinde verilmesi gereken poliklinik hizmetlerinin özel polikliniklere

devri pilot uygulama şeklinde başlatılmıştır.

Bu uygulamanın yaygınlaştırılacağından kuşku duyulmamalıdır. Hastaya ancak parası varsa bir değer veren bu özel sigorta ve sağlık kuruluşlarından bütün SSK üyelerinin rahatça yararlanması mümkün değildir. Aldığı ücretle ancak sefalet koşullarında yaşayabilen milyonlar, emekli olduğunda ya da hasta düştüğünde neredeyse ölüme mahkum edilecek, yaşamları şansa bağlı olacaktır. Vahşi kapitalizme de ancak bu yakışır. Paran kadar insanlık, paran kadar sağlık! Kapitalist sistemde emek-gücünü satarak geçinenler için çalışmaz duruma düşmek gerçek bir felakettir. Zira yaşamlarını sürdürebilmelerinin tek yolu çalışmak, emek-gücünü kapitaliste satarak karşılığında ücret almaktır. Hastalık, yaşlılık veya işten atılma nedeniyle

çalışmaz duruma gelen bir işçiyi rahat ve huzurlu bir yaşamın beklemediği açıktır. Patrondan yarar ummak boşunadır. Onlar için sömürilemeyen bir işçinin yaşaması çok da gerekli değildir.

Böylesine vahşi olan kapitalist sistemin tarih sahnesine çıkardığı proletarya, insanca yaşamının koşullarına büyük mücadeleler sonucunda ulaşmıştır. Çalışma sürelerinin kısaltılması, ücretlerde iyileştirmeler yapılması, sağlık ve yaşlılık sigortası, eğitim hakkı, sağlıklı bir konutta oturma hakkı, iş kazalarına karşı belli güvencelerin sağlanması; ülkeden ülkeye, dönemden döneme farklılıklar gösteren tüm bu kazanımlarda her ulustan milyonlarca işçinin ölümüne mücadelesi, bu uğurda akıtılan kanı vardır.

Sosyal haklar, öyle burjuvazinin iddia ettiği gibi, kapitalizm çok "insancıl" olduğu için ya da devlet "sosyal" olduğu için lütfedilip verilmedi bizlere. Onları biz, teker teker ve karşılığında milyonlarca sınıf

kardeşimizin canını bedel olarak ödeyerek kazandık. Asgari ölçülerde de olsa, bir parça da olsa insanca yaşayabilmemizin güvencesi, sınıf kardeşlerimizin bize miras bıraktığı bu sosyal haklardır. Kapitalist sistem bugün tüm dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfının elindeki sosyal haklara el uzatıyor. Sermaye devletinin İMF'yle danışıklı olarak devreye sokmaya çalıştığı "sosyal güvenlik reformu" bu büyük hak gaspının adıdır. Güvencesiz bırakılmak istenen, hakları elinden sökülüp alınacak olan 3-5 kişi değil. Yaşamını kazanan herkes hedef tahtasında bu kez.

Bu büyük saldırı çok daha büyük bir yanıtı hak ediyor.

Herkese iş! Herkese iş güvencesi!

Herkese ömür boyu sosyal güvence!

Mezarda emekliliğe hayır!

Sosyal güvenlikle özelleştirme ve

tasfiyeye hayır!

Hak gasplarına karşı mücadeleye!

hazine bonusu almaya zorlanıyor.

* Refahiyol Hükümeti, 1997'de, SSK ve Bağ-Kur'u çökertme planlarına kurum mallarının satışını da dahil etti. SSK'ya ait 500 trilyon tutarındaki gayrimenkul Şubat '97'de TBMM'nin aldığı bir kararla satışa sunuldu.

Sermaye batırmak için bunca çaba sarfettiği sosyal güvenlik kurumlarına devletçe yapılan kaynak aktarmalarının bütçe açıklarının temel nedenlerinden biri olduğu yalanına utanmazca başvuruyor. Durum hiç de sermaye sözcülerinin iddia ettiği gibi değildir.

SSK bütünüyle işçi prim ödemeler sayesinde ayakta durmaktadır. İşveren katkısı neredeyse kağıt üzerindedir. Devlet ise zaman zaman kamu kuruluşlarına ait prim borçlarını ödeme lütfu göstermenin dışında kurumun finansmanına katkı yapmamaktadır. Aksine kurumun gelirlerini başka alanlara keyfi bir biçimde aktarmaktadır. Bu,

İşverenler hemen her fırsatta ve her platformda

emeklilik yaşının çok düşük olmasından,

sosyal güvenliğin finansmanı için ödenen

işveren payının yüksekliğinden,

sosyal yükümlülüklerin kendilerine getirdiği

ağır ekonomik yüklerden şikayet etmekte,

sosyal güvenlik alanında köklü bir reformun

kaçınılmaz olduğunu savunmaktadırlar.

Kısacası, bu saldırı politikasını

açıktan sahiplenmekte,

hükümetlere tam destek vermektedirler.

TÜSİAD'ın ve TOBB'un

İMF heyetinin gelişi dolayısıyla

yaptığı açıklamalar

bunun en son örneğidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitapy.org>

İMF açlık ve sefalet programını denetlemek için geliyor

*Ecevit başbakanlığa
adım attığı gün*

*“İMF”nin acil yardımına ihtiyaç
olduğunu” ifade etti.*

*Tabii ki bu Ecevit hükümetinin
hizmetinde olduğu burjuvazinin
ihtiyacıydı. Ekonomik krizin borsayı
altüst ettiği, tekstil sektörünün krize
girdiği günlerde sermayedarlara
yapılan kıyaklar biliniyor. İç ve dış*

*borç ödemelerinin karşılığının
olmadığı koşullarda, Ecevit*

*hükümetinin işçi ve emekçilere
İMF’nin ekonomik sosyal saldırı*

*programını dayatmaktan başka
çaresi yoktur. TÜSİAD’ın, hangi*

*siyasal parti iktidara gelirse gelsin
bu yıkım programını*

*uygulayacağına dair sözleşme
imzalasın demesi, düzen açısından*

*en ufak bir esnemenin mümkün
olmadığının göstergesidir.*

politikaları şekillendiren IMF, bağımlı ülkelerdeki açlığın, sefaletin ve yoksullaşmanın daha da derinleşmesinin nedeni oldu. IMF’nin dayattığı iktisadi ve mali politikaların sonucunda dünya halklarının %85’i üretilen değerlerden sadece %22 pay alırken, dünya nüfusunun %15’inin yaşadığı emperyalist-kapitalist 7 ülke üretilen değerlerin %78’ine el koymaktadır. IMF’nin politikalarını uygulamadaki başarısı ile daha bir yıl öncesine kadar bağımlı ülkelere örnek gösterdiği Asya Kaplanları ve Rusya tam bir ekonomik çöküntü yaşandı. IMF politikalarını uygulamadaki ısrarın yarattığı tahribatlar açısından çarpıcı örneklerdir bu ülkeler.

**MGK-TÜSİAD onaylı DSP hükümeti
İMF direktiflerini harfiyen uygulayacaktır**

Ecevit başbakanlığa adım attığı gün “İMF”nin acil yardımına ihtiyaç olduğunu” ifade etti. Tabii ki bu Ecevit hükümetinin hizmetinde olduğu burjuvazinin ihtiyacıydı. Ekonomik krizin borsayı altüst ettiği, tekstil sektörünün krize girdiği günlerde sermayedarlara yapılan kıyaklar biliniyor. İç ve dış borç ödemelerinin karşılığının olmadığı koşullarda, Ecevit hükümetinin işçi ve emekçilere IMF’nin ekonomik sosyal saldırı programını dayatmaktan başka çaresi yoktur. TÜSİAD’ın, hangi siyasal parti iktidara gelirse gelsin bu yıkım programını uygulayacağına dair sözleşme imzalasın demesi, düzen açısından en ufak bir esnemenin mümkün olmadığının göstergesidir. Nitekim Ecevit’in kısa hükümet programını okurken, sık sık “popülist politikalar izlemeyeceğiz”, “seçim ekonomisi uygulamayacağız” demesi, işçi ve emekçilere dönük katmerli ekonomik sömürü uygulamalarının habercisidir.

Ecevit hükümetinin kısa zamana büyük işler sığdırarak uygulamayı planladığı IMF programı emekçilere karşı önemli bir dizi saldırıyı içeriyor. Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi yoluyla işçilerin onyıllar boyunca yarattığı değerlerin talanının tamamlanması, sağlık ve sosyal güvenlik sektörünün özelleştirilmesi mızrağın sivri ucunu oluşturuyor. Kamu emekçilerinin grev hakkını gaspetmek üzere hazırlanan ve geçen yıl 4 Mart direnişisiyle püskürtülen yasa taslağı bir diğer temel saldırıdır. Bankalar yasasında yapılacak değişikliklerle emperyalist sermayeye güven verilmek isteniyor. Banka sisteminde bir kriz durumunda alacaklarınızı emekçilerden tahsil ederek ödeyeceğiz, deniliyor uluslararası mali sermayeye. Dünya mali sermaye odakları krizle batacak ekonomi olarak sıranın Türkiye’de olduğunu tahmin ediyorlar. IMF’nin talepleri, aynı zamanda böyle bir gelişme durumunda emperyalist sermayenin Türkiye’ye baskı yapmasının zeminini döşemeye dönüktür. Meksika ve G. Kore

örneklerinde olduğu gibi.

Böylesi bir ekonomik terör paketinin uygulanması ise ancak dizginsiz baskı ve şiddetle mümkündür. Onun içindir ki, sermaye devleti her alanda tasarruf tedbirlerini gündeme getirirken, orduyu ve polisi tasarruf tedbirlerinin dışında tutuyor.

**İMF’nin ekonomik politikaları işçi ve emekçilere
dönük saldırıların adidir**

Onyıllardır uygulanan IMF reçeteleri ücretlerde sürekli bir gerilemeye yol açtı. 1980’de ücretlerin GSMH’den aldığı pay %34.2 iken, 1988 yılında %13.4’e düşmüştür. Ücretlerin dondurulmasını isteyen emperyalizmin mali polisi, işçi-emekçilere daha fazla yoksullaşmayı dayatıyor. IMF, organizatörlüğünü mafyanın yaptığı özelleştirme yağmasının eğitimden sağlığa her alanda sürdürülmesini istiyor. İşçi ve emekçiler özelleştirmelerin açlık, sefalet, sendikasızlık ve işsizlik getirdiğini, PETLAS’ta, çimento fabrikalarında, şeker fabrikalarında yaşayarak öğrendi. IMF’nin bir diğer talebi sosyal güvenlik reformudur. IMF, işçi-emekçilerin birikimlerinin eseri olan SSK’nın tasfiyesini hedefliyor, mezarda emekliliği dayatıyor. Bu program işçi sınıfını çalışırken emekli yapmayacak, emekli olunca da sosyal haklardan yararlanmasını engelleyecek, paran kadar yaşa yaklaşımını dayatacak bir sözde “reform” programıdır. Ecevit’in “halkı incitmeden ekonomik programı uygulayacağız” dediği program işte bu açlık ve sefalet programıdır. Hiç utanmadan, “herkes fedakarlık yapmalı”, diyor sermayenin otuz yıllık hizmetkârı. Sanki elli yıldır uygulanan ekonomik terör paketleriyle faturayı ödeyen işçi ve emekçiler değilmiş gibi. Sınıfa karşı sınıf tavrıyla sermaye iktidarını hedefleyen bir eylem çizgisi izlenmediği sürece bu saldırılar sürecektir.

Saldırı programını uygulayabilmek için Ecevit, “sosyal uzlaşma” adı altında ESK’ı toplamak istiyor. Sendika ağaları ise buna dünden razı. İşçi sınıfı bu hainlere haddini bildirmediği sürece böyle sürüp gidecek.

**İMF-TÜSİAD programını yırtmak için
birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim!**

Sermayenin saldırıları ancak işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi temelinde püskürtülebilir. Daha hükümeti kurduğu ilk günde burjuvazinin çıkarları doğrultusunda IMF programını uygulayacağını ilan eden Ecevit hükümeti, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödettirme peşindedir. Öncü devrimci işçilerin sorumlulukları gereği, kamu işçilerinin sözleşmelerinin gündemde olduğu bu süreçte, fabrikalarda ve işyerlerinde komiteleşme çalışmalarını yoğunlaştırmaları gerekmektedir. Yıkım programına karşı kamu emekçilerini de harekete geçirecek ortak eylemlilikler örgütlemek, devrimci ve komünist işçilerin, ilerici işçi ve emekçilerin görevidir. Sermayenin saldırılarına karşı sınıf mücadelesini örgütleme konusunda hain sendika bürokratlarına en küçük bir umut bağlanamaz. IMF’nin saldırı paketlerini yırtabilmek için işçi ve emekçilerin kendi gücüne güvenmekten başka çaresi yoktur.

Kamu işçileri İMF paketlerini alanlarda yırtmalıdır!

Kamu işçileri, İMF'nin her istikrar paketinin genelde işçi ve emekçilere, özelde ise kendisine yönelik bir yıkım saldırısı anlamına geleceği bilinciyle sürece yüklenmelidirler. Tekstil işçisine dayatılan, esnek çalışma ve sosyal hakların budanmasını kapsayan sefalet sözleşmeleri olmuştur. Satış sözleşmelerine imzalayarak ihanetlerine yeni bir halka ekleyen hain sendika bürokratlarına asla güvenilmemelidir. İMF'nin direktifleri doğrultusunda karşımıza dikilecek olan sermaye devletinin en büyük şansı, yaşamı ve dünyasıyla burjuvazinin bir parçası haline gelmiş olan bu sendika ağalarıdır. Sendikal ihanet şebekesinin İMF politikalarını uygulamaya soyunan Ecevit hükümetine karşı sınıftan yana tutum takınmayacağı yeterince açıktır. Nitekim daha şimdiden TÜSİAD'ın alkışlarıyla iktidara gelen Ecevit'e güvendiklerini ilan etmişlerdir.

İMF ve Dünya Bankası, emperyalist burjuvazinin krizinin bağımlı ülkelere fatura edilmesinin aracı olma misyonunu yerine getiriyor. Dayattıkları iktisadi ve mali politikalar, bağımlı ülkelerdeki işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal, kültürel yaşamında büyük yıkımlara yol açtı, açıyor. İMF'nin "model" ülkeleri olan Asya kaplanları iflas ettiler. Rusya ve Brezilya tam bir ekonomik çöküntü yaşıyor. Diğer bağımlı ülkeleri de benzer bir akıbet bekliyor.

Emperyalist burjuvazinin mali polisi İMF ve Dünya Bankası, onyıllardır Türkiye'nin iktisadi ve mali politikalarını belirliyorlar. On yıllardır uygulanan sömürü paketleri sonucunda milyonlarca işçi işinden oldu. GSMH'den işçi ve emekçilerin aldığı pay sürekli olarak geriledi. Özelleştirmelerle sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, esnek çalışma yaygınlaştırıldı. Ücretler %60 oranında budandı. Üniversite eğitimi fiilen paralı hale getirildi, diğer eğitim kurumlarında eğitimin özelleştirilmesinin altyapısı hazırlandı. "Paran kadar yaşa" demek olan sağıkta özelleştirmede epey mesafe katedildi. Uygulanan tarım politikalarıyla küçük köylülük iyice yoksullaştı. Bunca yıkıma rağmen, borçların ödenmesi şöyle dursun, katlanarak büyüdü. 1987'de 35 milyar doları bulan dış borç 1998 yılında 100 milyar dolara ulaştı.

Kamu işçilerinin sözleşmelerinin gündemde olduğu dönemde, İMF, yeni zulüm paketinin ayrıntılandırılması için sermaye devletini teftişe geldi.

İMF tekeli sermayenin sıkışmışlığını biliyor. Türkiye masası şefi, "Türkiye'nin sıcak paraya ihtiyacı olduğunun farkındayız", diyor. İMF, avını kapmaya hazır kurt misali, faturanın genelde işçi ve emekçilere, özelde ise kamu işçilerine nasıl yükleneceğinin ayrıntılarını öğrenmek istiyor.

İMF ne istiyor? Özelleştirmenin hızlandırılmasını; tekstil işçilerine dayatıldığı gibi kamu işçilerine ve emekçilerine de reel olarak "0" zammın dayatılmasını; sosyal güvenlik sisteminin lağvedilmesini; mezarda emeklilik anlamına gelen emeklilik yaşının yükseltilmesini; bankaların sermayeye peşkeş çekilmesini, kamu işçilerinin 575 trilyonunun gaspedilip sermayeye aktarılmasına neden olan "eşel mobil sistemi"nin devamını vb. istiyor.

"Her derde deva" olarak sunulan özelleştirmenin uygulandığı KİT'lerde çalışan işçilerin %40'ı işsiz kalmıştır. %50'si sendikasılaştırılmıştır. İşletmeler mafya denetiminde haraç mezat sermayeye peşkeş çekilmiştir. Tüm bunları kamu işçileri çok iyi biliyorlar. İMF şimde de KİT'lerin en karlı kuruluşları olan petro-kimya tesisleri, metal işletmeleri vb. uluslararası sermayeye peşkeş çekilmesinin hızlandırılmasını dayatacak.

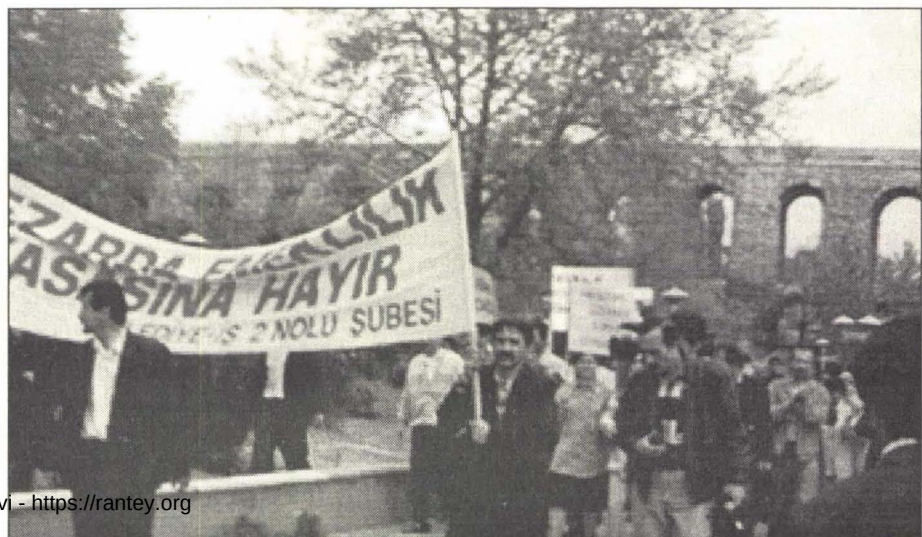
Kamu işçileri, İMF'nin her istikrar paketinin genelde işçi ve emekçilere, özelde ise kendisine yönelik bir yıkım saldırısı anlamına geleceği bilinciyle sürece yüklenmelidirler. Tekstil işçisine dayatılan, esnek çalışma ve sosyal hakların budanmasını kapsayan sefalet sözleşmeleri olmuştur. Satış sözleşmelerine imzalayarak ihanetlerine yeni bir halka ekleyen hain sendika bürokratlarına asla güvenilmemelidir. İMF'nin direktifleri doğrultusunda karşımıza dikilecek olan sermaye devletinin en büyük şansı, yaşamı ve dünyasıyla burjuvazinin bir parçası haline gelmiş olan bu sendika ağalarıdır. Sendikal ihanet şebekesinin İMF politikalarını uygulamaya soyunan Ecevit hükümetine karşı sınıftan yana tutum takınmayacağı

yeterince açıktır. Nitekim daha şimdiden TÜSİAD'ın alkışlarıyla iktidara gelen Ecevit'e güvendiklerini ilan etmişlerdir. Dolayısıyla kamu işçileri kendi öz güçlerine güvenmeli, İMF paketini yırtmak için kendi taban örgütlerine dayanarak harekete geçmeli, uyarı eylemleri başlatmalıdırlar. TÜSİAD-İMF programlarını paramparça etmenin

biricik yolu, "sınıfa karşı sınıf" siyasetiyle mücadele alanına çıkmaktan geçmektedir. Burjuvazi on yıllardır işçi sınıfını politik yaşamın dışında tutmak sayesinde vahşi sömürü düzenini devam ettirmeyi başarabiliyor. Bu sürece dur demek ve tersine çevirmek zorundayız. Kamu işçileri kendi taban örgütlülüklerini (TİS komiteleri, işyeri grev komiteleri vb.) kurarak, süreci tersine çevirmenin dinamiklerine fazlasıyla sahiptirler. İçinden geçtiğimiz süreçte kamu işçilerinin ortaya koyacağı direniş, sınıfın diğer kesimlerini de olumlu yönde etkileyecektir.

Sermayenin saldırılarına karşı kamu işçilerinin birleşik mücadelesini örgütleme sorumluluğu ise, komünist, devrimci ve öncü ileri işçilerin omuzlarındadır.

**Özelleştirmeye hayır!
Mezarda emekliliğe hayır!
Zorunlu tasarruflar faizleriyle ödensin!
SSK satılamaz!
Kamu işyerlerinde çalışan tüm işçilere sendika ve toplu sözleşme hakkı!
Eşel mobil sistemine hayır!
Tüm çalışanlara işgüvencesi!
Tüm çalışanlara sendika hakkı!
Sendikalara sınırsız siyaset hakkı!
Sınırsız söz-basın-gösteri-yürüyüş-toplantı hakkı!
İMF programını alanlarda yırtalım!
Sermaye mezara, işçiler iktidara!**

“Emek Platformu” kimin platformudur?

Kamu emekçilerinin

on yıldır düzenin baskı ve terörüne,

soruşturma ve sürgünlere rağmen

yürüttüğü “grevli, TİS’li sendika

mücadelesi” önemli bir meşruluk alanı

yaratarak geniş emekçi memur

kesimlerini mücadelenin içine

çekmişti. Bu KESK tabanının

gösterdiği mücadele dinamizminin bir

sonucuydu. Sermaye devleti ise sürekli

olarak kamu emekçilerinin meşru

sendikal taleplerini şiddetle yanıtladı.

Bununla tabandaki mücadele

potansiyelini kıramayacağını

anlayınca, önce bir gecede Türk

Kamu-Sen gibi faşist ve kontra bir

sendika kurdurarak hareketi bölüp

parçalamayı ve geriletmeyi hedefledi.

Peşinden ise mücadeleciler kesimlerin

örgütlü olduğu KESK önderliğine

yasalci ve icazetçi bir alan açarak

kamu emekçileri hareketini reformize

edip düzene yedeklemeye, “hakları

söke söke alma” çizgisinden

uzaklaştırmaya çalıştı.

mücadelesinin sertleştiği dönemlerde çelişkileri yumuşatmak, mücadeleyi geriletmek için oluşturuldu ve işçi sınıfına yönelik saldırıların zemini döşendi. Başlangıçta MGK’nın direktifleri doğrultusunda “şeriata karşı”, “milli birlik” gibi söylemlerle oluşturulan ESK, gerçekte krizin faturasını işçi sınıfına yıkmaya çalışan uluslararası saldırı politikalarının bir parçası idi. TİSK bunu daha 1992 yılında, “Üçlü diyalog ve işbirliğinin yaratılması”, “çalışma hayatının barış içinde yürütülmesi” ve “işçi ve işverenlerin sosyal hak ve menfaatlerinin ülke yararı gözetilerek korunması” formülasyonu ile, sınıf mücadelesini yumuşatma amacıyla önermişti.

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş’in başına çöreklenmiş sendika bürokratları ESK’da yer alarak ihanetçi tutumlarını “emeği toplumsal yaşamda koruma” adına kurumsallaştırdılar. İşçi sınıfının mücadele ederek kazandığı ekonomik ve sosyal hak kazanımlarını sermayeye peşkeş çekmekle kalmadılar, işçilerin sendikasılaştırmaya, düşük ücret politikalarına, tensikatlara, esnek üretime vb. yönelen tepkilerini düzen içi kanallarda erittiler. Dahası, Kürt halkına yöneltilen saldırılara onay vererek işçileri sosyal şövenizmle zehirlemeye çalıştılar. Sömürgeci sermaye devletinin A.Öcalan’ın İtalya’ya gitmesi ile Kürt halkına karşı başlattığı ırkçı-şöven kampanyaya destek sundular, İtalya’ya protesto faksları çektiler.

**“Emek platformu” ile ihanet
sınıfın tüm kesimlerine ve
kamu emekçileri hareketine taşınmak isteniyor**

Türk-İş, Hak-İş ve DİSK, Aralık ayı sonunda, tekstildeki sözleşmelerde “işçinin ekmeğini büyütme” için “güç birliği” yaptılar. ESK ile sınıfa ihanetleri tescillenen bu üçlü çetenin amacı sözleşmelerde tekstil işçisinin çıkarlarını savunmak değil, metal sektöründe olduğu gibi tekstilde de satış sözleşmelerine imza atarak burjuvazinin ekmeğine yağ sürmektir. Tekstildeki grev kararının ertesi günü, sınıfı sefalet koşullarına mahkum eden ve esnek üretime kapı aralayan satış sözleşmelerini tam bir pervasızlıkla imzaladılar.

Şimdi aynı oyun kamu işyerlerinde çalışan 500 bin işçiye karşı da oynanmak isteniyor. “İşçilerin birliği” olarak gösterilen, gerçekte ihanetçi sendikacıların sınıfa karşı birliği olan “emek cephesi”, kamudaki toplu sözleşmelerde sermayenin saldırılarını meşrulaştırmaya çalışarak, sınıfı bir kez daha arkadan hançerlemenin aracı olma işlevini yerine getirecek. “Emek cephesi” gibi demagojik söylemler eşliğinde ırkçı Ecevit üzerinden sisteme siyasal desteğini esirgemeyen, işçi sınıfına satış sözleşmelerini dayatan ve sınıfı sermaye düzeninin faşist-şövenist kampanyalarına alet etmek isteyen sendika ağaları, şimdi de ihanetçi kamu emekçileri

hareketine taşımak için “kamu çalışanları konfederasyonları”nı “emek platformu”na davet ettiler.

Bu çağrıya Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen’in yanı sıra KESK’in reformist önderliğinin de olumlu yanıt vermesi, “emek zirvesi” toplantısına katılması, onun düzenle bütünleşme konusunda katettiği mesafeyi göstermesi açısından önemlidir.

Kamu emekçilerinin on yıldır düzenin baskı ve terörüne, soruşturma ve sürgünlere rağmen yürüttüğü “grevli, TİS’li sendika mücadelesi” önemli bir meşruluk alanı yaratarak geniş emekçi memur kesimlerini mücadelenin içine çekmişti. Bu KESK tabanının gösterdiği mücadele dinamizminin bir sonucuydu. Sermaye devleti ise sürekli olarak kamu emekçilerinin meşru sendikal taleplerini şiddetle yanıtladı. Bununla tabandaki mücadele potansiyelini kıramayacağını anlayınca, önce bir gecede Türk Kamu-Sen gibi faşist ve kontra bir sendika kurdurarak hareketi bölüp parçalamayı ve geriletmeyi hedefledi. Peşinden ise mücadeleciler kesimlerin örgütlü olduğu KESK önderliğine yasalci ve icazetçi bir alan açarak kamu emekçileri hareketini reformize edip düzene yedeklemeye, “hakları söke söke alma” çizgisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Geline aşamada ise KESK içindeki reformist icazetçi kesime yaslanarak sendikal ihaneti bu alanda da kurumsallaştırmaya ve bunu mücadeleyi paralyze etmenin bir aracına dönüştürmeye çalışmaktadır.

KESK’in reformist önderliğinin “ilkeli, kararlı, kalıcı, emekçilerin özlemlerine yanıt verecek, içi doldurulmuş birliktelikler yaratma” adına “emek platformu”nda yer alması, kamu emekçilerinin mücadeleciler geleneğinden taviz vermesi ve MGK-TÜSIAD’ın yörengesine doğru hızla çekilmeye çalışılmasının adımları olarak algılanmalıdır. Kamu emekçilerinin meşru mücadelesiyle kurulmuş olan KESK’in icazetçi önderliği aracılığıyla mücadelenin önüne dalgakıran olarak çıkarılan faşist Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen ile aynı mevzide buluşması sadece Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen’i “kamu emekçilerinin çıkarlarının

Burjuvazi işçi ve emekçilerin mücadelesini

yalnızca baskı ve terörle dizginlemeye çalışmaz. Yanısıra, işçi sınıfı içindeki ajanları olan hain sendika bürokratlarını kullanarak sınıfı denetim altında tutmaya çalışır. Bugün ekonomik ve siyasi krizinin her geçen gün biraz daha derinleştiği koşullarda, sermaye sınıfı “sendikal ihanet” silahına daha bir sıkı sarılmakta, bu ihaneti daha da genelleştirmeye ve kurumsallaştırmaya çalışmaktadır. Ve bugün bu onun işçi sınıfına karşı en güçlü kozudur. Burjuvazi bu sayede sınıfın kazanılmış haklarına daha rahat saldırı yapmak ve krizin faturasını işçi sınıfına daha kolay ödetebilmektedir. Düzen partilerinin sermayenin krizine çare olamadığı koşullarda, sendikal ihanetin kurumsallaştırılarak işçi hareketini denetim altına alma koşullarının yaratılması sermaye düzeni açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Bilindiği gibi, üçlü ihanet şebekesinin (Türk-İş, DİSK, Hak-İş) de temsil edildiği Ekonomik Sosyal Konsey MGK’nın direktifiyle kuruldu. ESK, sermayenin krizinin derinleştiği, sınıf

KESK GYK'nın "eylem kararları":

Düzen sendikacılığına bir adım daha

KESK bürokratları kamu emekçilerinin yıllardır süren dışı dışı mücadelesiyle elde ettikleri fiili konumu, kitle içindeki meşruiyetini Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen'e altın bir tepsi içinde sunmaktadır. Oysa ki burada ileri sürülecek en önemli şart, ESK'ya katılmama kararı alınması şeklinde olmalıydı. Ayrışma da birleşme de ESK'ya karşı sınıf tavrı şeklinde olmalıydı. Tabii ki böyle bir ayrışmayı reformist sendikacılardan bekleyecek kadar ham hayalci değiliz. Ama girilen yolu gözlerden saklamak üzere yürütülen göz boyama ve demagojiler kamu emekçileri gözünde net olarak açığa çıkarılmalıdır. Türk İş, DİSK, Hak-İş gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin başına çöreklenmiş olan sendikal ihanet cephesinde yerini almaya çalışan KESK önderliği, meşruiyetini sendika ağaları, patronları, MGK ve TÜSİAD zemininde tanımlamaya çalışmaktadır. Bu tanımlamanın bedeli ise tabandaki devrimci demokrat ve yurtsever anlayışların tasfiyesidir. Kamu emekçilerinin on yıla varan bir süreçte bedel ödeyerek ve fiilen kazandığı haklarından vazgeçilmesi ve "hak verilmez alınır" anlayışından kopulmasıdır.

Kamu emekçileri hareketi toplumsal muhalefetin durgunlaştığı, işçi sınıfı hareketinin geri çekildiği '90'lı yılların başında ortaya çıktı ve kitleleşti. Hareketin militan, yasa tanımaz mücadele geleneği ve işleyişindeki demokratik yanları süreç içinde reformizme ve sendikal bürokrasiye evrildi. Bunda kamu emekçi hareketinin bileşenleri arasında yeralan kimi devrimci siyasal akımların etkiledikleri kitle ile birlikte reformize olmasının payı olduğu kadar, reformizmin kitlenin geri bilincine yaslanarak devrimci dinamikleri kitle hareketinden yalıtma noktasında gösterdiği özel çabanın da rolü vardır. Tabii ki bu alanda devrimcilerin ve sosyalistlerin politik örgütsel müdahalede zayıflıkları söz konusudur, ki belirleyici olan da budur.

KESK 2. Olağan Genel Yönetim Kurulu (GYK) toplantısı 72 üyenin katılımıyla Petrol-İş Sendikası'nın İstanbul şubesinde yapıldı. Toplantı gündemi, yönetmenlikler ve çalışma program taslağı, örgütsel sorunlar ve işleyiş, sürecin değerlendirilmesi, 8 Mart hazırlıkları, diğer konfederasyonlarla ilişkiler maddelerinden oluşuyordu. Bu gündemlerden çıkan üç sonuç, KESK'in önderliği şahsında sağa kayışının yeni belgeleridir.

Sendikal işleyişe ilişkin olarak: "KESK ve sendika genel merkez tüzel kişiliklerinin karar altına almadığı konularda bireylerin ve anlayışların ayrı tutum almasının, eylem yapmasının örgütün bütünlüğüne zarar verip, zaafa uğrattığı, bundan kaynaklı ve KESK ve genel merkez toplantılarında çoğunluk ve azınlık görüşlerinin gerekçeleriyle birlikte açıklanması" kararlaştırıldı.

Bu kararın tabanda ve sendika şubelerinde, işyerlerinde etkinliği olan devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin sesinin bürokratik mekanizma içinde boğulması, hareket alanlarının sınırlandırılması, yokedilmesi anlamına geldiği açıktır. Aynı zamanda gerek KESK GYK'sı içinde, gerekse sendika genel merkezlerinde yeralan muhalif kişi veya kesimlerin de önünün kesilmesi demektir. Sendika bürokrasisi kendini tabana doğru kurumsallaştırmaya çalışmaktadır. Böyle bir kararın Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişinin ardından içlerinde kamu emekçilerinin de olduğu yurtsever ve devrimci-demokrat kesimin yaptığı açlık grevi sürecinde gündeme getirilmesi tesadüfi değildir. Aynı zamanda KESK bürokratları Türk-İş, DİSK, Hak-İş tarzı sendikal bürokratik işleyişin yolunu düzlemeye çalışmaktadırlar. Bu karar, kamu emekçileri hareketinin mücadele sürecinde öz deneyimleriyle edindikleri

sözcüsü" ya da "emek örgütü" olarak meşrulaştırması anlamına gelmiyor. Aynı zamanda sermaye sınıfı ve kamu emekçileri hareketini teslim alma hedefinin bir oyuncağı olma işlevine kaydığını gösteriyor. Bu durum KESK'in tepesindeki reformist yönetimin geldiği noktayı gösteriyor.

Nitekim KESK'li sendika bürokratları daha önce ESK'ya katılmanın KESK'i toplum nezdinde meşrulaştıracağı ve devlete karşı resmi düzeyde tanınmasını sağlayacağını belirterek yararlı görüyorlardı. ESK içinde yeralmalarının nedenini ise "Türk Kamu-Sen ile birlikte davet edilmeleri" ve ESK'nın "hükümetin politikalarından bağımsız olmaması" olarak gerekçelendirmişlerdi. Artık bu koşullardan da yan çizdiğini, emek düşmanı, gerici ve kontra sendikalarla birlikte hareket ederek pratikte kanıtlamış oldu.

ESK'ya katılıp katılmamasından bağımsız olarak KESK'in "emek platformu"nda yeralması kamu emekçilerine açık bir ihanettir. KESK yönetimi "grevli-TİS'li sendikal mücadeleyi Türk Kamu-Sen'e kabul ettirdik" diyerek bu ihaneti meşrulaştırmaya çalışacaktır. Fakat Türk Kamu-Sen'in devletin bir kontr-sendikal örgütlenmesi olarak amacı, kamu emekçilerinin mücadelesini bölüp parçalamak ve düzen sınırları içinde tüketmektir ve buna uygun davranmaktadır. Bunun için sözde grevli-TİS'li sendikal mücadeleyi savunduğunu belirterek bir taraftan kendisini "emek cephesi" içinde kamu emekçilerinin gözünde meşrulaştırmanın, diğer taraftan KESK'i sendikalizmin dar sınırları içinde düzene bağlamanın hesaplarını yapmaktadır. "Emek platformu"nun ortak açıklamasında da anlaşıldığı gibi, haklı ve meşru taleplerin savunulması "hükümetlere ve parlamentoya baskı yapma" çizgisi ile sınırlandırılmaya çalışılmaktadır.

KESK bürokratlarının asıl kaygısı, yıllardır güçlü bir birikim yaratmış olan kamu emekçilerinin mücadelesini kararlı, inatçı, devletin tüm dayatmalarına karşı hak alıcı bir çizgide yürütmek değil, devletin icazetiyle politika yapmak, düzen içinde kendilerine yer açmaktan ibarettir. KESK önderliğinde etkin olan ÖDP şahsındaki sosyal-reformizmin düzen soluyla bütünleşme çabası, örneğin seçimlerde CHP'yle ittifak arayışları, aynı politik çizginin yansımalarıdır. Bu çizginin emek cephesine hiçbir yararı yoktur. Tam tersine, sermayenin saldırılarının daha geniş emekçi kesimlerde rahatlıkla uygulanması, ideolojik planda işçi ve emekçilerin kafalarının bulandırılması ve sınıfın silahsızlandırılması işlevi görecektir.

Tüm bunlar sınıfın devrimci birliğini, işçi ve emekçilerin birleşik politik mücadelesini daha bir zorunlu kılıyor. Çünkü düzenin ESK, "güçbirliği", "emek platformu" gibi sendikal ihanet üzerinden boy gösteren ideolojik saldırıları işçi ve kamu emekçileri hareketindeki suskunluktan güç alıyor. KESK'teki reformist önderliğin kamu emekçilerinin taleplerinden uzaklaşması, "grevli-TİS'li sendika" gibi temel taleplere "güçlü demokratik parlamenter sistem içinde çözüm arama"sı bir kez daha şunu gösteriyor: En basit ekonomik, sendikal talepleri kazanmak ve kazanılan hakları kalıcılaştırmak bile ancak "hakları söke söke almak" çizgisinde ısrarla, işçi ve emekçilerin sendika bürokratlarının yörüngesinden çıkarak bağımsız mücadele etmesi ve mücadele örgütlerini yaratmasıyla olanaklıdır.

Sendika bürokratlarının değil, işçi sınıfının mücadele birliği!

İşçi memur elele, mücadeleye!

İşçi sendikaları ESK'dan çekilsin!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

taban örgütlülüklerine dayalı sendikal demokrasinin tasfiyesi anlamına gelmektedir. Çeşitli eksiklik ve zaaflarına rağmen ülkemizde sendikal demokrasinin en fazla yaşam bulunduğu sendikalar kamu emekçileri sendikalarıdır.

KÇSP sürecinde başlayan, daha sonra da defalarca tekrar edilen, kimi kritik toplumsal süreçlerde taraf olma yerine eylem kararlarının (ülke yararına) iptal edilmesi reformizmin karakterine uygundur. '95 yılında Gazi katliamının hemen ertesine denk düşen eylemin iptal edilmesi gibi, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişi sonrası yükseltilen şovenist saldırganlığa karşı barikat olmak gerekirken, alınmış eylem kararını da iptal ederek şovenizme destek sunulmuştur.

KESK GYK toplantısında alınan eylem kararı, iptal edilmiş 28 Şubat Ankara eyleminin çok gerisindedir. Daha önceki eylemde beş koldan gerçekleşecek Ankara'ya yürüyüşün ardından miting yapılacaktı. Bu karar imza kampanyalı, DSP ziyaretli, "izinli" Ankara mitingi şeklinde düzeltilmiştir! 28 Şubat kararlarının "ılımlılaştıran sol"a yer açma, onu düzeniçileştirme hedefinin sonuçlarının eylem üzerinden ifadesi olan eylem kararlarının talepleri ise şunlardır: Sahte sendika yasasının gündeme getirilmemesi, KESK'in '99 bütçesine ve TİS'e taraf olarak kabul edilmesi, sürgün ve soruşturmanın geri alınması, zorunlu tasarrufların ödenmesi...

Eylemin biçimine girmeden önce ileri sürülen taleplerin niteliği ve bunların formüle edilişi üzerinde duralım. Kamu emekçileri taleplerini daha '89'larda sendikalarını kurmadan önce "Grevli, TİS'li sendika hakkını alacağız!" şeklinde ortaya koyuyorlardı. Bu hareketin bugün geldiği aşama KESK'te merkezileştiği, kitleselleştiği, örgütlü olduğu bir dönemdir. Grev yapılarak elde edilebilecek olan grev ve TİS talebinin "sahte sendika yasasının gündeme getirilmemesi" gibi bir sınırlı yaklaşımla kazanılamayacağı ortadadır. Yine bunun gibi "TİS'e taraf olarak kabul edilme" talebi, fiili durumlar yaratıp bunlar üzerinden TİS'in elde edilmesi noktasından taraf olarak kabul edilmeyi dile(n)me gibi bir çizgiye gerileyiştir. Hareketi vareden iki temel talebin dile getirilmesindeki bu icazetçi geri tutumun doğal olarak, diğer emekçi kesimlerin hak ve özgürlük talepleriyle bağ kurma, ortaklaştırma çabasına vurulmuş bir darbedir.

Sınıf mücadelesinde ilkelere ve amaca uygun olması koşuluyla hiçbir eylem biçimi

KÇSP sürecinde başlayan, daha sonra da defalarca tekrar edilen, kimi kritik toplumsal süreçlerde taraf olma yerine eylem kararlarının (ülke yararına) iptal edilmesi reformizmin karakterine uygundur. '95 yılında Gazi katliamının hemen ertesine denk düşen eylemin iptal edilmesi gibi, Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gidişi sonrası yükseltilen şovenist saldırganlığa karşı barikat olmak gerekirken, alınmış eylem kararını da iptal ederek şovenizme destek sunulmuştur.

KESK GYK toplantısında alınan eylem kararı, iptal edilmiş 28 Şubat Ankara eyleminin çok gerisindedir. Daha önceki eylemde beş koldan gerçekleşecek Ankara'ya yürüyüşün ardından miting yapılacaktı. Bu karar imza kampanyalı, DSP ziyaretli, "izinli" Ankara mitingi şeklinde düzeltilmiştir!

reddedilemez. Ama her eylem ileri sürülen talebe uygun olmalıdır. Fiili olarak zaten kullanılan sendikal hakların ortadan kaldırılması anlamına gelen sahte sendika yasasına karşı tavır savunmacı, icazetçi mevzilerde dillendirilemez. Sosyalist ve devrimci kamu emekçileri, hareketi bugüne taşıyan sendikal dinamikler bu durumla yetinemez. Yapılması gereken, geline kitlesellik ve örgütlülük düzeyinde hak alıcı grev için bütün yöntem ve eylem biçimleriyle kamu emekçileri kitlesinin hazırlanmasıdır. Bu sadece "grev ve TİS" talebiyle sınırlı olmayan, 12 Eylül faşist yasalarının ortadan kaldırılması ve başta ezilen Kürt halkının talepleri olmak üzere tüm ezilen kesimlerin hak ve özgürlük taleplerine sahip çıkılması temelinde geliştirilmelidir. Hareketin siyasallaştırılması, ufkunu ücretli kölelik sistemine ve onun iktidarına dönmesi KESK'te öbeklenmiş olan reformizmin aşılması ile mümkün olacaktır. Reformist sendikal bürokrasiye

karşı mücadele düzene karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. KESK, DİSK, Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen ve Türk Kamu-Sen'in oluşturduğu Emek Platformu olarak adlandırılan, gerçekte ise emekçilere karşı MGK-TÜSİAD çizgisinde biçimlenen platforma katılarak ESK'ya yeşil ışık yakmıştır. KESK'in bu platforma katılımı kamu emekçileri tarafından geliştirilen mücadeleyi bölmek için devlet eliyle

meşrulaştırılmasıdır. KESK katılma kararını sözde ilkelere dayandırmaktaydı. Ama bu toplantıda öne sürdüğü tek şart grevli-toplu sözleşmeli sendikanın kabulü idi. Türk Kamu-Sen'in demagojik anlamda böyle bir şartı kabul edeceği açıktır. KESK bürokratları kamu emekçilerinin yıllardır süren diş diş mücadelesiyle elde ettikleri fiili konumu, kitle içindeki meşruiyetini Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen'e altın bir tepsi içinde sunmaktadır. Oysa ki burada ileri sürülecek en önemli şart, ESK'ya katılmama kararı alınması şeklinde olmalıydı. Ayrışma da birleşme de ESK'ya karşı sınıf tavrı şeklinde olmalıydı. Tabii ki böyle bir ayrışmayı reformist sendikacılardan bekleyecek kadar ham hayalci değiliz. Ama girilen yolu gözlerden saklamak üzere yürütülen göz boyama ve demagojiler kamu emekçileri gözünde

net olarak açığa çıkarılmalıdır. Türk İş, DİSK, Hak-İş gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin başına çöreklenmiş olan sendikal ihanet cephesinde yerini almaya çalışan KESK önderliği, meşruiyetini sendika ağaları, patronları, MGK ve TÜSİAD zemininde tanımlamaya çalışmaktadır. Bu tanımlamanın bedeli ise tabandaki devrimci demokrat ve yurtsever anlayışların tasfiyesidir. Kamu emekçilerinin on yıla varan bir süreçte bedel ödeyerek ve fiilen kazandığı haklarından vazgeçilmesi ve "hak verilmez alınır" anlayışından kopulmasıdır. Bu da KESK'in erimesi, Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen'le arasındaki çizginin silikleşmesiyle birlikte etkinliğini yitirmesi sonucunu doğuracaktır.

Sonuç olarak

Derinleşen kriz koşullarında sistem diğer işçi-emekçi kesimlere olduğu gibi kamu emekçilerine de saldırmaktadır. Zaten dayanılmaz olan yaşam koşulları nedeniyle en geri kesimlerinin bile kamu emekçileri hareketine katıldığı düşünülürse, bu saldırıların yeni tepkileri açığa çıkaracağı ortadadır. Sendika bürokrasisi her kabarığa hava boşaltma, eylemli duruşu engelleme, engelleyemediği koşullarda ise kontrol altında tutma işlevini yerine getirmektedir. 17-18 Haziran '95 Kızılay direnişi, 4 Mart '98 Kızılay direnişi devlet tarafından yenilemediği halde, reformist sendika bürokrasisi eliyle yenilgiye uğratılmıştır. Sendikal ihanet kitle hareketini ehlileştirme, düzen sınırları içinde tutma uğursuz görevini yine yerine getirecektir. Burada asıl

belirleyici olan sosyalist ve devrimci kamu emekçilerinin süreç müdahalesi olacaktır. Herşeyden önce reformist sendika bürokrasisinin aldığı eylem kararları, talepleri ele alış biçimi, sendikal işleyiş ilişkileri yöntemleri teşhir edilmelidir. Ama bununla yetinilemez. Alınan her eylem kararının, gerek çalışmalar sırasında gerekse eylem alanında, reformizm tarafından konulan sınırları aşılmalıdır. Bu ancak alana daha örgütlü gidişle mümkün olacaktır. Reformist sendika bürokrasisinin eylemleri ehlileştirme yöntemleri teşhir edilmeli, ama alternatif olduğumuz politik-örgütsel duruşumuzla kitlelere gösterilmelidir. Sendikal sorunlara yaklaşımda mızımız muhalefet değil, perspektif sunan konumda olmalıyız. 13 Şubat eyleminin biçimi ve taleplerin formülasyonu, KESK reformist bürokrasisinin MGK sendikacılığı yolunda katettiği yol teşhir edilmeli, ama eyleme en fazla ve örgütlü katılım sağlanmaya çalışılarak, reformizmin etkinliği alan içinde kırılmalıdır.

Sermaye iktidarı Irak halkının katledilmesinin suç ortağıdır!

√ Türk devleti Irak'a yönelik saldırıda köpekçe bir sadakat içindedir. Ecevit muhalefetteyken, Irak'ın "toprak bütünlüğü", ABD saldırılarının durdurulması, İncirlik Üssü'nün kullandırılmaması gibi söylemler kullanıyordu. Hükümeti devralır almaz ABD büyükelçisi tarafından Irak hakkında bir brifing (talimat) almış, brifing sonrasında yaptığı açıklamada, "Çok faydalı oldu. DSP'nin muhalefetteyken Irak'la ilgili önerilerini değişen koşullara göre gözden geçirilmesi gerekmektedir" diyerek, rejimin sadık bir temsilcisi olarak uşaklık çizgisini sürdüreceğini açıklamıştır.

Saddam'ı devirme adı altında Irak halkı üzerine tonlarca bomba, yüzlerce füze yağdıran ABD gerçekte bölgedeki hakimiyetini güçlendirmeye çalışıyor. Irak'a düzenlediği saldırıların önemli bölümü ise İncirlik Üssü'nden kaldırılan uçaklarla yapılıyor.

Sermaye devleti '50'li yıllarda bu yana imzaladığı bir dizi antlaşmayla ABD emperyalizmine bağımlılığını pekiştirdi. O günden bugüne iktidara gelen bütün hükümetler ABD emperyalizmine uşaklıkta kusur etmediler. Türk devleti ABD emperyalizminin Kore'ye yönelik işgal hareketına tereddütsüz katıldı. Yüzlerce Türkiyeli emekçiyi ABD patronlarının yeni pazarlar kazanması için ölüme gönderirken, binlerce Koreli emekçinin de kanını döktü. NATO'ya üyelikle birlikte yeni antlaşmalar imzalandı. İncirlik Üssü de bu dönemde kuruldu ve ilk olarak ABD emperyalizminin Lübnan'a yönelik müdahalesinde kullanıldı.

İncirlik Üssü Türk devletinin ABD emperyalizme kölece bağımlılığının en açık göstergesidir. ABD'nin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu halklarına karşı açık bir saldırı üssü olarak kullanılmaktadır.

Son aylarda ABD emperyalizmi bölgede seri operasyonlar gerçekleştiriyor. '98 Kasım'ında UNSCOM'a hazırladığı "Irak silah denetimine izin vermiyor" raporuyla, Irak üzerine füzeler yağdırmaya başladı. Ramazan ayının girmesiyle birlikte Arap halkından gelecek tepkiler nedeniyle bombalamaya ara verdi. Ramazan'ın bitmesiyle saldırılar hız kazandı ve hergün yapılmaya başlandı. Artık Irak uçuşa yasak bölgede uçuş yaptığı ve Irak füze bataryalarının keşif uçuşu yapan ABD ve İngiliz uçaklarına vurmak amaçlı kilitlendiği gerekçesiyle yapılıyor. Son iki saldırıda bombalanan yerlerin sivil yerleşim birimleri olduğunu

bizzat ABD yetkilileri açıkladılar.

Türk devleti Irak halkının katledilmesinin suç ortağıdır

Irak'a dönük operasyonda Türkiye'nin oynadığı rol, sermaye devletinin ağzına sakız ettiği "bağımsızlık", "ulusal onur", vb. kavramlarının nasıl bir ikiyüzlülük olduğunu gösteriyor. İncirlik'in kullanılması üzerine dışişleri bakanı Irak'a, "bizi suçlamayın, olaylar bizim dışımızda geliyor" derken, içerde Ecevit, "İncirlik kontrolümüz dışında kullanılmıyor" diyebiliyor. Böylece Irak halkının üzerine bomba yağdırılması, sivililerin katledilmesi üstleniliyor.

Son günlerde Irak'ın bombalanmasına katılan uçakların büyük çoğunluğu İncirlik Üssü'nden havalanmaktadır. Tanker, savaş ve keşif uçaklarından oluşan bir saldırı filosu belli aralıklarla İncirlik'ten havalanıp Irak halkının üzerine bomba yağdırmaktadır. ABD emperyalizmi bu işi yaparken sermaye devletini haberdar etme gereğini dahi duymamaktadır. Devlet yetkilileri ise uşaklığını bir kalıba döküp açıklayamamanın sıkıntısını yaşamakta ve içine düştüğü durumu meşru göstermeye çalışmaktadır. Bu çerçevede 28 Ocak '99'da İncirlik üssünde "Irak'ın Türkiye'ye yönelik bir Scud füze saldırısı başlattığı" gerekçesiyle kırmızı alarm verildi. Bu gerekçe ABD haber kaynaklarına dayandırıldı. İncirlik'ten hemen bir "savunma" filosu havalandı ve Irak'ı bombalayarak geri döndü. Daha sonra bu alarmın yanlış verildiği açıklandı.

Sermaye devleti artık ayyuka çıkan işbirlikçi karakterini gizlemek için demagojiye başvuruyor. Bir taraftan "ABD operasyonları bize kaygı veriyor" derken, öte yandan "Irak BM'nin silah denetimlerine izin versin" diyerek, Irak'a topraklarını CIA ve MI-5 ajanlarından oluşan UNSCOM'a, yani ABD ve İngiliz istihbarat birimlerine

açmasını öneriyor. Kendi topraklarının ABD emperyalizminin masum halkları katletmek için kurduğu üslere açan onursuz bir devletten de ancak bu beklenir.

Geçtiğimiz haftalarda ABD'den Patriot füzeleri alması ise, ABD emperyalizminin Irak'a saldırısında sermaye devletinin daha aktif rol alacağını göstermektedir.

Türk devleti Irak'a yönelik saldırıda köpekçe bir sadakat içindedir. Ecevit muhalefetteyken, Irak'ın "toprak bütünlüğü", ABD saldırılarının durdurulması, İncirlik Üssü'nün kullandırılmaması gibi söylemler kullanıyordu. Hükümeti devralır almaz ABD büyükelçisi tarafından Irak hakkında bir brifing (talimat) almış, brifing sonrasında yaptığı açıklamada, "Çok faydalı oldu. DSP'nin muhalefetteyken Irak'la ilgili önerilerini değişen koşullara göre gözden geçirilmesi gerekmektedir" diyerek, rejimin sadık bir temsilcisi olarak uşaklık çizgisini sürdüreceğini açıklamıştır.

Halkların katili emperyalist üsler kapatılsın!

Geçtiğimiz yaz İncirlik Üssü'nde çalışan Türkiyeli işçiler patron durumundaki ABD'ye karşı greve gittiklerinde işbirlikçi sermaye devleti yine uşakça hareket etmiş ve ABD emperyalizminin yanında yer almıştır. Dün İncirlik Grevi'nde işçilerin haklarını gaspeden ABD emperyalizmi bugün Irak halkını katletmektedir. İncirlik Üssü'nde çalışan işçiler kardeş Irak halkının katledilmesini seyirci kalmamalıdır. Irak halkının katledilmesini önlemek için somut tutum belirlemeli, gerektiğinde iş bırakarak, iş yavaşlatarak İncirlik Üssü'nün katliam için kullanılmasına izin vermemelidirler.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler emperyalist üslerin kapatılması ve Ortadoğu halkları üzerindeki emperyalist ablukanın kaldırılması için asıl sorumluluğun kendisinde olduğu bilinciyle hareket etmelidir.

**Kahrolsun ABD emperyalizmi!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

Aliğa-HABAŞ:

İş kazası mı, iş cinayeti mi?..

Burjuvazi işçi sınıfını ve emekçileri daha fazla sömürebilmek için ücretli köle olarak kullandığı işçilerin kanını emmekten geri durmuyor. İşçilerin bir lokma ekmek için bile kanlarıyla canlarıyla bedel ödemeyi göze alması gerekiyor. Bu yüzden fabrikalarda alinterlerinin yanında kanları da akıyor. Teknolojik yetersizlikten, ağır çalışma koşullarından, işverenlerin umursamazlığından, sağlıksızlık ve gerekli tedbirlerin alınmaması yüzünden vb. binlerce işçi kapitalistlerin bol sıfırlı kazançları uğruna kurban gitmektedir. Ve tüm bunlar, sermaye tarafından kitlelere "Allah'ın takdiri" olarak sunulmaktadır.

Kısa bir süre önce haber bültenleri bir kez daha "Allah'ın takdiri"ne tanıklık etti. Medya olayı sıradan bir habermiş gibi "HABAŞ'ta iş kazası, 6'sı ağır 20 yaralı" şeklinde verdi. O gün ölüm olmadığından, izleme oranlarını yeterince artırmayacağı düşünüldüğünden olsa gerek, olay ana haberlere girmeye layık görülmedi. Yazılı basın ise olayı önemsiz birkaç satırla geçiştirdi. Fakat ertesi gün 3 işçi yaşamını yitirdiğinde, akan kanın izlenme oranlarını artıracağını düşünen medya patronları katliamı ekranlara yansıttı.

Birçok üretim alanında olduğu gibi demir-çelik fabrikalarında da binlerce işçi geçimlerini sağlamak için her gün ağır çalışma koşullarında, iş kazalarının (katliamlarının) tehlike sınırlarını çoktan aştığı koşullarda çalıştırılmaktadır. İnsan yaşamı kapitalistlerin para hırsı karşısında önemini yitirmiştir. Patronlar iş kazalarını önleyecek güvenlik tedbirlerini almak yerine koşulları her geçen gün daha da ağırlaştırmaktadır. Kazanılmış hak olan 8 saatlik işgünü bile çoktan mazide kaldı. HABAŞ Demir-Çelik Fabrikası'nda çalışan işçiler de bunun faturasını diğer sınıf kardeşleri gibi bedenleriyle ödediler. HABAŞ'ta örgütlü olan faşist Türk Metal sendikası ise misyonu gereği üzerine düşeni yine yaptı. Türk Metal sendikası İzmir şube başkanı Muharrem Kalkavan, hadisenin üzüntü verici olduğunu söyleyerek, "ancak bir ihmal olduğunu düşünmüyorum" demekle yetinerek kimin yanında olduğunu bir kez daha gösterdi.

Tüm bu yaşananların ardından 2 Şubat tarihinde İzmir Aliğa Demokrasi Platformu (EMEP, ÖDP, HADEP, CHP, Anadolu Erenler Derneği, Petrol-İş, Eğitim-Sen, Limter-İş, Genel-İş 5 No'lu Şube) tarafından HABAŞ önünde bir basın açıklaması yapma kararı alındı. EMEP'in İzmir'den otobüs kaldırdığı eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Basın açıklaması okunurken eylemi terörize etmekle görevlendirilmiş 5-6 kişilik bir jandarma grubu metnin okunmasını engellemeye çalıştı. Asıl amaçları basın açıklamasını engellemekten öte, eylemi çevreden seyirci olarak izleyen HABAŞ işçilerinin üzerinde psikolojik baskı

kurmaktı. Eylemi sessizce izleyen, çekingenlikleri nedeniyle duyarsız kalan işçilerin servis araçları da sırf bu yüzden, jandarmalar tarafından bir kişiyi arama bahanesiyle didik didik arandı. Hedef, zaten kitleden psikolojik olarak yalıtılmış olan HABAŞ işçilerinin gözlerini korkutarak, gelişebilecek eylemliliklerin önüne şimdiden set çekmekti. Eylem sonrası Aliğa Demokrasi Platformu dönem sözcüsü ve EMEP ilçe başkanı olan Burhan Hoşbaş gözaltına alındı. Atılan sloganlara şunlardı; "Yeni ölümler istemiyoruz!", "HABAŞ işçisi yalnız değildir!".

Şimdilik kendi sınıf kardeşlerinin ölümünü kadere bağlayan, duyarsız kalan ve yalnızca kişisel tepkiler

göstermekle yetinen HABAŞ işçileri bilmelidir ki aynı kaza senaryoları defalarca tekrarlanacak ve bu sömürü çarklarının dişlileri arasında kendi canlarını da kaybetmekten kurtulamayacaklardır. Yani bu olayların hepsi kaza değil katliam, kader değil kapitalizmin vahşetidir. Maktüller işçi olabilir ama fail sermaye devletin ta kendisidir.

Susma sustukça sıra sana gelecek!

**Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kızıl Bayrak /İzmir

Fabrika değil, cezaevi!

Çiğli Organize Sanayi Sitesi'nde bir tekstil fabrikasının idari işler bölümünde çalışmaktayım. Fabrikada gözlemlediğim sorunları sizlerle paylaşmak istiyorum. Üretimde 200 civarında işçi çalışıyor, çoğunluğu 25 yaşın altındaki genç işçiler. Çocuk yaşta işçiler de mevcut. Üretimin olduğu bölümlerde (kesimhanede, dikimhanede vs.) işçiler video kamerasıyla fabrika yönetimi tarafından izleniyor. Ben bu durumu idari bölümde çalıştığım için biliyorum. İzlenme olaylarından hiçbir işçinin haberi yok. Fabrika yönetimi izlediği işçiler arasında işlerine gelmeyen birileri olursa hemen çıkışı veriyor. Tabii çıkarılan işçiler de neden çıkarıldıklarını bilmiyor.

İşçiler değişik semtlerde oturuyor ve fabrikaya servisle geliyorlar. İşyerine haber verip de gelmeyen işçiden iki yevmiye, habersiz gelmeyen dört yevmiye kesiliyor. Eğer üst üste haber vermeden gelmiyorsa tazminatsız olarak işine son veriliyor. Ramazan dolayısıyla işçiler erken çıktığından, Ramazan ayından önce ve Ramazan ayı içinde insanlar "Cumartesi günleri borç ödüyorsunuz" denilerek sürekli ücretsiz olarak çalıştırılıyor. Bu arada idari kadroda çalışan insanlar da sürekli gece onlara, onbirlere kadar, cumartesi günleri de dahil olmak üzere çalıştırılıyorlar ve hiçbir mesai ücreti de almıyorlar. Fabrika üretiminde çalışan 200 işçiden yalnızca 80 kişi sigortalı, geriye kalan 120 işçi sigortasız çalıştırılıyor.

Patronun getirdiği bir doktor var. İşçiler hastaneye gitmek istedikleri zaman ilk önce bu fabrika doktorunu görüyor. Fabrika doktoru gerek görürse hastaneye sevk ediyor. Gerek görmezse işçiler, hastaneye gitmeden hap ve iğnelerle idare etmek zorunda kalıyorlar. Çiğli Organize'de bütün fabrikalar birbiriyle ücretsiz, PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ödenmediğini bilen işçiler, bu fabrikada en azından az da olsa maaşlarımızı zamanında alıyoruz diyerek bu uygulamalara karşı seslerini çıkarmıyorlar. İşveren de bunu bildiği için her türlü sömürüyü rahatlıkla uyguluyor. Bu sömürüden dolayı işten ayrılan bir işçinin şikayeti üzerine Çalışma Bakanlığı'ndan bir müfettiş geliyor. Patronun uşakları sigortasız çalışan birçok işçiyi evlerine gönderiyor, bir kısmını da fabrikanın çeşitli bölümlerinde saklıyor. İşçiler bilinçsizliklerinden ve örgütsüz oluşlarından dolayı bu oyuna geliyorlar. O gün fabrikada kalan diğer sigortasız işçilerse işten atılma korkularından dolayı müfettişe işe yeni başladıklarını söylüyorlar. O güne mahsus olmak üzere çıkış saati 18.00 oluyor.

İşverenler kendi sömürü düzenlerini devam ettirebilmek için rahatlıkla biraraya gelebiliyorlar. Çiğli Organize Sanayi Sitesi'nde de işverenler biraraya gelmiş ve örgütlü durumdadır. Biz ise tümüyle dağınık ve örgütsüzüz.

Tüm bunlar gösteriyor ki, bizler örgütsüz olduğumuz ve biraraya gelmediğimiz sürece, patronlar daima bizleri sömüreceklerdir. Bunun için bir an önce biraraya gelmemiz ve örgütlenerek bizi sömüren ve bizim sırtımızdan geçinen patronların karşısına çıkmamız gerekiyor.

Yaşasın sınıf dayanışması!

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber, ya hiçbirimiz!**

İzmir Çiğli Organize Sanayi Sitesi'nden bir Kızıl Bayrak okuru

Swisscard direnişi sürüyor:

Sınıf dayanışmasını örelim!

Basın-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan Swisscard işçileri, direnişlerini ilk günkü coşku ve kararlılıkla sürdürüyorlar. Swisscard işçilerinin yaşadıkları azgın sömürüye, sefalete, sosyal haklarının gaspına dur demek, insanca yaşayabilecekleri bir ücret ve ellerinden alınan sosyal haklarını geri almak için giriştikleri bu onurlu mücadelenin bugün 38. günü. Swisscard işçileri sendikalaştıkları için sömürücü-asalak patronları tarafından işten atıldılar. Oysa sendikal örgütlülük yasal ve meşru bir haktır. Bugün bu yasayı yok sayan, çiğneyen, işçilere saldıran bu asalak sınıftır. Bu asalaklara bu gücü veren yani kendi yasalarını dahi tanımaz kılan kendi düzenleridir. Çünkü temelde yasalar da sömürünün devamı için vardır. İşçi-emekçileri köleleştirmek için vardır. Burjuvazi bir sınıftır. İşçiler de ayrı bir sınıftır. Burjuvazi bir sınıf olarak davranıyor ve saldırıyor. Biz işçiler de bir sınıf olarak davranmak ve saldırılara, karşı saldırılarla cevap vermek zorundayız. Onlar örgütlü davranıyor, kendi çıkarları için birlik oluyorlar. Biz işçiler de kendi çıkarlarımız için birlik olmak zorundayız.

Bugün özelde Swisscard işçilerinin genelde tüm işçi ve emekçilerin en acil gereksinimleri sınıf dayanışmasıdır. Sınıf dayanışmasının önemini bildiğim için son zamanlarda hemen her gün Swisscard işçilerinin yanına gidiyorum. Direniş yerine her gidişimde orada kendimden bir şeyler buluyor, coşkularına ortak oluyorum. Çünkü ben de bir işçiyim. Swisscard işçileri yalnız kendileri için değil bizler için de direniyorlar. Onların kazanımı bizim kazanımımız, kayıpları bizim kaybımız olacaktır. Direnişlerinin 38. gününde olmasına rağmen Swisscard işçilerinde en ufak bir moral bozukluğu ve rehavetten eser yoktur. Direniş yerini türküler, marşları ve halaylarıyla bir bayram yerine dönüştürmüş

Bir Swisscard işçisi ile röportaj:

Direneceğiz, kazanacağız!

Kızıl Bayrak: Direnişe neden başladınız?**İşçi:** Sendikalaşma çalışması başlattığımız için patron, hepimizi işten çıkardı. Böylece direnişe başladık.**Kızıl Bayrak:** Sendikalaşma çalışmanız ne zaman başladı?**İşçi:** Sendikalaşma süreci beş ay önce, birkaç arkadaşın biraraya gelerek sendikadan bilgi almasıyla başladı. Daha sonra içerde çalışmalara başladık.**Kızıl Bayrak:** Sendikalaşma sürecine kadar ki çalışma ortamınız nasıldı, sosyal haklarınız nelerdi?**İşçi:** Sosyal hakkımız yok. Senede üç kere ikramiye hakkımız var, üç ikramiyeden bir tanesi tam, yılbaşı ikramiyesi, diğerleri yarım yarım. Ama zamanında bile alamıyoruz bu ikramiyeleri. Geçen senenin ikramiyesini ben hala almış değilim zaten.**Kızıl Bayrak:** İşyeri sağlık açısından nasıl?**İşçi:** Rezalet..Çünkü biz PVC kart üretiyoruz, PVC kendi durduğu yerde gaz üretir, kendi gazı vardır. Bu da insan yaşamına zararlı bir gaz. Ayrıca içeride tiner var, alkol kullanılıyor. Sürekli kullanılan boya var. Her türlü kimyasal madde var, kokudan durulmuyor. Artı, camlar kapalı, toz giriyor bahanesiyle camların hepsi metallere kapatıldı. Havalandırma var, ama insan sağlığı için değil, mallar toz kapmasın diye yapılan bir havalandırma.**Kızıl Bayrak:** Direniş şu an ne aşamada?**İşçi:** 38. günündeyiz. Yetki belgesi var ama henüz elimize geçmedi, gelecek hafta elimize geçecek. Yetki belgesi elimize geçtikten sonra daha farklı davranacağız.**Kızıl Bayrak:** Direnişe yönelik sınıf dayanışması ne durumda? Yeterli bir dayanışma örülebiliyor mu? Bu

olmalarından anlaşılıyor bu. Diyebilirim ki Swisscard işçileri esen rüzgarlara inat dostluklarıyla, sohbetleriyle, yürekleriyle ısıtıyorlar havayı ve gelen dostlarını. Onlardaki bu kararlılık, kazanma azmı doğal olarak beni de sevindirdi, gururlandırdı. Çünkü bizler sınıf kardeşiydik. Dinimiz, dilimiz, ırkımız ne olursa olsun, aynı dünyanın insanlarıydık, hepimiz üreten, hepimiz sömürülenlerdik.

Konuştuğum her işçi büyük bir coşkuyla anlatıyor direnişi. Ve bu moralde kesin kazanacaklarını da ekmeden geçmiyorlardı. Akşam saat 18.30'da ise fabrika önüne

gideceklerini, içerde sendikaya üye bir arkadaşlarının olduğunu söylediler. "İçerideki arkadaşımız çıkıncaya kadar fabrika önünde bekleyeceğiz, çıktuktan sonra dağılacaz" diyor bir işçi. Saat 18.00'de işçiler toplanıp fabrika önüne doğru yürümeye başladılar. Yürürken hep bir ağızdan slogan atmaya başladılar. "Swisscard işçisi kazanacaktır!", "Swisscard'a Basın-İş girecektir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla bahçeye kadar yürüdüler. Bahçede de slogan atmaya devam ettiler, daha sonra halay çekmeye başladılar. Bu arada yan taraftaki tekstil fabrikasının işçileri de mesai bitimi nedeniyle dışarı çıkmaya başladılar. Kapı önünde biriken tekstil işçileri ise "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla mesaj vermeye çalıştılar. Saat 18.20'de 4 polis otosu gelip fabrikanın girişine dizildi. Polislerin gelmesiyle işçiler "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Kahrolsun işçi düşmanları!" sloganlarını attılar. Sloganları gür ve coşkulu olarak haykırmaları, sıkı yumrukları görülmeye değer bir kararlılığı anlatıyordu. İçerideki arkadaşları çıktuktan sonra, alkışlar, sloganlarla oradan ayrılıp, dağıldılar. Swisscard işçilerinin bu onurlu mücadeleyi kazanmaları ya da kaybetmeleri biz sınıf kardeşlerinin göstereceği duyarlılığa, dayanışmaya ve her türden desteğe de bağlıdır. Sermayeye karşı yeni bir zafer yaşamak isteyen tüm duyarlı ve emekten yana kişi, kurum, kuruluşların mücadeleye destek vermeleri gerekmektedir. Önümüzde sınıf dayanışmasını örmek için iyi bir fırsat bulunmaktadır. Bunu değerlendirmek ise sınıf kardeşlerinin görevidir.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
Yaşasın Swisscard direnişimiz!
Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Pendik'ten komünist bir işçi

dayanışmayı geliştirmek, örmek için yaptığınız çalışmalar nelerdir?

İşçi: Rıdvan Budak'ın gelmesi üzerine bir basın açıklaması yapıldı, yapılması da gerekiyordu. 38 gündür dışardayız ve bu basın açıklaması bülten şeklinde gazetelere fakslandı. Ama ne derece yer verilir, bunu siz daha iyi biliyorsunuz zaten. İlk defa yaşıyoruz böyle birşeyi. Sınıf dayanışması iyi diyebilirim, ama çok fazla destek aldığımızı da söyleyemem. DISK'e bağlı sendikalardan destek geliyor, Türk-İş'ten destek gelmedi. Benim babam TEKEK'de çalıştığı için TEKEK'den destek geldi. Onun harici başka işçilerden desteğe gelen yok. Biz kendi aramızda birbirimize destek olmaya çalışıyoruz. Evli insanlar fazlalıkta, evli insanlara yardım ediyoruz. 7 Şubat Pazar günü dayanışma şenliğimiz var.

Kızıl Bayrak: Diğer işçi kardeşlerinize bir mesajınız var mı?

İşçi: Ben bütün işçilerin bir olmasını istiyorum. Burada patron Swisscard işçileri olarak bizi eziyor, ama başka işyerlerinde de başka işçileri eziyor. Buna karşı çıkmak lazım hep birlikte, ama sesli bir şekilde karşı çıkmak lazım. Eğer kazanırsak bunun bir örneği olacağız. Direneceğiz. Şu an direnişte olan fazla bir yer yok. Sadece Tuzla ile Swisscard var, ki Tuzla'ya da destek olmaya çalışıyoruz, gidip geliyoruz. Ama diğer işyerlerinden daha fazla duyarlılık bekliyoruz. Sadece maddi yardım anlamında değil, manevi destek de bizim ihtiyacımız olan bir şey. Moralimiz her açıdan yüksek, ama vereceğimiz destek ve dayanışma ile birlikte daha fazla yükselecek.

Kızıl Bayrak: Teşekkürler, başarılar...
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Yaşlı bir işçi ananın kaleminden:

Çözüm kendi ellerimizde!

Ben yaklaşık 4 aydır bir yemek sitesinde çalışıyorum. Çalıştığım yerde 6-7 arkadaşız. İşyerimiz şu anda küçük yapılı işletme ve atölye gibi yerlere yemek veriyor. Şu anki kapasitesi 150-200 kişiliktir. Daha önce hiç işçilik yapmamıştım. İlk işçilik yaşamım burada başladı. Yaşımın fazla olmasından dolayı başka yerlerde iş zaten olmuyor bize göre. Yaşımın 53 olmasına rağmen haksızlığa boyun eğmem, kendi başıma da olsam karşı çıkarım.

Geçen gün işyerimizde insanımı diyen hiçbir insanın razı olmayacağı bir olay oldu. İşyerimizdeki bir arkadaşın çocuğu ağır hastaydı. Bana söyledi, ben de bir ana olarak evlat sevgisini bildiğim için ona “senin yerine işleri ben yaparım, sen git çocuğunu doktora götür” dedim. Zeten cumartesi olduğu için işlerimiz azdı. İki işi de rahatlıkla yapardım. Arkadaşım gittikten sonra biz işlerimize devam ettik. Zamanın ne kadar geçtiğini bilmiyorum arkadaşlardan birisi gelip “teyzeye niye izin verdin, gitmeseydi, çalışsaydı” vb. laflar etti. Bu lafları diyen arkadaşın da çocukları vardı oysa. Yarın kendi başına da gelebilirdi böyle birşey. Ben de biraz kızarak, “Biz nasıl arkadaşız ki birbirimize yardım etmiyoruz. Hem senin de iki çocuğun var, sen aynı durumda olsan kimse sana yardım etmese ne hissedersin?” dedim. Biz tartışırken patronlar da yan tarafımızda oturuyorlardı. Bense arkadaşla konuşmaya devam ediyordum. “Nasıl olsa yevmiyeli çalışmıyor muyuz. Bugün çalışmadıysa yevmiyesi kesilir. Defalarca fazla çalıştık, mesai yazılıyor mu? Hayır. Çalıştığımız fazla zamanın yerine sayılsın”. Daha sonra patronlara dönüp, “Hepimiz insan değil miyiz? Hepimizin evlatları yok mu? Sizlerin de çocukları var, değil mi? Siz ilgilenmez misiniz? Burada oturmuşunuz” vb. konuştum. Patronlar haklı olduğumu söylediler. Patronlar dahi birşey demediği halde arkadaşın böyle konuşması şaşılacak birşeydi. Ben de daha sonra işi bırakıp eve geldim hiçbirisi de birşey diyemedi.

Bizler işçiyiz. Bizler birbirimize yardım etmezsek kim bize yardım edecek ki. Bizler birlik olmazsak, sorunlarımızı beraber çözmezsek kim çözer ki? Hiçkimse. İşçi arkadaşların böyle düşünmesi yanlış. Biz işçiler birbirimize sahip çıkmazsak, daha çok eziliriz. Birbirimize yardım etmek yerine birbirimize girer tartışırız. Oysa çözüm bu biçimde değildir. Çözüm birlikten, beraberlikten, insanları sevmekten geçer. Biz çözümü zenginlerden, patronlardan bekleyemeyiz. Çözüm kendi ellerimizdedir.

**Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Burjuvazinin oyunlarından ders çıkartmalıyız:

Birleşik örgütlü mücadeleye!

Niğde'nin kalkınmada öncelikli iller arasına alınmasından sonra tekstil işkolundaki fabrika sayısında bir artış yaşandı. Organize Sanayi Bölgesi'nde irili ufaklı birçok fabrika açıldı. Organize Sanayi Bölgesi'nin parsellenmesi ise ülkenin birçok yerinde olduğu gibi burjuvaziye peşkeş çekme şeklinde yapıldı. Niğde insanının “işsizlik ve işçilik”, “işçi hakkı, iş güvencesi, sigorta” bilmediğini de hesaba katan bu burjuva sürüsü, anında Organize Sanayi Bölgesi'ni yağmaladı.

Bu paylaşımda Baha Tekstil ve Doğu Holding en büyük payı aldılar. Baha Tekstil, aldığı arsa üzerine devlet destekli büyük bir entegre tesis kurdu ve bu tesisin bir kısmını işletmeye açtı. İlk başladığında işçiler için bir ümit kapısı görülen işletme çok geçmeden kanemici vampir yüzünü gösterdi. Sigortaları bile yapılmayan işçiler yemeklerden zehirlendiler. Daha sonra asgari ücret artışı uygulanmadı. Buna karşı işçiler örgütlü bir şekilde direnişe geçtiler. İşveren bir göz isterken iki göz sahibi oldu. Çünkü alınan kredilerin geri ödemeleri başlamıştı. İşçi direnişini bahane gösteren işveren lokavt uygulayarak işyerini kapatıverdi. Çünkü onun için sorun yoktu. İstanbul'da da aynı işi yapan fabrikası vardı zaten.

Bir süre sonra aynı işyeri Emre Can Tekstil olarak tekrar faaliyete geçirildi ve Baha Tekstil'in fason dikimlerini, ütülerini ve paket işlerini yapmaya başladı.

Kısa bir süre sonra aynı tesis içine bir firma daha açıldı. Ferteks adı altında açılan bu firma Emre Can gibi Baha Tekstil'in fason dikimini yapmaya başladı. Bu işletmeler de yeni açıldığında birçok vaatler savurdu. Çok geçmeden üretis PDR Kitap Arsivi - <https://rantey.org> vampir yönü olanca netliğiyle açığa çıktı.

13 Şubat'ta Ankara'ya!

“Bütçeden daha fazla pay alabilmek, insanca yaşam koşullarına kavuşmak, zorunluk tasarruf yağmasını önlemek, toplu sözleşme ve grev hakkımızı kullanabilmek, baskı, sürgün ve cezalara son vermek” talepleri etrafında, 13 Şubat günü Ankara'da merkezi bir miting yapma kararı olan KESK, eylem programının ilk ayaklarından biri olarak İzmir Konak Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı.

4 Şubat günü saat 12:30'da Sümerbank önünde toplanan kamu emekçileri, sendika pankartlarının arkasında kortejler oluşturarak, Konak alanına doğru sloganlar eşliğinde yürüdü. Konak Meydanı'nda biraraya gelen yaklaşık 300 civarında emekçiye hitaben, KESK İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü Mevlüt Ülgen basın açıklaması metnini okudu. “İnsanca, hakça yaşam talebimizden asla vazgeçmeyeceğiz” denilerek, “Bu amaçla konfederasyonumuz KESK olarak, tüm kamu emekçilerini, emekten, demokrasiden, barıştan yana olan tüm kurum ve kuruluşları 13 Şubat 1999'da Ankara'da birlikte olmaya çağırıyoruz” cümlesiyle basın açıklaması sona erdi. “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Zorunlu tasarruf istemiyoruz!”, Yaşasın sendikal mücadelemiz!”, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Çetelere değil, emekçiye bütçe!” vb. sloganların atıldığı eylemde durgun bir hava hakimdi.

**Zafer direnen emekçinin olacak!
Kızıl Bayrak / İzmir**

Baha Tekstil kapandığından dolayı bu firmalar şu an Haraz Tekstil'in fason dikim, ütü ve paket işlerini yapıyorlar.

Bu şirketlerde toplam 600 civarında işçi çalışmakta, işe yeni girenler deneme süresi adı altında 15 gün ücretsiz daha sonra da işi öğrenene kadar komik bir ücretle sigortasız sömürülüyorlar. Daha sonra işi öğrense bile maaşı asgari ücretin altında, ayda 15 günlük sigortalarla girdi-çıkı yapılarak çalıştırmaya devam ediyorlar. Bütün bunlar yetmezmiş gibi zorunlu mesailer de had safhaya çıkarılıyor. İşçiler sabah işe giderken çöpçüyü, akşam eve dönerken bekçiye görüyorlar sokaklarda.

Böyle çalışma karşılığında aldıkları ücretler, daha doğrusu son birkaç aydır alamadıkları maaşlarıyla çoluk çocuğuna ekmekten başka birşey alamıyorlar. Birçoğunun bir ayağı köyde olmasa, belki o ekmeği bile alamayacaklar.

Niğde işçisi işverenin bu oyunlarından ders çıkararak birleşik bir mücadele örgütlemelidir. Bir yere yaptırılamayan işin başka bir fabrikaya yaptırılmasını engellemek için ortak hareket etmeli ve dayanışmayı geliştirmelidir.

**Sefalet ücretlerine hayır!
İşçi arkadaş, güç örgütlülükte!
Birimlerinde, komitelerinde örgütlen!
Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Niğde'den bir tekstil işçisi

Tuzla direnişi sürüyor:

Bölgesel direniş için ileri!

Tuzla Organize Deri Sanayii'nde deri patronlarının kriz bahanesi ile saldırıları ve deri işçilerinin bu saldırıları püskürtmek için başlattıkları direnişler sürüyor.

Kazlıçeşme'den Tuzla'ya köklü bir direniş geleneğine sahip olan, zaferin yolunun birlik ve mücadeleden geçtiğinin bilincinde olan Tuzla deri işçisinin direnişlerinden üçü biterken üç işyerinde yeni direnişler başlamış durumda.

İki ortaklı İkizler Deri patronlarından biri ortaklıktan ayrıldı. Bunun üzerine İkizler Deri kapandı. Ortaklardan diğeri Napaş Deri'nin de sahibi. Burayı kapatıp İkizler Deri'yi yeniden açacak. İkizler'de işinden olan, içinde sendika yöneticilerinin de bulunduğu 11 işçi Mayıs ayında bu işyeri açıldığında tekrar işbaşı yapmak üzere protokol yapılması üzerine direnişi

bitirdiler ve işten ayrıldılar. Dağdaşlar Deri işçisinin direnişe çıkma nedeni ise üç işçinin işten çıkarılmak istenmesiydi. Bu üç işçinin işten gönüllü olarak ayrılması üzerine Dağdaşlar işçisi direnişi bitirdi ve üretime başladı.

Posttan Deri'de de yapılan anlaşma sonucu direniş bitirildi. Burada bir kişinin işten çıkarılması kabul edildi. Diğer işçiler ise 15 günlük, bir aylık ücretli izine çıkarıldı. Varılan bu anlaşma sonucu buradaki direniş bitirildi. Biten bu direnişlerin hemen yanı başında yeni direnişler başlamış durumda. Yeni başlayan üç direnişle toplam direnişte olan işyeri sayısı yine 21. Toplam 500 civarında işçi direnişte.

Direnişe yeni çıkan Özservet'te bilinen sebepler (kriz) nedeniyle direnişe çıkarıldı. İşveren, Özservet'te işçi çıkarmak istediğini söylüyor. İşçilerin bir bölümü çıkarılmaya razı oluyor. İşveren bunu kabul etmiyor. "Hayır onlar değil benim istediğim işçilerin çıkarılması gerek" diyerek gönüllü çıkış alacak işçilere karşı çıkıyor. Özservet işçisi de bunu kabul etmiyor ve direnişe çıkıyor. Şu an direnişte 14 işçi var. 13 işçi de gönüllü çıkışını alıp ayrılmış durumda.

Çubukoğlu Deri'de de işveren kriz gerekçesi ile işçi çıkarmak istiyor. Çıkışları kabul etmeyen 25 Çubukoğlu işçisi fabrika içinde oturma eylemi şeklinde başlattıkları direnişlerini sürdürüyorlar.

Medisan Deri'de de işveren kriz bahanesi ile işçi çıkarmak istiyor. Burada çalışan 23 işçi de yine fabrika içinde başlattıkları oturma eylemiyle direnişlerini sürdürüyorlar.

Sermayenin kriz bahanesi ile gerçekleştirdiği işçi kıyımına karşı, özelleştirme, taşeronlaştırma, sefalet ücreti, sendikasızlaştırma gibi sınıfa yönelik saldırılara karşı koyuşu örgütleyebilmek ve bölgesel bir direnişe dönüştürmek için Anadolu yakası işçi ve emekçi sendikaları biraraya gelip birleşik bir karşı koyuşu örgütleme çabası içindeler. DISK Basın-İş'in girişimleriyle başlayan birliktelik ilk somut eylemini, örgütlendikleri için işten atılan Swisscard işçilerinin basın açıklamasına ortak katılımı ile gerçekleştirdiler. Görüşmeleri devam eden sendika, parti ve kitle örgütlerinin oluşturmaya çalıştığı platform; toplantılarına katılmayan diğer sendikalarla da diyaloga geçip bütün konfederasyonların sendika şubelerini biraraya getirmeye, katılımı güçlendirmeye çalışıyor. Yapılan ilk toplantıda ortaya çıkan düşünce ise Kartal veya Pendik'te sınıfa yönelik saldırılara karşı koyuşun ilk adımı olarak bölgesel bir mitingün düzenlenmesi düşüncesi.

Sınıf sendikacılığından yana tüm sendikacıların ve işçi sınıfı cephesinden yana tüm güçlerin bu çalışmaya güç vermesi, katılması bir zorunluluktur.

“Önemli olan çok şey söylemek değil birşey yapmaktır”

Gebze'de kriz bahanesi ile işten atılan bir işçiyim. Benim işyerimde 250 işçi çalışıyordu. Fabrika dört bölümden oluşuyor. Her bölümde en az üç kişi devrimci ve demokrat arkadaşlardan. Ne yazık ki buna rağmen orada birçok haksızlığa pek bir tepkimiz olamıyordu. Ben kendimi yetersiz bulduğum için müdahaleci olamıyordum. Devrimci arkadaşlara da “Neden burada birşey yapmıyorsunuz?” diye sorduğumda, “Biz mücadelemizi dışarıda veriyoruz” diyorlardı.

Geçmişte birçok eylemlilikler yaşandığını sonraları öğrendim. Oradaki eylemlerin öncülüğünü devrimci-demokrat arkadaşlar yapmışlar. Sonunda bu arkadaşlarımızın konumu daha farklı olmuş. Bunlar usta başı, bant sorumlusu, posta başı olmuşlar. Bunun sonunda diğer arkadaşlarımızın güvenleri kalmamış. Bizler konuştuğumuzda geçmişi örnek veriyorlar ve “burada birşey olmaz” diyorlardı.

Son zamanlarda işten atılmalar gündeme geldi. İşe yeni giren arkadaşlarımızdan bir kısmını, işten çıkarmaya başladılar. Önce 9 işçiyi çıkardılar, sonra 22 kişi oldu. Ben de bu arkadaşlarla birlikte işten atıldım.

Ben hemen çıkarılan arkadaşlarımızla konuşmaya başladım. “Kesinlikle çıkışlarımızı kabul etmeyelim. Yarın tekrar işe gelelim” dedim. Bunu arkadaşlar kabul etmedi. Ben de ulaşabildiğim arkadaşlarla randevulaştım. 4 arkadaşım ile görüşebildim. Neler yapmalıyız üzerinden tartıştık. En azından fabrikadan sessiz sedasız, kuzu kuzu çıkmayalım diye bazı kararlar aldık. Ertesi gün fabrikaya gittik. Çıkarılan diğer arkadaşlar da oradaydılar. Ben arkadaşlarla hemen konuşmaya, aldığımız kararları iletmeye başladım. “Sizlere ulaşamadığımız için önceden sizinle konuşamadık. Biz bazı kararlar aldık. Sizlerin de bizimle hareket etmesi gerekiyor ki bunları yapabilelim” dedik. “Bizler haksız yere işten çıkarıldık. Toplu olarak işletmeye gireceğiz. İşten çıkarılmayı kabul etmediğimizi söyleyelim” diye konuştuk. “Bizlerin kaybedecek hiçbirşeyi yok. Burada direnişe geçelim” dedik. İçeriden çalışan arkadaşlarla da konuşmuştuk. Bize destek çıkacaklarını söylemişlerdi. Atılan arkadaşların çoğu buna yanaşmadı. İçeride bize destek verecek arkadaşların kararı da öğleden sonra değişti.

Bizler kararlıydık, işletmeye girecektik. Beş arkadaş alkışlarla “İşçi kıyımına son!” sloganı ile işletmeye yöneldik. Ustalarla, seflerle, bekçilerle engellendik. Akşam 6.00'yı gösterirken bize bir açıklama yaptılar; para kalmadığı için alacaklarımızı vermeyeceklerini söylediler. Biz de atılan arkadaşlarla aramızda tekrar konuştuk ve personel müdürlüğünü basmaya karar verdik. Personele zorla girdiğimizde müdür çok şaşırıldı. Bizleri tehdit etti. “Çabuk çıkın dışarı, polis çağırırım” dedi. Bizler orada paramızı almaya kadar kalmaya karar verdik. Paramızı almadan hiçbir yere gitmeyeceğimizi söyledik. Yarım saat geçmeden paramızı vermeye başladılar. Aralık ayının parasını veriyorlardı. Ocak'ta çalıştığımız günleri vermiyorlardı. Bunu başta kabul etmedik. Arkadaşlarımızın hepsinin bayram öncesi paraya ihtiyacı vardı. Alacaklarımızın yarısını aldık.

Sonra dışarı çıktık, fabrika önünde arkadaşlarla halaylar çektik. “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganını attık. Bu eylemden çok şey öğrendim. Kazandığım en önemli şey kendime güven duymak oldu. Daha önceleri kendime büyük bir güvensizlik duyuyordum. Fabrikada birçok devrimci yayın okunuyor ve ideolojik tartışmalar yürütülüyordu. Benim okuduğum gazetede de ideolojik yazılar yer alıyordu ve ben yetersiz kaldığım için hiç konuşamıyor, tartışamıyor, kimseye birşey diyemiyordum. Yoldaşlara “burada birçok devrimci-demokrat var gelin müdahale edin, ben yetersizim” diyordum. Yoldaşlarım da “Sen yeterlisin, önemli olan çok fazla teorik bilgi değil. Sen anladıklarını, doğru olarak gördüğün ideolojiyi anlatamıyor olabilirsin, ama işçilerin ekonomik-demokratik sorunları üzerinden onları harekete geçirebilirsin” diyorlardı. “Kendine güven, başarısın” diyorlardı.

Evet, buradaki eylemde maddi anlamda çok fazla birşey kazanamadık, ama ben kendime güvenimi kazandım. Ne yapıldıysa, onca laf üretenlerin yerine benim müdahalemlerle yapıldı. İçerideki birtakım arkadaşlar sessiz kalırken ben susmadım. Atılan arkadaşlar da bana bakıyor, benim önerimle hareket ediyorlardı. Artık çok şey yapabileceğime, başarabileceğime inanıyorum.

Gebze'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

TKİP Belgeleri: Parti programı

Komünist Manifesto: Modern

Redaksiyonun notu: Parti Programı

Üzerine Ön Tartışmalar, son olarak yayınlamış bulunduğumuz 5. bölümün ardından, RSDİP'in 1903 programı üzerinden, parti programının teorik bölümünün madde madde irdelenmesi ve günümüz dünyasının gerçekleriyle içiçe tartışılması biçiminde seyrediyor. Anlamalı bir dizi temel görüş ve sonuç içeren bu tartışmalar, öte yandan serbest bir tartışmanın getirdiği dağınıklığı ve yer yer özel ayrıntılar içerisinde tartışma ekseninden uzaklaşmayı da yansıttıyor. Bu nedenle, program üzerine tartışma materyalinin toplu yayınında muhakkak ki yer alacak olan bu tartışma bölümlerini buradaki dizi yayında atlıyoruz. Yayını atlanan bölümleri izleyen yeni bir bölümle sürdürüyoruz. Benzer bölüm atlama yoluna bundan sonraki yayınımda da başvuracağımızı şimdiden hatırlatıyoruz.

Teorik bölüme ara değinme

Cihan: Teorik bölüme ilişkin tartışmalara bir şeyler eklemek istiyorum.

Programın teorik bölümü doğal olarak fazlaca popüler bir bölüm değil. Kapitalizmin bilimsel bir eleştirisi ve bu toplumun bağrından yeni bir toplumun, sosyalist toplumun nasıl doğacağını bilimsel bir açıklaması var burada. Bundan gelen teorik-kavramsal bir yapısı, bundan kaynaklanan biraz fazla genel ve soyut kalan bir anlatımı var. Aslında modern burjuva toplumun son derece somut gerçeklerine ilişkin olduğu halde bu böyle. Böyle olunca, programın bu bölümü doğrudan içeriği ile işçiler ve emekçiler tarafından çok rahat anlaşılabilir olan bir bölüm değil, ya da daha ihtiyatlı bir ifade ile, olmayabilir.

Programın siyasal bölümlerinde, devrimin ilk elden gerçekleştireceği önlemler bölümünde, demokratik istemler bölümünde, ya da örneğin işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarının iyileştirilmesine ilişkin bölümde yer alacak çeşitli görüş ve istemler, dolaysız formülasyonlar olarak yığınların dilinde kolaylıkla belli popüler istemlere ya da şiarlara dönüşebilirler. Ama teorik bölümde böyle olmayabilir, bu bölüm için böyle bir kaygı taşımamak da gerekiyor. Teorik bölüm partinin kapitalizme yönelttiği bilimsel bir eleştiri ve suçlamadır. Bu bölümdeki ilke ve esasların yığınlara propagandası ve kavratılması doğal olarak daha popüler yol ve araçlarla olacaktır. Bu kısım özellikle parti ve onun militan çeperi için, parti kadroları, sempatizanları ve ileri işçilerin-emekçilerin eğitimi için, onların genel marksist bilincini geliştirmek ve bunu sağlam teorik temellere oturtabilmek için, bütün bu açılardan çok özel bir önem taşımaktadır.

Ama bu bölüm ayrıca popüler bir tarzda açıklandığı ölçüde ise, sınıf mücadelesine ilgi duyan ortalama bir işçinin buradan alacağı ve kendi sınıf bilincini geliştireceği çok temel unsurlar olduğunu da belirtmek gerekiyor. Bu bölümün (ki teorik ve ilkesel bölüm deniliyor marksist programın bu bölümüne) özünün kavranmasının olağanüstü bir önem taşıdığını düşünüyorum. Buradaki özü ve esası kavrayıp onaylamayan bir kimse asla marksist olamaz, böyle kabul edilemez. Zira Marksizmin bütün bir özü var burada.

Manifesto: Marksist programın klasik temelleri

Komünist Manifesto'nun bir temel görüşler ve ilkeler manifestosu olmanın ötesinde, bilimsel temellere sahip bir parti programının da ilk örneği olduğu üzerinde daha önce durmuştuk.

Programatik yapısı ve bölümlenmesi üzerine kısa

özetlemeler de yapmıştık. Bunları veri olarak ben burada bir başka açıdan yine *Komünist Manifesto*'ya dönmek istiyorum. Kaç oturumdur marksist bir parti programının teorik bölümü üzerine tartışıyoruz. Bu bölümün temel unsurlarının *Manifesto*'daki köklerine bakmak birçok açıdan, bu arada partimizin programının *Manifesto*'daki teorik ve ilkesel köklerini görmek bakımından yararlı olacaktır.

Komünist Manifesto'nun düşünsel akışını kabaca maddeler halinde sıraladığımızda ve bu maddelere toplu olarak baktığımızda, dikkate değer bir durumla karşı karşıya kalıyoruz. Bir an için teorik bölümün emperyalizm çağına ilişkin özel kesimini bir yana bırakırsanız, kapitalizme ilişkin bölüm, bundan çıkan teorik ve ilkesel sonuçlar ışığında bakarsanız, kuşkusuz temel önemde olan birkaç nokta hariç, ötesindeki hemen herşeyin daha *Komünist Manifesto*'da yeterli açıklıkta formüle edildiğini görürsünüz. *Manifesto*'nun proleter sınıf mücadelesinin gelişmesinin henüz çok sınırlı olduğu bir evrede kaleme alındığı düşünülürse, bu olgunun taşıdığı önem çok daha iyi anlaşılır. Biliyoruz ki, proleter sınıf mücadelesinin tarih sahnesinde kendini politik bir dinamik olarak göstermesi o gün için henüz çok yeni bir olguydu. Çartist hareketi saymazsanız, işçi hareketi henüz nispeten bağımsız bir politik kimlikle tarih sahnesine çıkmış değildi. *Manifesto*'nun işte böyle bir dönemde kaleme alınmış bir belge olduğu düşünülürse, burada bizim bugünkü temel bilimsel ilkelerimizin bu denli başarı ile formüle edildiğini görmemiz, gerçekten dikkate değer bir olgudur.

Marksist programın bugünkü teorik bölümüyle karşılaştırıldığında özellikle anılmaya değer temel eksiklikler olarak, mevcut devlet makinasına karşı tavır ile proletarya diktatörlüğü sorununu görüyoruz. Bunlar ise teorik bir kusur ya da yetersizliğin değil, fakat o günkü tarihi durumun getirdiği eksikliklerdir. Nitekim Marks-Engels'in *Komünist Manifesto*'ya 1872'de yazdıkları *Önsöz*'de bizzat belirttikleri gibi, Paris Komünü'nün tarihsel pratiği bu konuda daha sonra gerekli açıklığı sağlıyor ve bu, *Önsöz*'de bir temel fikir olarak belirtildiği ölçüde, *Komünist Manifesto*'nun bu noktadaki yetersizliği de giderilmiş oluyor. Tekrarlamak belki gereksiz; doğal olarak, parti programının teorik bölümünün emperyalizm çağına ilişkin gerçekleri kapsayan kesimini burada saklı tutuyorum. Bu kısım çağımıza ilişkin gerçeklerin bir teorik genellemesini ve bundan çıkan sonuçları içermektedir. Klasik marksist programların hiçbirinde böyle bir bölüm yoktu, tarihsel olarak olamazdı da.

Komünist Manifesto'nun düşünsel akışını kabaca maddeler halinde sıraladığımızda ve bu maddelere toplu olarak baktığımızda, dikkate değer bir durumla karşı karşıya kalıyoruz. Bir an için teorik bölümün emperyalizm çağına ilişkin özel kesimini bir yana bırakırsanız, kapitalizme ilişkin bölüm, bundan çıkan teorik ve ilkesel sonuçlar ışığında bakarsanız, kuşkusuz temel önemde olan birkaç nokta hariç, ötesindeki hemen herşeyin daha Komünist Manifesto'da yeterli açıklıkta formüle edildiğini görürsünüz.

mi üzerine ön tartışmalar/6

n programın klasik temelleri

Manifesto, "Şimdiye kadarki tüm toplum tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir" temel cümlesi ile, bunun ifade ettiği temel fikir ile başlıyor. Bildiğimiz gibi, sonradan Engels'in buna ilkel komünal toplum gerçeği çerçevesinde düştüğü, "Daha doğrusu, yazılı tarih" kaydı var.

Ardından burjuvazinin yükselişi, burjuva toplum düzeninin yerleşmesi, burjuvazinin tarihte oynadığı devrimci rolün özlü bir bilançosu geliyor. Doğal olarak bunu, kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin sergilenmesi ile onu tarihe gömecek toplumsal kuvvet olarak proletaryanın doğuş ve şekillenme süreci tamamlıyor. Burjuvazinin yükselişinin kendi bünyesinde kendi düzenini tarihe gömecek kuvvetleri üretmesine ilişkin anlatım, sonunda şu veciz formülasyona bağlanıyor: "Burjuvazinin feodalizmi yıkmak için kullandığı silahlar şimdi kendisine çevriliyor. Ama burjuvazi yalnızca kendisine ölüm getiren silahları üretmekle kalmadı; bu silahları kullanacak olan insanları da yarattı -modern işçiler, yani **proleterler**." (Gelenek Yayınları çevirisi, s.14)

Kapitalizmin yükselişi, beraberinde onu yıkıma götürecek maddi koşulların oluşumu ve tarihe gömecek toplumsal kuvvetin yükselişi ile içiçe anlatılıyor. Burada bizi bunlardan çok, temel ve ilkesel nitelikte görüş ve tezler ilgilendirmektedir. Bunlara önem sırasına göre, ya da belli bir sistematik içinde değil, rastgele değinebilmek durumundayız.

Temel tezler/temel önemde görüşler...

Örneğin, *Manifesto*'da, ki bu çok dikkate değer bir fikirdir, proletaryanın kurtuluşu ile insanlığın kurtuluşu arasındaki temel ve kopmaz ilişki dile getiriliyor. Proletaryanın kendi kurtuluşu davasının ve mücadelesinin insanlığın genel kurtuluşu sorununu çözeceği temel fikri var burada. Bu konuda, örneğin I. bölümde şu fikir var: "Bugüne kadar tüm hareketler ya azınlıkların hareketi ya da azınlıkların çıkarına olan hareketlerdi. Proleter hareket, ezici çoğunluğun, yine ezici çoğunluğun çıkarına olan bağımsız hareketidir. Şimdiki toplumun en alt katmanı olan proletarya, resmi toplumu oluşturan katmanların tüm üst yapısı havaya uçurulmadan doğrulamaz, ayağa kalkamaz." (s.18)

Burada proletaryanın kendi dışındaki çalışan ve ezilen sınıf ve tabakaların kurtuluşu davasını, yani toplumun çoğunluğunun kurtuluşu davasını kendi davasında temsil etmesi temel fikri dile getiriliyor. Yani proletarya hegemonyası fikrinin bir başka boyutuna yapılan bir vurgu oluyor bu. Burjuvazi de kendi tarihsel yükseliş döneminde, kendi devrimleri döneminde hegemon bir sınıftı.

Ama kendi azınlık çıkarlarını toplumun genel çoğunluğunun çıkarları olarak gösterip çoğunluğu arkasından sürüklüyordu. Oysa tarihte ilk kez çalışan bir sınıf, üretici bir sınıf, kendi çıkarları şahsında gerçekten çoğunluğun çıkarlarını da temsil ediyor. Çoğunluğun dolaysız çıkarlarını temsil ediyor. Yoksa burjuvazi de kendi yükseliş döneminde tabi ki tarihsel hareketin gelişim doğrultusunun çıkarlarını temsil ediyordu, bunu saklı tutuyorum.

Aynı konuda, II. bölümün sonunda, sınıfların ve sınıf karşıtlıklarının, onlarla birlikte devletin ortadan kalkışına ilişkin fikirler var. Buradaki anlatım şu sözlere bağlanır: "Sınıfları ve sınıf karşıtlıkları ile birlikte eski burjuva toplumunun yerini, birinin özgür gelişiminin herkesin özgür gelişiminin koşulu olduğu bir birlik alır." (s.28) Bu proletaryanın kurtuluşu ile insanlığın kurtuluşunun birbiriyle kopmaz bağını dile getiren temel bir düşünce.

Proletaryanın sınıf mücadelesinin ulusal çerçevesi ile enternasyonal içeriği ve karakteri bir başka temel fikir. Daha 1848 Devrimleri öncesinde, *Manifesto*'da bu fikir dikkate değer bir güç ve açıklıkla formüle ediliyor. Proletaryanın o güne kadarki o çok sınırlı mücadeleleri henüz yalnızca ulusal çerçevede, hatta Lyon dokuma işçilerinin ayaklanmaları üzerinden alırsak, yerel çerçevede gerçekleştirilmiş eylemler. Bu böyle olduğu halde, *Manifesto*, bu mücadelenin biçim olarak ulusal çerçevede gelişeceğini, politik iktidarın ele alınışına bu çerçeveye varacağını, ama bu mücadelenin içerik olarak enternasyonal bir karakter taşıdığını, taşıyacağını açık bir biçimde vurguluyor.

Proletaryanın o güne kadarki o çok sınırlı mücadeleleri henüz yalnızca ulusal çerçevede, hatta Lyon dokuma işçilerinin ayaklanmaları üzerinden alırsak, yerel çerçevede gerçekleştirilmiş eylemler. Bu böyle olduğu halde, Manifesto, bu mücadelenin biçim olarak ulusal çerçevede gelişeceğini, politik iktidarın ele alınışına bu çerçeveye varacağını, ama bu mücadelenin içerik olarak enternasyonal bir karakter taşıdığını, taşıyacağını açık bir biçimde vurguluyor.

Bir bakıma da bu son derece normal. Kapitalizmin ulusal çitleri yıkan, bütün yerellikleri, iç kapanıklığı ve kendine yeterliliği ortadan kaldıran, kırıp atan, bunun yerine çok yönlü uluslararası ilişkileri geçiren süreç ve eğilimlerine bu kadar açık, bu kadar kuvvetli bir biçimde (bugünkü olgusal sonuçları o günden hatırlatacak bir biçimde) vurgu yapan bir bilimsel belgenin, bu temel üzerinde, kapitalizmin en ileri ve devrimci ürünü olan bir sınıfın mücadelesinin enternasyonal karakterini tespit etmesi çok da şaşırtıcı değil.

Bir bakıma da bu son derece normal. Kapitalizmin ulusal çitleri yıkan, bütün yerellikleri, iç kapanıklığı ve kendine yeterliliği ortadan kaldıran, kırıp atan, bunun yerine çok yönlü uluslararası ilişkileri geçiren süreç ve eğilimlerine bu kadar açık, bu kadar kuvvetli bir biçimde (bugünkü olgusal sonuçları o günden hatırlatacak bir biçimde) vurgu yapan bir bilimsel belgenin, bu temel üzerinde, kapitalizmin en ileri ve devrimci ürünü olan bir sınıfın mücadelesinin enternasyonal karakterini tespit etmesi çok da şaşırtıcı değil.

Ve 1848 Devrimlerinin o Avrupa çerçevesi, bu konuda da, yani devrimin o enternasyonal boyutuna ilişkin olarak da, ilk temel tarihsel deneyimi sağlıyor. Daha sonra Paris Komünü deneyimi de bu açıdan çok dikkate değer. Komün deneyimi, proletaryanın sınıf mücadelesinin enternasyonal ruhu ve niteliği konusunda, proleter sınıf birliği ve dayanışmasının enternasyonal niteliği konusunda, çok anlamlı pratik veriler sunuyor.

Önden Alman işçilerinin Fransa-Prusya savaşına çok kesin bir biçimde tavır alışı var. Alman oportünizmi 1914'te sosyal-şoven bir çizgide büyük bir tarihsel ihaneti yaşadı, bunu biliyoruz. Ama bu aynı Alman işçi sınıfının bir de 1870'de sergilediği ve onun tarihinde kendisi payına yüzakı olan enternasyonalist bir davranışı da var. Alman işçi hareketi 1870'de Bismarck'ın izlediği savaşçı politikaya, Prusya-Fransa savaşına kesin bir biçimde karşı çıkıyor. Bu lider konumundaki parti yöneticilerinin tutuklanması pahasına oluyor. Bu tavırlarını sonuna kadar da sürdürüyorlar. Nitekim Engels tarafından daha

sonra bu tavır yüceltiliyor da.

Fransa-Prusya savaşının ardından Paris Komünü gerçekleşiyor. Paris Komünü'nün çalışına bakanı bir Alman işçisi, generalleri Polonyalı yurtseverler oluyor. Bunlar, bu sonuncular, sosyalist bile olmadıkları halde bu böyle. Kendi ulusal davaları, ezilen Polonya ulusunun kurtuluşu davası, proletaryanın kurtuluş davasıyla o günkü sistem ya da o günkü statüko karşısında bir biçimde, belli sınırlar içinde paralel düştüğü ölçüde, kendileri soylular sınıfından gelme olan Polonyalı yurtseverler, Komün'ün generalleri olabiliyorlar, Paris Komünü'nün savunmasında çok özel bir rol oynayabiliyorlar. Paris işçilerinin davası için savaşıp ölebiliyorlar. Daha 1848 yılında Dresden ayaklanmasına Bakunin'in önderlik ettiğini biliyoruz. Bakunin bir Rus, ama bir Alman kentinde gerçekleşen bir halk ayaklanmasının da lideri. Ve *Manifesto*, mücadelenin bu enternasyonal karakterine, daha ortada 1848-49 Devrimleri'nin bu somut deneyimleri bile yokken, açıklıkla işaret ediyor.

Devam ediyorum. *Manifesto*'da siyasal iktidarın ele geçirilmesi, proletaryanın ilk hedefi olarak konuluyor. Devlet iktidarının fethi, demokrasi savaşının kazanılması olarak da formüle ediliyor orada. Konuyu dağıtmamak için şimdilik okumuyorum, orda gerçekten çok ilginç pasajlar var.

İşçi sınıfı ve geleneksel orta katmanlar

Sonra işçi sınıfı ile öteki ara sınıflar ilişkisi sorunu var. Kapitalist gelişmenin en ileri ve devrimci ürünü olarak işçi sınıfı ile burjuvaziye karşı olan öteki sınıf ve katmanlar arasındaki temel konum farklılığı ortaya konuluyor. Kapitalist gelişmenin işçi sınıfının saflarını sürekli kalabalıklaştırması sürecine, geleneksel sınıfların çözülüşünün eşlik ettiği belirtiliyor. Ve bu çözülen sınıfların tarihsel olarak tutucu konumlarının maddi temelleri veriliyor. Bunların kendi geleneksel konumlarını koruma arzusunun, tarihsel gelişmenin yönüne ters düştüğü dile getiriliyor. *Komünist Manifesto*'nun ara sınıfları tutucu, hatta gerici olarak nitelemesinin gerisinde bu var. Tarihsel gelişmenin bir eğilimi, bir yönü var. Bu geleneksel sınıflar, kendi mevcut durumlarını korumak amacı çerçevesinde toplumsal gelişmenin ileriye yönelik akışı karşısında direnme isteği gösterdikleri ölçüde, tutucu davranmış, hatta bir bakıma gerici bir tutumla ortaya çıkmış olurlar. *Manifesto* bunu açıkça formüle ediyor.

Gerek taşıdığı büyük teorik ve politik önemden dolayı, gerekse daha Marks ve Engels zamanında çeşitli çarpıtmalara konu edildiği için, bu soruna ilişkin pasajları okumak istiyorum:

“Bugün burjuvazinin karşısında duran tüm sınıflar içinde yalnızca proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Diğer sınıflar büyük sanayi ile birlikte bozulur ve yok olur; proletarya ise büyük sanayinin en özel ürünüdür.

“Orta katmanlar, yani küçük sanayici, küçük tüccar, zanaatçı ve köylü, bunların tümü, orta katmanlar olarak varlıklarını güvence altına alabilmek için burjuvaziye karşı savaşır. Dolayısıyla bunlar devrimci değil, tutucudur. Dahası, gericidirler; tarihin tekerleğini geriye doğru döndürmeye çalışırlar. Devrimci olduklarında, proletaryanın safına geçmek üzere oldukları için böyledirler; bu durumda bugünkü

Biz geleneksel ara sınıfların konum ve tutumlarına, bu sınıfların sorunlarına ve istemlerine buradan hareketle bakmak durumundayız. Öte yandan, bu sınıflar ortamında yeşeren, onlardan beslenerek ve onlara dayanarak kendini üreten devrimcilik anlayışının kavranması da bu teorik çerçevede büyük imkanlar sunuyor. Sorunun taşıdığı önemi, daha önce Rusların 1903 programı üzerinde tartışırken de durmuştuk. Hatırlanacağı gibi, işçi sınıfı ile öteki emekçi sınıfların konumları arasındaki temelli farka, bu çerçevede proletarya dışındaki emekçi sınıfların devrimciliğinin niteliğine ve sınırlarına işaret etmiyor, yer vermiyor diye, Lenin Plehanov'un program taslağını sert bir biçimde eleştiriyordu. Eleştirdiği dört temel noktadan denebilir ki en önemlisi buydu. Bu denli önemli politik sonuçları olan bir teorik yaklaşım sorunu var burada. Ve marksist bir parti programının teorik bölümünde mutlaka yer alması gereken bir temel düşünce bu.

çıkartlarını değil, gelecekteki çıkartlarını savunurlar; proletaryanın bakış açısına yerleşmek için kendi bakış açılarını terkederler.” (s.17-18)

Buradaki teorik yaklaşım, devrimci politikadaki sonuçları bakımından, sanıldığından önemli ve günceldir. Biz geleneksel ara sınıfların konum ve tutumlarına, bu sınıfların sorunlarına ve istemlerine buradan hareketle bakmak durumundayız. Öte yandan, bu sınıflar ortamında yeşeren, onlardan beslenerek ve onlara dayanarak kendini üreten devrimcilik anlayışının kavranması da bu teorik çerçevede büyük imkanlar sunuyor. Sorunun taşıdığı önemi, daha önce Rusların 1903 programı üzerinde tartışırken de durmuştuk. Hatırlanacağı gibi, işçi sınıfı ile öteki emekçi sınıfların konumları arasındaki temelli farka, bu çerçevede proletarya dışındaki emekçi sınıfların devrimciliğinin niteliğine ve sınırlarına işaret etmiyor, yer vermiyor diye, Lenin Plehanov'un program taslağını sert bir biçimde eleştiriyordu. Eleştirdiği dört temel noktadan denebilir ki en önemlisi buydu. Bu denli önemli politik sonuçları olan bir teorik yaklaşım sorunu var burada. Ve marksist bir parti programının teorik bölümünde mutlaka yer alması gereken bir temel düşünce bu.

Öte yandan, biz *Komünist Manifesto*'nun bu temel pasajının değişik zamanlarda yanlış bir biçimde yorumlandığını, çarpıtıldığını ve kötüye kullanıldığını da biliyoruz. Bizzat Marks ve Engels'in bu duruma kendi zamanlarında sert bir tutumla karşı çıkıyorlar. Buna başvuran lasalcıları sert biçimde teşhir ediyorlar. Lasalle alıyor bu düşünceyi, “işçi sınıfı karşısında tüm öteki sınıflar gerici bir kitle oluştururlar” gibi bir formülasyona çeviriyor. Ve ardından müridleri bu formülasyonu olduğu gibi Gotha Programı'na geçiriyorlar. Bunun gerisinde sağlıklı politik dürtüler var. Lasalle'ınki basit bir yanlış yorum değil, bilinçli bir politik tercih olarak ortaya çıkıyor. Marks, Gotha Programı'nın eleştirisi vesilesiyle, Lasalle'ın bunu, burjuvazinin “mutlakiyetçi ve feodal hasımlarıyla ittifakını gizlemek için” yaptığını söyler.

Doğal olarak, köylülüğün taleplerine sırt çevirme tutumu da var burada. Bu sırt çevirmenin gerisinde ise Marks'ın belirttiği aynı şey, Bismarck'la, Bismarck şahsında Prusyalı junkerlerle kurulmuş ittifak var. Bismarck işçi sınıfını burjuvazinin terbiye edilmesinde bir baskı gücü olarak kullanıyor ve karşılığında işçilerin

bir takım şeyler vermeyi vaadediyor. Lasalle'ın tutumu da işte bu pazarlık konumunun bir uzantısı. Prusyalı soylularla ittifaka girenlerin, onlara karşı talepler ileri süren sınıflara ilgisizliğinin bu açıdan çok bilinçli bir mantığı var. Bu somutta köylülük oluyor.

Lasalle bu tutumu gerekçelendirirken, *Komünist Manifesto*'nun işçi sınıfı dışındaki bütün öteki ara sınıfların tutucu, hatta duruma göre gerici olduklarına, tarihsel gelişme karşısında bu konumda bulunduklarına yaptığı vurguyu alıp kötüye kullanıyor. Gotha Programı'nın eleştirisinde Marks'ın bu kötü niyetli davranışa çok sert bir tepkisi var. Biz bu sınıfların geriye dönük özlemlerine elbetteki karşı çıkarız, ama geriye dönük özlemlerinin arındırılmış biçimi ile, bu sınıfların toprak sahiplerine ya da burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadeleye de sahip çıkarız, deniliyor. Ve bu aynı

zamanda proletaryanın hegemonyası temel fikrinin de bir formülasyonu oluyor.

Ardından *“Proleterler ve Komünistler”* bölümü var. Bunun üzerinde dün de burada ara tartışmalarda konuşuldu, ona girmiyorum. Öncü parti anlayışının bence klasik bir formülasyonu var burada. İkinci bölümünün girişinde ve ardından dördüncü bölümün girişinde. Komünistlerin hem günlük sınıf mücadelesi planında işçi sınıfı ile ilişkileri, hem de hareketin her gelişme aşamasında hareketin temel çıkarlarını ve nihai hedeflerini temsil etme misyonu vurgulanıyor bu girişlerde. Bu aslında öncü parti misyonunun bir formülasyonundan, öncü partiye getirilmiş bir tanımdan başka bir şey değil. Çok büyük bir önemi var. Dün bunun üzerinde nispeten geniş biçimde durduğumuz için burada tekrardan kaçınıyorum.

Kolayca görülebileceği gibi, tüm bunlar, gündelik ideolojik mücadelede de bize çok gerekli olan temel düşünceler. Örneğin 1990'lar Türkiye'sinde, DHKP-C gibi bir hareket kalkıp işçi sınıfı ile öteki çalışan sınıflar arasında teorik ve pratik bir ayırım yapılmasına karşı çıkabiliyor. Bunlardan birine yapılmış özel vurgunun ne anlamı var diyebiliyor. İşte burada Marksizmin çok temel, çok özsel bir teorik-ilkesel yaklaşımına yöneltmiş bir küçük-burjuva ideolojik tutum var. Biz tabii ki ideolojik mücadeleyi yürütürken, Marksizmin programımızda yeralacak olan bu temel teorik-ilkesel bakış açısına dayanacağız. İşçi sınıfının öteki sınıflardan farkını, programımızın teorik bölümü, işte bu temel ayırım noktası üzerinden verebilecektir. Aynı şekilde, bizim küçük-burjuva halkçı akıma yönelttiğimiz ideolojik mücadelenin teorik temelleri, bizzat programımızın teorik bölümünde bir temel madde olarak bulunmuş olacaktır

“Proletarya çeşitli gelişme aşamalarından geçer”

Devam ediyorum. *Manifesto*'da kendiliğinden sınıf ve kendisi için sınıf tanımları da var. İşçi sınıfının ilk oluşum süreçleri; örgütlenmeden, bilinçten, ulusal çapta bir birlikten yoksun olduğu dönemde kendi arasında rekabetle bölünmesi, dar mesleki çıkarlar içerisinde kalması; ama bu mücadeleler içerisinde zamanla kendisini bulması, bağımsız politik bir kimlik kazanma sürecine

girmesi vb.

“Proletarya çeşitli gelişme aşamalarından geçer. Burjuvaziye karşı mücadelesi ortaya çıkışı ile birlikte başlar.”(s.15)

Proletarya çeşitli gelişme aşamalarından geçer! Bunu kavrayamadığınız sürece işçi sınıfı hareketinin sorunlarını da gereğince kavrayamazsınız. Proletarya, belli gelişme aşamalarından geçerek bağımsız politik bir sınıf, bir karşı sınıf, giderek iktidarı alma alternatifi ve iddiasıyla ortaya çıkan bağımsız devrimci bir sınıf haline gelir. Biz Türkiye işçi sınıfını tanımaktan söz ediyoruz. Bu tanıma sorunu kapsamına

giren en önemli unsurlardan biri işte bu. Yani bu sınıf hangi gelişme süreçlerinden geçmiştir, bugünkü durumu nedir ve bu sınıf bir karşı sınıf, iktidara alternatif devrimci bir sınıf olma sürecini nasıl yaşayacaktır? Biz neticede bu sınıf karşısında kendi misyonumuzu, kendi görevimizi, kendi rolümüzü bu genel formülasyon üzerinden kavrayacağız.

Yine örneğin (başka tartışmalarda, başka bazı değerlendirmelerde daha önce de hatırlatmıştım, yıllar öncesine ait değerlendirmelerimizi kastediyorum), *Manifesto* diyor ki, işçi sınıfı ilk büyük politik eğitimini, bizzat burjuvazinin davası için savaşıırken alır.

“Genel olarak eski toplumun çatışmaları, proletaryanın gelişme sürecini çeşitli şekillerde destekler. Burjuvazi kendisini hiç bitmeyen mücadeleler içinde bulur. ... (Burjuvazi) tüm bu mücadelelerde, kendisini, proletaryaya havşurmak, onun yardımını istemek ve böylece onu siyasal hareketin içine çekmek zorunda görür. Dolayısıyla, proletaryaya kendi eğitim öğelerini, yani burjuvaziye karşı kullanacağı silahları sağlayan, bizzat burjuvazidir.” (s.17)

Burjuvazi, eski düzene karşı, soylulara karşı mücadele ederken, köylülerden ve işçi sınıfından mümkün mertebe yararlanmaya çalışır. Kendi davasını toplumun genel davası olarak, insanlığın genel davası olarak sunar ve soylulara, eski düzene karşı mücadelesinde işçi sınıfından, köylülükten, öteki çalışan sınıflardan bu çerçevede yararlanır. Aynı şekilde, burjuvazi, ulusal pazarına hakim olma amacı çerçevesinde ulusal birliği kurmaya yönelik, ya da bir başka ulusun burjuvazisinin kendi ulusu üzerindeki egemenliğini kırmaya yönelik mücadelelerinde gene işçi sınıfına başvurur. İşçi sınıfı bu mücadelelerde hep burjuvazi için savaşır.

Aslında ta 1789'dan beri bu böyle. 1830'da da aynı şey oldu. 1848'de Şubat Devrimi'ni işçiler yaptılar, ama gerçekleşen bir burjuva devrimiydi, burjuvazi için yolun düzlenmesiydi. Ama işte bütün bu devrimlerde proletarya bir politik eğitimden geçiyor, neticede verdiği mücadeleler burjuvaziye hizmet etse bile. Yanısıra burjuvazi kendi dar çıkarları temelindeki bir takım iç kavgalarda da proletaryadan mümkün mertebe yararlanmaya çalışıyor. Biz Bismarck'ın Alman birliğini kurmak için yürüttüğü politikada bile işçi sınıfının politik eğitimini kolaylaştıran bir tutum izlediğini de biliyoruz. Marks ve onu tekrarlayarak Lenin; Lasalle'ın en büyük tarihsel hizmeti, Alman işçi hareketini politikleştirmesi olmuştur, diyorlar.

Kuşkusuz bütün bunlar işçi sınıfının politik gelişimi bakımından tarihsel önem taşıyan olgu ve süreçler. Sözü şuraya getirmek istiyorum. Biz

Ünlü deyimdir, hepimiz hatırlarız:

silahları bir omuzdan ötekine, sağ omuzdan sol omuza aktarmak denir... Bu, burjuvazi için, onun davası uğruna sağ omuza alınmış olan silahın sonra burjuvaziye karşı sol omuza aktarılarak kullanılması düşüncesinin bir ifadesi.

19. yüzyıl devrimlerinde yaşanmış böylesine bir tarihsel davranışın bir formülasyonu. Örneğin 1848 Şubat'ında

burjuvazi hesabına silahlar sağ omuzda, ama

Haziran'da o silahlar sol omuza geçiyor.

Bu nedenledir ki her burjuva devriminde, devrimin başarısının hemen ardından, kendi amaçları doğrultusunda ilk sonuçları elde ettikten hemen sonra, burjuvazinin yaptığı ilk iş proleterleri ve öteki çalışan kesimleri silahsızlandırmak oluyor.

Türkiye işçi sınıfının bugünkü politik zayıflığını değerlendirirken, işçi hareketine ilişkin değerlendirmelerimizde var, bunun modern tarihimizden gelen kendine özgü nedenlerini de vurguluyoruz: İşçi sınıfı burjuva devrimlerinin bu tür bir politik eğitiminden geçemedi, diyoruz. Kemalist devrim, bir üst tabaka devrimi olarak gerçekleşti ve işçi-köylü inisiyatifi mümkün mertebe engellemeye ve kırmaya çalıştı? Kendiliğinden oluşan dinamikleri bile ezerek, sınırlayarak, dejenere ederek mümkün mertebe dizginlemeye çalıştı. Zaten çok güdük bir burjuva demokratik devrimi sürecimiz var ve belli bir noktada kesiliyor. Bunun nedenleri de biliniyor. Bizim burjuvazimiz tarih sahnesine hayli gecikmiş olarak çıktı. Kendi pazarı için ve kendi ulusal birlik davası ile tarih sahnesine çıktığı evre, genel planda burjuvazinin gericileştiği ve dahası hemen yanbaşındaki dünyayı sarsan bir proleter devrimin gerçekleştiği bir evre. Böyle bir evrede ise, kendi davası için de olsa işçi sınıfını politik mücadeleler alanına çekmekten korkuyor ve bu işçi sınıfımız bizzat burjuvazinin davası için savaşıırken kazanabileceği politik eğitimden, onun sağlayacağı politik deneyim ve kazanımlardan yoksun kalıyor.

Ünlü deyimdir, hepimiz hatırlarız; silahları bir omuzdan ötekine, sağ omuzdan sol omuza aktarmak denir... Bu, burjuvazi için, onun davası uğruna sağ omuza alınmış olan silahın sonra burjuvaziye karşı sol omuza aktarılarak kullanılması düşüncesinin bir ifadesi. 19. yüzyıl devrimlerinde yaşanmış böylesine bir tarihsel davranışın bir formülasyonu. Örneğin 1848 Şubat'ında burjuvazi hesabına silahlar sağ omuzda, ama Haziran'da o silahlar sol omuza geçiyor. Bu nedenledir ki her burjuva devriminde, devrimin başarısının hemen ardından, kendi amaçları doğrultusunda ilk sonuçları elde ettikten hemen sonra, burjuvazinin yaptığı ilk iş proleterleri ve öteki çalışan kesimleri silahsızlandırmak oluyor.

Dikkat edin, bütün bunlar *Manifesto*'nun yapısında var, ama bunların hepsi çok temel sorunlar. Bunların hepsi güncel devrimci politikayı çok kesen sorunlar. Bunlar onyıllar, yüzyıllar ötesi yaşayan bazı temel gerçeklerin bir ifadesi. Sadece tarihteki pozitif olaylar üzerinden de değil. İşte kendi tarihimizin, burjuva demokratik devrim sürecinin güdüklüğünün işçi sınıfımızın politik eğitiminde yarattığı çok ciddi tarihsel boşlukları, biz bu temel noktalar üzerinden giderek de kavrayabiliriz. Ek açıklıklar sağlayabiliyor bu bize.

Burjuvaziden gelme öğelerin katkıları ve sorunları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

var burada.

Ve daha altta, bununla bağlantılı bir başka temel fikir daha var. Tarihsel hareketin gelişme doğrultusunu teorik bilinçle kavrayan bir kısım egemen sınıf mensuplarının proletaryanın saflarına katılması, onun davasını benimsemesi gerçeği çerçevesinde, burjuva katmanların aydın unsurların proletaryaya eğitim öğesini taşıdığı olgusu ayrıca dile getiriliyor. İşte bu aydınların, burjuva sınıfa mensup ama marksist dünya görüşünü benimseyen ve proletarya hareketi ile birleşmek tutumuyla ortaya çıkan aydınların bu tavrının mantığını, *Komünist Manifesto* daha o zamandan bu açıklıkla ifade ediyor. Ve Marks ve Engels, ta 40 sene sonra, içinde Bernstein'ın da bulunduğu “Zürih üçlüsü”ne, bu oportünist aydın üçlüsüne karşı kamuoyu önünde yaptıkları bir açıklamada, yayınladıkları bir açık mektupta; biz, burjuvaziden gelme unsurların proletaryaya eğitim öğeleri taşıyacağını ta *Manifesto*'dan beri 40 yıldır dile getiriyoruz, diyorlar.

Ama bizim burada iki temel koşulumuz vardı, diye de hemen ardından ekliyorlar. İlkin, burjuvazinin saflarını terk eden bu unsurların gerçekten proleter bakış açısını, proletaryanın dünya görüşünü, somutta bu bilimsel sosyalizm oluyor, koşulsuz bir biçimde benimsemeleri gerekiyor. İkinci olarak ise, bu tür unsurların, gerçekten eğitsel ve kültürel bir birikime sahip olmaları gerekiyor. Ancak böyle olursa proletarya hareketine gerekli yararı sağlarlar. Yoksa proletarya davasına yarardan çok zarar vermekten, proletaryanın saflarına burjuva etkisini taşımaktan başka bir rolü olmaz bunların.

Dikkat edin, bu günlük politik yaşantımızda karşımıza çıkan çok önemli bir sorun. Bu bir programatik düşünce, ama gündelik politik yaşamımızda çok önemli bir sorun. Bu vurguyu kavrayamazsanız, parti saflarında orta sınıf kökenli yol arkadaşlarının yarattığı sorunların bilimsel bir açıklamasını da yapamazsanız. Bu insanın iyi ya da kötü niyeti ile ilgili bir sorun değil, dikkat edin, çok temel toplumsal bir mantığı var bunun. Burjuvaziden, orta sınıflardan, onun ayrıcalıklı yaşamından gelen birtakım insanlar bunlar. Peki bunlar işçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluşu davasının, proletarya devrimi davasının kalıcı unsurları haline nasıl gelebilirler? Şu iki koşulun gereklerini yerine getirerek. Bir, kendi sınıflarının bakış açısını tümüyle terk ederek, bilimsel dünya görüşü olarak Marksizme sıkı sıkıya sarılarak, onu derinlemesine inceleyip özümseyerek. İki, emekçi sınıfların yaşamı içine girerek, bu yaşam içinde onlarla bütünleşip kaynaşarak.

Ben yolunu şaşırın ve o şaşkınlık içerisinde zaman zaman gericileşen, hatta gözü dönmüş

“Ayrıca, görmüş olduğumuz gibi, sanayinin gelişme nedeni ile egemen sınıfın bazı kesimleri bütünü ile proletarya saflarına düşer ya da en azından varlık koşulları tehlikeye girer. Bunlar da proletaryaya bir yığın eğitim öğesi sağlar” (s.17) Yani ideolojik ve kültürel bakımdan alçaltılan, kültürden ve bilinçten yoksun bırakılan bir sınıfa, proletaryaya, bizzat ara katmanların erimesi ile akan, onun saflarına katılan güçlerin eğitim ve kültür öğeleri taşımasına yapılan bir vurgu

karşı-devrimciler haline gelen orta sınıf kökenli kimi unsurlara bakıyorum, bu açıdan ilginç sonuçlarla karşılaşıyorum. Yakın dönemdeki açık alan provokasyonu bu sonuçları bir kez daha doğruladı. Bu türden insanlar kendi sınıflarından kalma düşünüş kalıplarını ve değer yargılarını değiştirmek için teorik ve pratik açıdan sözü edilebilir bir ciddi çaba içine girmiyorlar. Ne bilimsel dünya görüşüne ciddi bir ilgi gösterip onu anlama ve özümseme çabası içine giriyorlar, ne de çalışan sınıfların gerçek yaşamına girme isteği ve yeteneği

gösterebiliyorlar. Peki bu durumda bunlar nasıl ayakta kalacaklar? Devrim mücadelesinin sonu gelmez güçlüklerine nasıl katlanacaklar? Bunun gerektirdiği direnci ve sonu gelmez fedakarlıkları nasıl gösterecekler? Böyleleri yetiştirme süreçlerini burjuva ailelerin çocukları olarak, burjuvazinin saflarında yaşamışlar. Burjuva yaşam biçiminin kültürünü, değer yargılarını, alışkanlıklarını almış insanlar bunlar. Ezilen sınıfların, çalışan sınıfların yaşamını paylaşmış değiller. Emekçilerin yaşadığı maddi ve manevi yoksunlukları, bunun ürünü sosyal acıları yaşamış değiller hayatlarında. Burdan gelen bir ezilmişlikleri, buradan gelen bir bilenmişlikleri, burdan gelen bir duyarlılıkları yok. Öte yandan, bir davayı seçtiklerine göre o davanın dünya görüşünü çok iyi kavramaları lazım. Oysa bakıyorsunuz, bu insanlar aynı zamanda marksist teoriye karşı da doğru dürüst bir ilgi göstermiyorlar. Bunlar el-bebek gül-bebek büyümenin avantajlarıyla rahat konuşurlar, bunun da verdiği şımarıklıkla bildiğinden çok konuşurlar ama, gerçekte Marksizme ilişkin düşünsel bir temelleri yoktur, kullandıkları bilgiler bölük-pörçüktür, sistematik bir yapıdan yoksundur, vb.

Peki bu insanları davada kalıcı kılacak olan ne? Hangi dinamikler, hangi ideolojik ve sosyal nedenler, ya da zorunluluklar? Bir işçi çocuğu, bir emekçi çocuğu, bir ezilen ulus çocuğu ya da mensubu, ya da bir ezilen başka sosyal-kültürel tabakanın mensubu, iyi-kötü o kendi tarihsel-toplumsal ezilmişliğinin verdiği duyarlılıklarla devrimci olur. Yani marksist dünya görüşü konusunda sistematik ya da derine inen bir kavrayışı olmasa bile, bu ezilmiş kimliğin getirdiği duyarlılıklarla davada bir parça soluğunu koruyabilir. Peki ben gerçekten merak ediyorum, orta sınıflardan gelen insanlar için duygusal boyutunu, duygusal heyecan boyutunu tükettiklerinde, onları davada kalıcı kılacak olan ne olacak?

Yineliyorum, böylelerinin davada kalıcı olabilmek için: bir yandan, proletaryanın devrimci dünya görüşünü derinlemesine kavramak için çaba harcamaları, onun benimsemekle kalmayıp sindirme çabası içinde olmaları; öte yandan ise, kendileri için özellikle bir ihtiyaç olan ezilen ve çalışan sınıfların yaşamına girmeleri gerekir. Bu sonuncusu bir işçi-emekçi çocuğu için belki çok gerekli değil. Zira böyleleri zaten o yaşam ortamından, o maddi-toplumsal ortamdan geliyor ve onunla doğal ilişki ve etkileşim içinde. Oysa ötekiler için bu mutlak bir biçimde gerekli. Bunu yapmadı mı bu unsurlar, sonuçta davada kalıcı da olamıyorlar. Devrim yükseliyorsa, dalga büyüyorsa bunu az-çok başarabiliyorlar. Zira o dalgaya binmek kolay ve çekici bir davranış, dalga zaten sürüklüyor insan yığınlarını. Ama sabırlı, ama uzun vadeli, ama soluklu bir mücadele söz konusu olduğunda, biz bu türden unsurların

Gotha Programı'nın eleştirisi. '70'lerin ortasına denk düşer. Ama bakıyoruz, Manifesto daha 1847'de, sanayi devriminin bu önemli sonucuna kendi teorik açıklamaları içinde değinmekle kalmıyor, yanısıra talepler bölümünde, ikinci bölümün sonunda sıralanan taleplerin onuncusunda, parasız eğitim ve çocukların fabrikalarda bugünkü şekliyle çalıştırılmasına son verilmesi talepleriyle birlikte, eğitimin maddi üretimle birleştirilmesi gibi temel bir talebi de formüle ediyor. Sonraki dönemlerde hep kullanılan ve sosyalist inşa deneyimlerinde de pratik olarak gerçekleştirildiğini bildiğimiz, burjuva toplumlarda bile bir parça, bir ölçüde gözetilebilmek zorunda kalınan, bir temel eğilimi ve istemi. Manifesto daha o günden formüle edebiliyor.

kalıcı olamadıklarını çok sayıda örnek üzerinden görüyoruz.

Bütün bu ayrıntılara niye giriyorum? Ben diyorum ki, bir programın teorik bölümüne ve onun arka planına dikkatle bakılırsa, gündelik politika ve örgüt sorunlarımızın teorik açıklamasını birçok durumda burada bulabilmek mümkün. Örneğin demin üzerinde durduğum sorun kadro politikamızın temel bir boyutunu ilgilendirmektedir. Bilindiği gibi, proletarya partilerinin kadro politikası deneyiminde, işçi ve emekçi kökenden gelen insanlara karşı tavır ile burjuva ya da aydın kökenden gelen insanlara karşı tavır arasında hep bir ayırım yapılır. Ben bu ayırımın bilimsel temellerine, ya da aynı anlama gelmek üzere, toplumsal-maddi temellerine işaret etmek amacı çerçevesinde konuyu biraz dağıtmış oluyorum.

Ve öteki bir dizi sorun...

Devam ediyorum. *Manifesto*, ikinci bölümünde, proleterler ve komünistler, kendiliğinden sınıf ve kendisi için sınıf üzerine temel önemde görüşlerin ardından, işçi sınıfının en yakın hedefinin politik iktidarı ele geçirmek olduğunu söylüyor, buna daha önce değinmişim, bunu geçiyorum. Ve nihayet devamında, artık çeşitli temel sorunlar karşısında, başta mülkiyet sorunu olmak üzere, din, hukuk, aile, kadın, eğitim, vatan ve ulus, vb. sorunlar karşısında, komünistlerin bakış açısını ve tutumunu ortaya koyuyor.

Bütün bu konularda bugün de geçerli olan, bugüne daha o günden ışık tutan çok derinlikli görüş ve yaklaşımlar var. Buna özel bir örnek vereceğim, bu gerçekten ilginç bir örnek.

Bilindiği gibi *Manifesto* kadın ve çocuk emeğinin sanayide kullanılmasının yarattığı sonuçlara değinir. Belli bir yaştan itibaren çocuk emeğinin sanayide kullanılabilirliği, üretimle eğitimin içiçeliği bağlamında ve üretime dayalı bir eğitim kavrayışı çerçevesinde, tarihsel olarak ilerici bir olaydır. Marks, Gotha Programı'nın eleştirisi vesilesiyle, bunun genel olarak yasaklanmasını istemenin gerici bir şey, ayrıca boşuna bir çaba olduğunu söylüyor. Gençlik üzerine yazmakta olduğu bir yazı vesilesiyle bunu Tuna yoldaşa hatırlattığımda belli bir şaşkınlıkla karşılaşmıştı. Bu örneği bu nedenle de özellikle seçiyorum.

Önce Marks'ın *Gotha Programı'nın Eleştirisi*'ndeki pasajını okuyorum: "Çocuk emeğinin yasaklanması" isteminin mutlaka yaşı haddi belirtilerek ileri sürülmesi gerektiğini hatırlattıktan sonra, şöyle devam ediyor Marks: "*Çocuk emeğinin genel olarak yasaklanması, büyük sanayiın varlığıyla bağdaşmamaktadır; ve dolayısıyla, boş ve safça bir istektir.*"

Gerçekleşmesi -olanaklı olsaydı- gerici bir şey olurdu, çünkü çalışma süresinin farklı yaş gruplarına göre sıkı bir biçimde düzenlenmesi ve çocukların korunması için öteki güvenlik önlemleri, daha genç yaşta üreten emeğin eğitimle birleştirilmesi, bugünkü toplumun dönüşümünü sağlayacak en güçlü araçlardan biridir." (s.46) Gotha Programı'nın eleştirisi, '70'lerin ortasına denk düşer. Ama bakıyoruz, *Manifesto* daha

1847'de, sanayi devriminin bu önemli sonucuna kendi teorik açıklamaları içinde değinmekle kalmıyor, yanısıra talepler bölümünde, ikinci bölümün sonunda sıralanan taleplerin onuncusunda, parasız eğitim ve çocukların fabrikalarda bugünkü şekliyle çalıştırılmasına son verilmesi talepleriyle birlikte, eğitimin maddi üretimle birleştirilmesi gibi temel bir talebi de formüle ediyor. Sonraki dönemlerde hep kullanılan ve sosyalist inşa deneyimlerinde de pratik olarak gerçekleştirildiğini bildiğimiz, burjuva toplumlarda bile bir parça, bir ölçüde gözetilebilmek zorunda kalınan, bir temel eğilimi ve istemi, *Manifesto* daha o günden formüle edebiliyor.

Bir başka temel önemde pasaj: "*Proletaryanın gelişiminin en genel aşamalarını resmederken, mevcut toplumun içindeki az ya da çok gizlenmiş olan iç savaşı, bu savaşın açık bir devrime dönüştüğü ve proletaryanın burjuvazinin zor yoluyla devrilmesi aracılığıyla, kendi egemenliğinin temelini kurduğu noktaya kadar izledik.*" (s.19)

İşte bu da şiddete dayalı devrimin programatik bir ifadesi oluyor.

Uzatmıyorum, özel mülkiyet şu bu, onlara değinmiyorum. Lenin'in savaş döneminde sosyal şovenlere karşı mücadelede sık sık kullandığı temel bir fikri hatırlatmak istiyorum. "*İşçilerin vatani yoktur. Sahip olmadıkları bir şeyi onlardan almak mümkün değildir.*" Bu, burjuvazinin, komünistlerin vatani ve milleti ortadan kaldırmaya çalıştıklarına yönelik iddialarına *Manifesto*'nun verdiği yanıttır. "*Proletarya öncelikle siyasal egemenliği ele geçirmek, kendisini ulusal sınıf konumuna yükseltmek, bizzat kendisini ulus olarak kurmak zorunda olduğu sürece, hiçbir şekilde burjuva anlamı ile olmamakla birlikte, henüz kendisi de ulusaldır.*" (s.25)

Mücadelenin ulusal çerçevesinin teorik mantığına ilişkin bir temel pasaj bu.

"*En azından uygar ülkelerin birleşik eylemi, proletaryanın kurtuluşunun ilk koşullarından biridir.*" (s.26) Bu pasaj, biliyorsunuz, çok yorumlara konu edilen bir pasaj. Kapitalizmin eşitsiz ve dengesiz gelişmesine, devrimlerin bu çerçevede, tek tek ülkelerde ya da ancak birkaç ülkede gündeme gelmesine ilişkin tartışmalara konu edilen ünlü ifade işte bu. Ben bu konuda tek ülkede sosyalizm üzerine tartışmalarda kendi düşüncemi ayrıntılı olarak ortaya koydum. Bu nedenle fazla girmek istemiyorum.

Ben bu pasajın o kadar dar ve tekyanlı bir yorumla anlaşılmasına karşıyım. Marks ve Engels'in yazdıklarına bütünlüğü içinde bakıldığı zaman, hiç de öyle çok zamandaş devrim fikri göremiyoruz. Bunlar Paris Komünü'ne, yani kendi sınırları içerisinde gerçekleşen ve proletarya diktatörlüğü formunu kazanan bir devrime

tanıklık etmiş, onun sonuçlarını teorileştirmiş insanlar. Ben Engels'in İtalyan devrimi üzerine yazdıkları'na bakıyorum, Alman devrimi sorunlarına ilişkin yazdıklarına bakıyorum, bu çarpık yorumu haklı çıkaracak bir şey göremiyorum.

Bana göre buradaki "birleşik eylem" düşüncesi, hiç de öyle anlık politik çerçeveye ya da konjonktüre sığan bir şey olarak söylenmiyor. Genel bir tarihsel eğilim olarak söyleniyor. Devrim tabii ki uluslararası çerçevede büyümek zorundadır, genel bir tarihsel dönem olarak aldığımızda, devrimler uluslararası yaygınlaşmak zorundadır. Orta ve uzun vadede bakıldığında, zafere ulaşmış devrimlerin kendilerini ve dinamizmlerini korumalarının temel bir koşuludur bu. 20. yüzyıl sosyalizm deneyimi bu konuda bedeli ağır olan dersler sundu bize. Bu çerçevede bu pasaj hiç de eskimiş bir pasaj değil. Sadece çarpık ve abartılı yorumlara konu edildiği ölçüde, tersinden de abartılı reddiyelere konu ediliyor. Sanki gerçekten birleşik bir uluslararası devrim formüle ediliyormuş gibi anlaşıldığı ölçüde, karşı fikir de buna göre oluşuyor. Marks-Engels'te eşitsiz gelişme yasası yoktu, bunu formüle etmemişlerdi vb. türünden karşı fikirler ileri sürülüyor.

Oysa bizzat *Komünist Manifesto*'nun 1882'deki *Önsöz*'ünde, ABD'nin bir kapitalist ülke olarak yükselişi ve ötekilerini geçişi, Rusya'nın 1840'larda gericiiliğin kalesi iken, 1880'lerde devrimin ağırlık merkezinin kaydığı bir ülke olarak tanımlanması var önümüzde. Bütün bunları böyle gören, bütün bunları bir olağanlık içerisinde kavrayan, tarihin mantığı içerisinde bunu yadırgamayan insanların eşitsiz gelişmeyi kavramadığı iddia edilebilir mi? Bunlar tek ülkede sosyalizm tartışmasının yayınlanmış ilk bölümünde genişçe tartıştığımız sorunlar olduğu için burada yalnızca hatırlatmakla yetiniyorum.

Proletaryanın kurtuluşu meselesini, proletaryanın burjuvaziye devirerek iktidarı ele almasına ve sosyalist kuruluşa girişmesine indirgememek gerekiyor. Proletaryanın kurtuluşu, proletaryanın kendini bir sınıf olarak ortadan kaldırmasından, dolayısıyla sınıfları ortadan kaldırmasından, dolayısıyla insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmesinden başka bir şey değil. Bu büyük bir tarihsel dönem, bu kapitalizmden komünizme geçişin bütün bir tarihsel süreci. Eğer proletaryanın kurtuluşunu burjuvaziye devirdiği günün ertesi iktidarı ele almasına indirerseniz, o zaman da böyle bir eylem ancak "en azından uygar ülkelerin birleşik eylemi" olabilir diye tanımlarsınız, tabi ki her türlü çarpıklığın batağına batarsınız. Geçiyorum bunu.

Bir başka temel fikir, ulusal sorun üzerine. "*Bir bireyin bir diğeri tarafından sömürülmesine son verildiği ölçüde bir ulusun bir diğeri tarafından sömürülmesi de son bulmuş olacaktır*:" (s.26)

Ulusal baskı ve sömürünün temeli sınıfsal baskı ve sömürüdür fikrinin daha *Komünist Manifesto*'da bir formülasyonu bu. Ve dikkatinizi çekerim, bugün ulusal sorunda bizim dayandığımız en temel marksist fikir tam da budur. Sınıflar, uzlaşmaz çıkarlarla bölünmüş sınıflar, eski Sovyet Cumhuriyetlerinde, başka bazı eski sosyalist ülkelerde yeniden

şekillendiği andan itibaren, bakıyoruz, ulusal kavgalar, ulusal savaşlar, ulusal baskı, ulusal didişme, ulusal önyargılar, herşeyiyle beraberinde sökün edip gerisin geri geliyor. Öyle, çünkü, ulusal baskının ve sömürünün kaynağı sınıfsal baskı ve sömürü. Ulusal baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz, sınıfsal baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak zorundasınız. Onu yok etmenin başka hiçbir tarihsel yolu ve olanağı yoktur. *Komünist Manifesto*'yu izleyen 150 yıllık bir tarihsel dönem, bu fikri net bir biçimde doğrulamıştır.

"*Ulus içindeki sınıfların karşıtlığıyla birlikte, ulusların birbirine karşı düşmanlığı da sona erecektir*:" (s.26) Uzlaşmaz çıkar çelişkileri temelinde bölünmüş bir toplumu, bir sınıflı toplumu yok edin, uluslararası çatışmayı da yok edersiniz. Çünkü ulusların birbirlerine karşı düşmanlığının, birbirleri üzerinde egemenlik kurmasının, birbirlerini boğazlamasının, birbirileri ile savaşmasının gerisinde, sınıflı toplum gerçeği vardır. O sınıflı toplumun egemen burjuva sınıfı gerçeği vardır.

Daha anlamlı başka bazı pasajlar var. Fakat çok fazla dağıtmak istemiyorum, zira amacım burada yalnızca kısa bir özet yapmaktı. Bu vesileyle, bu ön teorik bölümü yeniden hatırlatmak ve sonraki tartışmaya ona göre geçmekti.

Proletarya devrimi, sosyalizm, proletaryanın nihai hedefleri...

Artık *Manifesto*'nun proletarya devrimi, sosyalizmin kuruluşu ve proletaryanın nihai amaçlarına ilişkin görüşlerine geçebiliriz. "*Proletarya bu siyasal egemenliğini, tüm sermayeyi burjuvaziden derece derece koparıp almak, tüm üretim aletlerini devletin, yani egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın elinde merkezileştirmek ve üretici güçler kitlesini olabildiğince hızlı bir şekilde çoğaltmak için kullanacaktır*:"

Bu bir sosyalist inşa perspektifi. Sermayenin burjuvaziden derece derece koparıp alınması fikri de dahil buna. Ne diyeceğiz biz programımızda? İlk elden büyük mülkiyet, bankalar, büyük sanayi, büyük tarımsal işletmeler kamulaştırılacaktır... Bu sermayeye vurulmuş bir ilk büyük darbe oluyor. Ama bu ilk aşamada biz küçük ölçekli sanai, ticari ve tarımsal işletmelere genellikle dokunmayacağız. Bu "derece derece" vurgusu tam da sosyalizmin adım adım inşasını anlatıyor. Sosyalizmin inşası basit ekonomik bir

Ne diyeceğiz biz programımızda?

İlk elden büyük mülkiyet, bankalar, büyük sanayi,

büyük tarımsal işletmeler kamulaştırılacaktır...

Bu sermayeye vurulmuş bir ilk büyük darbe oluyor.

Ama bu ilk aşamada biz küçük ölçekli

sanai, ticari ve tarımsal işletmelere genellikle dokunmayacağız.

Bu "derece derece" vurgusu tam da sosyalizmin

adım adım inşasını anlatıyor.

Sosyalizmin inşası basit ekonomik bir olay değil,

öteki cephesi sınıflar mücadelesidir.

Bu sınıflar mücadelesinin bir yanı, küçük meta üretiminin belli

koşullar altında kaçınılmaz olarak üreteceği

yenı orta sınıfı biçmektir, ona mahal vermemektir.

Öteki yanı küçük-burjuvaziye, küçük üreticiyi, barışçıl ve sancısız

bir biçimde tasfiye etmek, ortadan kaldırmaktır.

olay değil, öteki cephesi sınıflar mücadelesidir. Bu sınıflar mücadelesinin bir yanı, küçük meta üretiminin belli koşullar altında kaçınılmaz olarak üreteceği yeni orta sınıfı biçmektir, ona mahal vermemektir. Öteki yanı küçük-burjuvaziye, küçük üreticiyi, barışçıl ve sancısız bir biçimde tasfiye etmek, ortadan kaldırmaktır.

"*Üretici güçler kitlesini olabildiğince hızlı bir şekilde çoğaltmak*." Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Zenginlik çoğalmadan sınıf farklılıkları ortadan kaldırılamıyor, o arzuladığımız, tarihsel olarak hedeflediğimiz sosyal eşitlik, ancak üretici güçlerin dev gelişmesi ve onun yarattığı büyük zenginlik, yani bollukla olanaklı olabiliyor.

Ve nihayet devletin yitip gitmesi olayı. Lenin'in Kautsky'le tartışmasının o çok temel fikri daha *Manifesto*'dan beri var, okuyorum: "*Gelişimin akışı içinde sınıf farklılıkları ortadan kalktığında* (gelişimin akışı, elbette ki sosyalizmin inşası sürecidir) *ve üretimin tümü birleşmiş bireylerin ellerinde yoğunlaştığında, kamu gücü siyasal niteliğini yitirir*:" (s.25)

"*Kamu gücünün siyasal niteliğini yitirmesi*", devletin sönmelenmesi denilen şeyden başka nedir ki? Devlet siyasal bir aygıttır. insanoğlu toplumsal örgütlenmeye, üretimin örgütlenmesine, toplum yaşamının düzenlenmesine her zaman ihtiyaç duyacaktır. Bilinçli ve özgür insan aynı zamanda örgütlü insandır. Ama fark nerede? Kamu gücü siyasal niteliğini yitirecektir! Fark işte burada. Peki kamu gücünün siyasal niteliği nereden gelmektedir? İnsanın insan tarafından yönetilmesinden! Bir sınıfın bir başka sınıfı ya da sınıfları yönetmesinden! Kamu gücünün siyasal niteliği tam da buradan gelmektedir. Ne zaman ki insanların yönetimi yerini yalnızca üretimin ve malların yönetimine bıraktı, işte bu, devletin ortadan kalkması, yani sönmelenmesi denilen şeyin kendisi olacaktır. Bu zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına gerçek bir geçiş olacaktır.

Ve dikkat edin; bunlar *Manifesto*'da var ve bunlar temel önemde programatik ifadeler.

Kamu gücü siyasal niteliğini yitirir diyordu, devam ediyorum: "*Asıl anlamıyla siyasal güç, bir sınıfın bir diğeri ezmeye dönük örgütlü gücüdür*:" Bu bir devlet tanımı. Ve bu, devlet üzerine mükemmel bir tanım. Devletin bundan daha veciz bir tanımı olabilir mi? Bu ta *Manifesto*'da, 1848 Devrimi öncesinde yapılmış bir devlet tanımı.

"*Asıl anlamı ile siyasal güç, bir sınıfın bir diğeri ezmeye dönük örgütlü gücüdür. Eğer proletarya burjuvaziye karşı mücadelesinde*

kendisini mecburen bir sınıf olarak birleştirirse, bir devrim yoluyla kendisini egemen sınıf haline getirirse ve egemen sınıf olarak eski üretim ilişkilerini zorla ortadan kaldırırsa, bu üretim ilişkileri ile birlikte sınıf karşıtlıklarının varoluş koşullarını, genel olarak sınıfları ve böylelikle bir sınıf olarak kendi egemenliğini de ortadan kaldırır:" (s.28)

İşte bu kapitalizmden komünizme geçiş sürecinin tepe noktası, son aşaması. Bu o sosyalizm denilen tarihsel geçiş aşamasında yaşanacak ve sonuçta başarılacak olan şeyin kendisi.

Proletarya burjuvaziye karşı mücadeleye giriyor, böylece kendini siyasal anlamda bir sınıf olarak oluşturuyor, burjuvaziye zor yoluyla devirerek iktidarı ele geçiriyor. Burjuvaziye zor yoluyla devirerek kendisini egemen sınıf olarak örgütleyen proletaryanın ilk eylemi ise, eski üretim ilişkilerini ortadan kaldırmak oluyor. Bu “mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi” dediğimiz büyük tarihi eylemin gerçekleştirilmesidir.

“Bu üretim ilişkileriyle birlikte sınıf karşılıklarının varoluş koşullarını, genel olarak sınıfları ve böylelikle bir sınıf olarak kendi egemenliğini de ortadan kaldırır.”

Bu pasaj ise bize marksist ya da proleter eşitlik kavramının temellerini ve gerçekleşme koşullarını veriyor. Bizim için eşitlik her türlü eşitsizliğin kaynağını oluşturan sınıfların ortadan kaldırılmasından başka bir anlama gelmez. Bu daha önce çok konuşuldu, ben sadece *Manifesto*’daki klasik temeline işaret etmek için hatırlatıyorum. Bütün bu hatırlatmaların genel plandaki amacı da bu zaten. *Manifesto*’nun bu açıdan devrimci militanların ve işçilerin eğitiminde nasıl hala da temel önemde klasik bir belge olduğunu somut biçimde ortaya koymak, marksist dünya görüşünün o sağlam tarihsel ve teorik temeline işaret etmek için, burada tüm bu özetlemeleri yapıyorum. Marksist eşitlik anlayışı, daha sonra Engels’in *Anti-Dühring*’te çok daha kuvvetli bir biçimde formüle ettiği gibi; sınıfları, onlarla birlikte sınıf farklılıklarını ve bu sınıf farklılıklarından kaynaklanan bütün öteki sosyal, siyasal, kültürel sonuçları ortadan kaldırmak anlamına gelir. Geleceğin toplumunda sosyal eşitlik ancak böyle ve bu anlamda gerçekleşebilecektir.

Aydınlanma dönemi burjuva filozoflarının formüle ettiği eşitlik idealinin tarihsel olarak gerçekleşme imkanı ve koşulu sadece ve sadece budur. Burjuvazi kendi tarihsel döneminde, bir toplumu oluşturan bireylerin yasa önündeki eşitliğini sağlayabilmiştir. Ama üretim araçlarını ve zenginliği kendi tekeline aldığı içindir ki, yasa önündeki eşitlik iktisadi sosyal, siyasal, kültürel, ulusal eşitsizliklerle birarada gitmiştir. Burjuvazi tarihsel olarak yalnızca hukuksal eşitlik gerçekleştirebiliyor. Gerçek sosyal eşitlik sınıfların ortadan kaldırması temeli üzerinde, yani ancak proletarya devrimiyle ve sosyalizmin kuruluşuyla gerçekleştirilebilir.

“Sınıfları ve sınıf karşılıklarıyla birlikte eski burjuva toplumun yerini, birinin özgür gelişiminin herkesin özgür gelişiminin koşulu olduğu bir birlik alır.” Bu da çok temel bir fikir, girmiyorum ama. Sadece olayın en veciz bir biçimde anlaşılmasına hizmet edecek bir şiir dizesi hatırlatacağım. “Bir ağaç kadar tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşçesine”! Bir temel marksist fikri ve ideali, bu kadar veciz ve edebi bir biçimde formüle etme başarısını gösterebilmek de Nazım Hikmet payına büyük bir onurdur. Bir temel fikir, temel bir insanlık ideali ancak bu kadar başarıyla dile getirilebilir.

Bir ağaç kadar tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşçesine! Biz uğruna savaştığımız toplumsal düzenin ne anlama geldiğini bu dizelerden giderek de çok iyi bir biçimde anlayabiliriz. Bu fikir aynı şekilde partinin iç ilişkileri ve yaşamı açısından da çok büyük bir önem taşıyor. Partide bireysel özgürlük ve inisiyatifin genel kollektif birlik ve

Bir ağaç kadar tek ve hür, ve bir orman gibi kardeşçesine!

Biz uğruna savaştığımız toplumsal düzenin ne anlama

geldiğini bu dizelerden giderek de

çok iyi bir biçimde anlayabiliriz.

Bu fikir aynı şekilde partinin iç ilişkileri ve yaşamı

açısından da çok büyük bir önem taşıyor.

Partide bireysel özgürlük ve inisiyatifin genel kollektif birlik

ve bütünlük içindeki yeri ve anlamı nedir?

Kişisel olanla kollektif olanın birbirinden doğması,

birbirini koşullaması, birbirini beslemesi,

birbirini tamamlaması nedir, ne anlama gelir?

Bu soruların yanıtı bu şiir dizesinde

veciz ve sade bir biçimde dile getirilmiştir.

bütünlük içindeki yeri ve anlamı nedir? Kişisel olanla kollektif olanın birbirinden doğması, birbirini koşullaması, birbirini beslemesi, birbirini tamamlaması nedir, ne anlama gelir? Bu soruların yanıtı bu şiir dizesinde veciz ve sade bir biçimde dile getirilmiştir.

Temel görüşlerden çıkan temel ilkelere örnekler...

Şimdi teorik açıklamalar, temel teorik fikirler deyip duruyorum da, dikkat edin burada bir de bir dizi ilke ortaya çıkıyor. Basit bir örnek:

“*Proletarya burjuvaziye zor yoluyla devirerek politik iktidarı ele geçirir.*” Buradan şiddete dayalı bir devrim ilkesi çıkıyor. Programatik bir ilke, programda da bunu böyle formüle ediyorsunuz.

Bir başka örnek: Proletarya öncelikle ulusal çerçeveye içerisinde oluşur ve mücadelesini bu çerçeveye içinde verir, politik iktidarı bu çerçeveye içinde ele geçirir. Biçim olarak bu böyle, diyor *Manifesto* ve ekliyor; ama bu mücadele şundan dolayı da özü ve karakteri yönünden enternasyonalidir. Bu, ulusal çerçevede politik iktidar mücadelesi veren bir parti olarak sizin izlediğiniz enternasyonalizm politikasının ilkesel formülasyonundan başka nedir ki? Buradan bir başka temel önemde ilkeniz, enternasyonalizm ilkeniz çıkıyor. Bilimsel temelleri ile bizzat programınızdan çıkıyor.

Bu programı benimseyen ve bu temel üzerinde derinlemesine eğitilen herhangi bir militanın, ilk işaret ettiğim nokta üzerinden reformizmi ya da parlamentarizmi savunması mümkün değildir. Yani bir parti üyesi ve militanı olduğu sürece buna hakkı yoktur anlamında söylüyorum, mümkün değildir derken. Deminki formülasyon üzerinden, ulusal çerçeve ve enternasyonal öz üzerinden, enternasyonalizmi reddetmesi, bunu tartışmaya açması mümkün değildir. Zira bu programın temel ilkesel temelini sorgulamak anlamına gelir ki, böyleleri ancak partiyi derhal terketme hakkına sahiptirler. Yine böyleleri, yerinde olarak, partinin temel ilkelerine ihanet eden dönemler ve hainler olarak damgalanmaya hak kazanırlar.

Daha bir dizi başka şey. Örneğin, her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur, deriz. Ama *Manifesto* da bunu daha en baştan böyle ortaya koyuyor. Proletaryanın en öncelikli görevi, burjuvaziye zor yoluyla devirerek iktidarı ele geçirmektir, iktidarı ele geçirerek eski üretim ilişkilerini tasfiye etmektir, diyor. Demek ki önce eski üretim ilişkilerinin tasfiyesinden başlanmıyor, ona başlayabilmek için proletaryanın önce, öncelikle iktidarı ele geçirmesi gerekiyor.

Bu basit bir programın dile getirilmesi gibi görünüyor. Ama siyasal yaşam bize bunun hiç de

öyle görüldüğü kadar basit olmadığını, geçmişe ve bugüne ait birçok örnek üzerinden gösteriyor. Bu ülkede, dün Dev-Yol’la Fatsa üzerinden, bugün DHKP-C ile “halk meclisleri” üzerinden, belediye sosyalizmini tartışmak ihtiyacı duyabiliyoruz. Ama bu tam da demin sözünü ettiğim temel ilkesel kavrayışla ilgili bir sorun. Bunun anlaşılmadığı, bunun sindirilemediği ile ilgili bir sorun. Gündelik politikada basit gibi görünen hiçbir sorun yoktur ki, arkasında temel bir ilkesel-ideolojik fikir yatmıyor olsun. Gündelik politika ve yaşamdaki her basit sorunun gerisinde her zaman temel bir ilkesel bakış açısı sorunu

vardır. Dolayısıyla biz partimizin programını, programımızın temel teorik ve politik formülasyonlarını, bu çerçevede kavramak zorundayız.

Bütün bunları anlatırken amacım bir yere bağlanmaktı, şuraya bağlamak istiyorum: Programımızın bu teorik bölümü her halükarda olacaktır. Bunun içinde tarihsel hareketin yönü ve bizim bir dizi konudaki temel ilkesel yaklaşımlarımızın programatik formülasyonu bulunacaktır. Bunlar bu ülkede kapitalizmin gelişme düzeyinden, kapitalizmin kendine özgü yapısından, genel kapitalist dünya sistemi ile ilişkisinden bağımsız gerçekler. Dünyanın en ileri ülkesinden en geri ülkesine, kapitalizmin evrensel bir sistem haline geldiği bir tarihsel dönem ve dünyada, bu temel gerçekleri bütün bilimsel parti programları formüle etmek durumundadırlar.

Ben bunları *Komünist Manifesto*’dan, kapitalizmin henüz az geliştiği bir dönemin bir temel teorik belgesinden aktarıyorum. Ama bakıyoruz ve en gelişmiş bir kapitalizm düzeyinde bile, bunların hala geçerliliğini koruduğunu görüyoruz.

Anlatımımı şuraya bağlıyorum. Diyorum ki, programın teorik bölümü modern burjuva toplumunun sağlam bir çözümlemesi ve eleştirisi olmakla kalmıyor, artı buradan bir dizi temel ilke de çıkıyor. Proletaryanın sınıf mücadelesinin temel ilkesel sonuçları çıkıyor. Bu açıdan programın bu bölümü en kalıcı, zamana en dayanıklı bölüm olacaktır. Otokratik bir Rusya için bilimsel bir program ortaya koyan bir parti bu bölüme orada yer veriyor. Ardından burjuva ve proleter devrim süreçleri yaşanıyor, iktidar alınıyor. Ama tüm temel tarihi süreçlere rağmen, o bölüm yine de sosyalist insanın başlangıç evresi için korunuyor. İki açıdan. Bu bölümün kapsadığı kimi sorunlarla sosyalist inşa sürecinde de hala yüzyüzeyiz diye, bu bir. İkincisi, bu hala da dünyanın genel bir gerçeği ve programımız dünyanın bu genel gerçeğine ilişkin temel noktaları içermek durumundadır, programımız bu yönüyle de enternasyonal program olacaktır diye.

Programımızın kapitalizme, yani modern burjuva toplumuna ilişkin böyle bir teorik bölümü ve o teorik mantıktan çıkan ilkesel bölümü olabilmeli, o genelliği içerisinde. Bu yirmi-otuz yıl önce de olabiliirdi, Türkiye toplumunun geçiş sürecinin içinde olduğu bir dönemde olsaydı gene olmalıydı. Devrimimiz şu veya bu nedenle uzar, gecikir, otuz yıl, kırk, elli yılı bulur, elli yıl sonra da geçerliliğini hala koruyabilen, anlamını ve önemini hala koruyabilen bir teorik bölüm olmalı bu. Özetle zamana dayanıklı bir bölüm olmalı bu.

(Devam edecek...)

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in 200. sayısı:

Parti tüzüğü üzerine canlı ve çok yönlü tartışmalar

TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in 200. sayısı yayınlanmış bulunuyor. 11 yıllık düzenli bir illegal yayın yaşamı ve 200. sayı! Bu başarı tablosu, TKİP'nin kuruluşuyla taçlanan parti inşa sürecinde bir yayın organı olarak *Ekim*'in oynadığı rolün de veciz bir anlatımı oluyor bir bakıma.

Yeni sayının "*Yeni Bir Yılın Başında Dünya ve Türkiye*"yi ele alan uzun başyazısını geçen sayımızda okurlarımıza sunmuş bulunuyoruz. Başyazıyı "*Partiyi Kazanmanın Anlamı*" başlıklı bir politik ve örgütsel değerlendirme yazısı izliyor. Yazının ana fikri girişte yer alan şu ara başlıkta özetlenmiş sayılır: "*Partiyle kazanmak; olanak ve sorumlulukları anlamayı ve bunlara kararlılıkla yüklenmeyi gerektiriyor*". Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket üzerine gözlem ve değerlendirmelerin ardından yazı, TKİP'nin gelişme ve sınıfı temsil eden devrimci bir odak haline gelme olanaklarını irdeliyor,

bu çerçevede görev ve sorumlulukları vurguluyor.

Bir üçüncü yazı, TKİP Kuruluş Kongresi'nin kapanış konuşmasının metninden oluşuyor. "*Cüret Ettik ve Başardık!*", "*Partiyi Kazandık! Uğruna Tereddütsüz Öleceğimiz Bir Davayı Kazanmış Olduk!*" diyen bu belgeyi bu sayıda okurlarımıza ayrıca sunduğumuz için üzerinde durmuyoruz.

Ve nihayet, yeni sayının içeriğini oluşturan asıl metin. "*TKİP Belgeleri: Kongre Tartışma Tutanakları/ Tüzük Üzerine Ön Tartışmalar/1*" Birinci bölümü yayınlanan bu tutanakların dizi halinde sürdürüleceği anlaşılıyor. Birinci bölüm yeni sayının yarıya yakını (36 sayfanın 17 sayfasını) kaplamış durumda.

Tıpkı program sorununda olduğu gibi tüzük sorununda da TKİP yeni ve farklı bir tutumun örneğini sergiliyor. Program ve tüzük devrimci bir parti için en temel belgeler durumundadır. TKİP'nin gerek programa gerekse tüzüğe ilişkin çok yönlü ve

kapsamlı tartışmaları bu temel belgeleri, onların bir partinin siyasal ve örgütsel yaşamındaki çok özel yerini büyük bir hassasiyetle ele aldığını gösteriyor. Yayını sürmekte olan Program Tartışmalarının ardından yayına başlamış bulunan *Tüzük Üzerine Ön Tartışmalar* da buna açıklıkla tanıklık etmektedir.

Daha önce okurlarımıza, *Ekim*'in bir önceki sayısında yayınlanmış bulunan temel bir belgeyi, TKİP Kuruluş Kongresi'nde parti adı üzerine gerçekleşen tartışmaların metnini incelemelerini önemle tavsiye etmiştik. Bu kez aynı tavsiyemizi son sayıda yayınlanan *Tüzük Üzerine Ön Tartışmalar* için yineliyoruz. Parti tüzüğünün önemi, anlamı, işlevi, işlevsel bir parti tüzüğünün ortaya konulmasını olanaklı kılan ulusal ve uluslararası deneyimler üzerine açık, canlı ve zengin tartışmalardan oluşan bu metnin okurlarımız tarafından ilgiyle karşılanacağına inanıyoruz.

Zindanlarda partili yaşam

Bir partili nerede ise parti oradadır. Alan ve koşullar bu gerçekliği değiştiremez, değiştirmemelidir. Parti disiplini, parti kültürü, parti ihtiyaçları partili yaşamın ilkelerini belirler. Yaşamın tüm alanlarında bu böyledir.

Sözkonusu olan zindanlarsa eğer, bu ilke ve prensipleri kavrayıp içselleştirmek çok daha büyük önem kazanır. Çünkü zindanlar, tıpkı polis sorgu ve işkencehaneleri gibi, iki farklı dünyanın, emek ile sermaye dünyasının iradelerinin kıyasıya çatıştıkları alanlardır. Tüm koşullar onun lehine olmasına rağmen düşman karşımızda diz çökmek zorunda kalıyorsa eğer, bunun en temel belirleyeni irademizin eğilip bükülmezliğidir. Bu gücü ve iradeyi vareden, süreklileştirip güvenceye alan ise, örgüt ve örgütlü yaşamdır. Parti silahını kuşanarak kendini geleceğe adan bir devrimci, hiçbir koşulda teslim alınamaz.

Kuşkusuz bütün bu söylenenler biz komünist tutsaklar için ne yeni ne de bilinmeyen şeylerdir. Ancak bugün bu sorunu dünden farklı olarak çok daha ayrı bir düzlemde tartışmak zorundayız. Biz artık dünün dar örgütü değil, milyonların geleceğini temsil eden bir iradeyiz, PARTİYİZ! Dolayısıyla yaşadığımız her alana partiyi taşımak, partiyi yaşamak, partiyi güçlendirip geliştirmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Zindanlardaki tutsaklığımız, hiçbir biçimde yaşamı ve yaşamdaki karşıtlıkları zindan sınırlarından ibaret görmemizi gerektirmez. Başka bir deyişle zindanın dar sınırları içersinde sıkıştırılmış bir mücadele ve düşman kavramıyla kendimizi sınırlayamayız. Böyle bir darlık uzun vadede çürütücüdür. Dolayısıyla, durduğumuz yer ve koşulların dar sınırlarından değil, sınıf savaşımının ihtiyaçları üzerinden mücadeleye bakan ve düşman kavramını da bu çerçevede anlamlandıran komünist kadrolar olmak zorundayız. En zor koşullarda ve en sınırlı olanaklarla dahi, işçi sınıfı ve emekçilerin devrim ve sosyalizm ideallerinin savaş kurmayı olan partimizin güncel, dönemsel ve tarihsel ihtiyaçlarına

uygun konumlanmak, partili kimliğimizin zorunlu bir gereğidir.

Bir kez daha altını çizmek istiyoruz. Yaşamın her alanında partiyi varetmek ve partiyle varolmak bizim için esastır. Zindanlar da sınıf mücadelesinin bir alanıysa, burada da partinin ihtiyaçlarını, dolayısıyla devrimin ihtiyaçlarını esas alan bir yaşamı örgütlemek ve kurumsallaştırmak temel perspektifiyle hareket etmek zorundayız. Bu alanın kendine has zorlukları ve özgünlüklerinin olduğu bir gerçektir. Ama yine de her birimin kendi içinde kurumsallaşmasını sağlamak, dahası merkezi bir kurumsallaşmaya gitmek ve bu cephede partili iradeyi merkezileştirmek, biz komünistler için zorunlu bir ihtiyaçtır.

1) Bu zorunlu ihtiyaçtan hareketle merkezi bir cezaevi örgütlülüğü kurmuş bulunuyoruz. Bundan böyle zindanlardaki mücadeleyi, merkezileştirilmiş politika ve taktikler üzerinden ve merkezi cezaevi örgütlülüğümüz aracılığıyla yürüteceğiz.

2) Tek tek cezaevlerindeki yoldaşlar (birimler) arasındaki koordinasyon, cezaevleri merkezi örgütlülüğümüz tarafından sağlanacaktır. Gerek tek tek birimlerdeki sorunların çözümü, gerekse cezaevlerine yönelik daha güçlü ve merkezi politika ve taktikler üretebilmemiz için, birimlerdeki yoldaşlarımız tüm gelişmeleri anında ve ayrıntılı olarak merkezi örgütlülüğümüze iletmelidirler. (Gizlilik kurallarına dikkat edilmeli, ona uygun iletişim araç ve olanakları kullanılmalıdır.)

3) Düşmanın hücre politikası çerçevesinde saldırılarının yoğunlaştığı bu dönemde merkezileştirilmiş bir tutsak aileleri örgütlülüğüne gitmek zorundayız. Bu düşmanın saldırılarına güçlü bir karşı saldırı örgütlemenin gereğidir. Tüm birimler ve tüm yoldaşlar büyük bir ciddiyetle bu soruna yaklaşmalı ve bu yönde derhal somut bir çabanın içine girmelidirler.

4) Bundan böyle politik yayın organımızda cezaevleri merkezi örgütlülüğümüzün iradesiyle

yönlendirilen sürekli bir zindanlar sayfası yeralacak. Bu sayfa sadece merkezi politika ve taktiklerimizi birimlere taşıyan ve pratik süreçleri örgütleyen bir işleve sahip değil, aynı zamanda tüm birimlerde ortak yaşamı örgütlemenin bir aracı olarak algılanmalıdır. Bu amaçla, sözkonusu sayfanın tüm birimlerce beslenip işlevli hale getirilmesi kaçınılmaz bir görevdir.

Pek çok alanda olduğu gibi, parti programının oluşturulması alanında da partimiz yeni bir kültür, yeni bir geleneği temsil ediyor. Gerek Kuruluş Kongresi öncesinde program sorunları üzerine yürüttüğü tartışmaları, gerekse kongremizde yapılan program tartışmalarını devrimci kamuoyuna ve parti içi tartışmaya sunmanın arkasında da bu yeni kültür ve gelenek yatmaktadır. Partimiz sarsılmaz bir ideolojik özgüvene sahiptir. Parti programımız "milyonların gözü önünde göndere çekilmiş bir bayraktır."

Bizler, zindanlardaki tutsak komünistler olarak, "göndere çekilmiş bu bayrağın" hakkını vermek ve ona layık olmak, bu anlama gelmek üzere onu kavramak, içselleştirmek ve yaşamımızı parti programının temel ilkeleri üzerine kurmakla yükümlüyük. Bu çerçevede tüm yoldaşlarımız politik yayın organı ve merkez yayın organında yayınlanmış ve yayınlanacak olan kongre tartışmalarını bu tartışmalarda referans alınan belge ve yayınlarla birlikte incelenmeli ve kolektif bir eğitim çalışmasına dönüştürülmelidir. Bu eğitim çalışmaları partimize özgü bir ciddiyetle ve kolektif bir biçimde yürütülmelidir. Tüm birimler bu çalışmaları hakkında görüş ve raporlarını düzenli olarak merkezi örgütlülüğümüze iletmeyi ihmal etmemelidir.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğü

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*'in Ocak '99 tarihli son sayısından alınmıştır.)

Kürt sorunu ve olasılıklar-2

A. S. CAN

Ehlileştirme politikasında ikinci adım

Aktüel politikanın sınırları içerisinde bakıldığında, son gelişmeler Türk devletini açmaza sokmuş görünüyor. Ancak bugün, Türk devletinin Kürt sorunu karşısındaki pozisyonunu tam olarak belirleyebilmek için aktüel politikanın ötesine bakmak ve politikaların temelindeki stratejiyi çözümlmek gerekiyor.

Türk devleti, ilk oluşum sürecinde kendisini dünyaya "Türklerin ve Kürtlerin temsilcisi" olarak sundu. Ancak Cumhuriyet, Kürtlerin varlığının inkarı temelinde ilan edildi ve "Güneş-dil teorisi", "Türk Tarih Tezi" gibi safsatalarla desteklenen sistematik bir baskı ve asimilasyon politikası uygulamaya konuldu. Bu tarihsel ihanet karşısında Kürt halkının birçok kez giriştiği ulusal isyanlar ise her seferinde sınırsız bir vahşet ve kitlesel sürgünlerle bastırıldı. "Misak-ı Milli" sınırları içinde yaşayan herkes Türk olmaya zorlandı, Kürtler ve diğer azınlık milliyetler zorla Türkleştirilmeye çalışıldı. Türk olmayanlara sadece "köle olma hakkı" tanındı.

Bugün, cumhuriyetin 75. yılı dolayısıyla yapılan konuşmalarda, devletin "ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün" olduğu, bu ilkeden asla taviz verilmeyeceği, devletin en yetkili sözcüsü tarafından bir kez daha tekrarlandı. Bütün bunlara "siyasal çözüm denilen şeyin bölücü olduğunu" ekleyen S. Demirel'in sözleri, 75 yılda Kürt sorununa yaklaşımda hiçbir değişiklik olmadığını, Türk devletinin soruna geleneksel inkarcılığın ışığında bakmaya devam ettiğini düşündürülebilir. Oysa durumun hiç de böyle olmadığını son on yıllık süreç açıkça gösteriyor.

Ulusal özgürlük hareketi yaygın ve güçlü bir gerilla hareketi düzeyine ulaşmış, harekete önderlik eden PKK Kürt halkı ile kaynaşmayı başardığında, Türk devleti bu kez, önceki 28 isyanından farklı, modern bir ulusal hareketle karşı karşıya olduğunu gördü. Bu nesnellik üzerinde kendi "çözüm" politikasını belirledi. Bu, "Kissinger formülü" olarak bilinen, "önce ez, sonra taviz ver" politikasıydı.

Bu formülasyonun ilk terimi, devrimci hareketin kontr-gerilla yöntemleriyle imha edilmesi, provokasyonlar, katliamlar ve karşı-propagandanın yoğun biçimde kullanıldığı sistemli bir "özel savaş" ile halk direnişinin kırılması ve öncünün halktan tecrit edilmesini ifade ediyor.

İkinci terim ise, hareketin nesnel-toplumsal dinamiklerini sakatlamak, kitlelerin bilincini bulandırmak ve böylece hareketi düzen kanallarına çekerek eritmek amacıyla yapılacak göstermelik reformları içeriyor. Uygulamada öne çıkan, kontr-gerilla yöntemlerine dayanan kirli savaş olsa da, bu formülasyonun esprisini ikinci terim, yani "taviz" oluşturuyor. Burada kirli savaşın amacı, devrimci hareketin göstermelik reformlar yoluyla düzen içine çekilebilmesi için uygun zemini hazırlamak oluyor.

Türk devletinin "Kissinger formülü"nü rahat ve tartışmasız bir biçimde benimsediği söylenemez. Zira, en küçük reform bir yana, salt "Kürt realitesi"nin

kabulü bile 70 yıllık devlet politikasının değişmesi demektir ve bu da kolayca yapılabilecek birşey değildir. Nedir ki Türkiye Cumhuriyeti, çıkarları emperyalizmle içiçe geçmiş sermaye sınıfının devletidir

"Bugünün Türkiye'sinde ve Kürdistan'ında mevcut tüm temel sınıflar ve onların farklı kesimlerinin, bunların yanı sıra, soruna taraf olan tüm uluslararası güçlerin, Kürt sorununa ilişkin olarak kendi konumlarına uygun düşen politik yaklaşımları ve bu çerçevede 'politik çözüm' arayışları var. Dolayısıyla, 'politik çözüm'ün sözünü bile duymak istemez gibi görünen sömürgeci Türk burjuvazisinin de gerçekte kendine göre bir 'politik çözüm'ü var. Buna rağmen 'savaş'ta bu kadar katı biçimde ısrar ediyorsa, bu tam da kendi düşündüğü politik çözüme uygun koşulları yaratmak içindir. 'Savaş' burada basitçe 'politikanın başka araçlarla devamıdır'. 'Önce ez, sonra çöz' olarak veciz bir biçimde formüle edilen bu politik çözüm arayışı, sanılabileceği gibi, temelde ne ABD emperyalizminin ne de TÜSİAD oligarklarının 'politik çözüm' arayışlarına terstir." (EKİM 3. Genel Konferansı, 1995, Kürt Ulusal Sorunu-2 içinde, Eksen Yay. s. 27)

ve kurumsal gelenekleri, ideolojik koşullanmaları, idari-politik alışkanlıklarının direnci ne düzeyde frenleyici olursa olsun, devleti belirleyen, sermayenin ve emperyalizmin ihtiyaçlarıdır.

"Önce ez, sonra taviz ver" biçiminde özetlenen politika, '80'li yılların sonunda Kürtleri yok saymaya

dayanan geleneksel inkarcılığın fiilen iflas etmesi, Kürt halkının modern anlamda yaşadığı uluslaşmanın geri dönülmez bir boyuta ulaşması ve Türk devletinin toprak kaybetme ihtimalinin ciddi bir biçimde belirmesi sonucunda gündeme geldi. Türk devletinin

Ortadoğu ve Kafkasya'da üstlendiği rolün tehlikeye girdiği, sermayenin ihtiyaç duyduğu istikrarın devrimci bir kalkışmayla bozulduğu koşullarda, bu bir tercih değil zorunluluktu. "Kissinger Formülü"nün benimsenmesiyle birlikte, Türk Ordusu gerilla savaşına göre şekillendirildi. Özel Harp Dairesi etkin bir biçimde çalışmaya başladı. JITEM, Özel Tim örgütlendi, paralı ordunun bir biçimi olan "uzman erbaşlık" ve koruculuk yaygınlaştırıldı. Pentagon ve NATO karargahlarında üretilen "gayri nizami harp" teorileri sistematik biçimde uygulanmaya başlandı. Kürt halkının kitlesel gösterileri kitlesel katliamlarla bastırılmaya, devrimci-yurtsever basın ve legal kurumlar kitlesel tutuklama, bombalama, kundaklama, adam kaçırma vb. saldırılarla susturulmaya, bitirilmeye çalışıldı. Hizbi-kontra saldırıları, satırlı cinayetler, faili meçhuller katlanarak arttı, günlük sıradan olaylar durumuna getirildi. Gerillanın hakim olduğu bölgelerde, köyler zorla boşaltıldı, gerillaya destek veren köylerde toplu katliamlar yapıldı, Kürdistan kırsalı önemli ölçüde insansızlaştırıldı. Kısacası Kürdistan'da, akıllara durgunluk verecek düzeyde bir vahşet ve yıkım uygulandı. Formülün birinci terimini oluşturan imha politikası sürdürülürken, söylemde geleneksel ideolojik argümanlar elden bırakılmadı. Bununla birlikte, "Kürt reformu" rüzgarları estirmek üzere girişimler de gündeme getirildi. Önce, "teröriste demir yumruk, halka şefkat" açıklamalarıyla Kürtçe konuşma yasağı kaldırıldı. Fiilen uygulanma imkanı olmayan bir yasağın kaldırılması gerçekte hiçbir ciddiyet taşııyordu. Devletin daha ciddi bir girişimi, HEP üzerine planlarıdır. Bu parti PKK'nin alternatifi, devlet güdümünde bir reformcu odak haline getirilmeye çalışıldı. HEP üzerinden, devrimci özgürlük hareketinin düzen içi bir platforma çekilerek ehlileştirilmesi, hareketin devlet denetimine alınması hedefleniyordu. Ne var ki özgürlük hareketi, HEP'i kendisi için bir olanağa dönüştürdü. HEP, PKK'nin

alternatifi haline getirilemedi.

Sömürgeci egemenliği sürdürebilmek için “gerçekçi politika”

1991 yılında DYP-SHP hükümetinin başbakanı, Diyarbakır’da yaptığı konuşmada, “Kürt realitesini tanıyoruz... Osmanlı’dan geriye, Türk kavmi ile Kürt kavmi kalmıştır... Irak’taki Kürtler, kardeşlerimizin kardeşidir” diyerek, inkarcılığı terketme zorunluluğunu itiraf ediyordu. Bu süreçte sermaye sınıfı içinde düzen içi bir “siyasal çözüm” eğilimi güçlenmeye başladı. Değişik zamanlarda Kürt sorunu hakkında raporlar yayınlandı, konu sermaye medyasında tartışıldı. TÜSİAD raporu ve Y. Erez’in başkanlığı döneminde TOBB’un “Doğu Raporu” buna örnektir. TÜSİAD’ın “dinamik” ismi Cem Boyner ve YDH, sermaye sınıfının “siyasi çözüm” eğiliminini temsilciliğini yaptı. Altan kardeşlerin başını çektiği bir kesim de, bu eğilimin medyadaki sözcülüğünü üstlendi. Sabancı’dan Alaton’a kimi holding patronları “barış” dilekleriyle gündeme girdiler.

Türk devleti, Kürt halkına karşı yürüttüğü savaş boyunca tümüyle bir özel savaş aygıtına dönüştü. Öte yandan, özgürlük hareketini ehlileştirme hesaplarından da vazgeçmedi. Bunun gerçekleşme koşullarını yokladı, uygun siyasal atmosferi yakalamaya çalıştı. Bu aynı süreçte, devlet kadroları ve ordu içindeki farklı eğilimler arasında sürtüşmelerde yaşandı. 1993’te ateşkes döneminde T. Özal’ın tartışmaya açtığı “Türk-Kürt federasyonu” bu türden bir sürtüşmenin zemini oldu. ABD’nin Güney Kürdistan’daki adımlarına paralel olarak gündeme gelen bu açılımla Türk devletinin Musul ve Kerkük’e dönük yayılmacı hevesleri yeniden depreşti. Eski Sovyet ülkeleri ve Ortadoğu’da emperyalizmin taşeronluğunu daha aktif biçimde oynama hesaplarına dayanan bu politika, Güney’de ABD’nin planlarını başarıyla gerçekleştirememesi sonucu hayat bulamadı ve rafa kaldırıldı. Türk sermayesinin emperyalist hayallerinin kofluğu bir kez daha açığa çıktı. Gelenekselci kesimler bu süreçten güçlenerek çıktı.

Hemen her seçim döneminde “Kürt reformu” rüzgarı yeniden estirilmeye çalışıldı. Başbakanlık koltuğuna oturan T. Çiller “Bask modeli”nden söz etti. M. Yılmaz ‘95 erken genel seçimleri öncesinde Yaşar Kemal’le biraraya gelerek “akan kanın durdurulacağını” vaadetti. Nabız yoklamanın yanı sıra, Kürt halkını sahte umutlarla oyalamaya, kafaları karıştırmaya dönük bu türden çıkışlar, sermayenin Kürtlerin varlığını inkar yerine daha “gerçekçi” politikalara ihtiyaç duyduğunu da gösteriyordu.

Sermaye devletinin bünyesindeki farklı eğilimler, 1996’ya gelindiğinde, ABD politikası üzerinde uzlaştılar. Burada sözkonusu olan, “Kissinger Formülü”nün terkedilmesi değil, formülün ikinci teriminin uygulamaya geçirilmesiydi. Bu noktada

Türk devleti ile ABD emperyalizminin Kürdistan ve Ortadoğu politikaları büyük ölçekte çakışmış oldu. Türkiye-İsrail arasında öteden beri varolan ilişkiler güçlendirildi ve bir stratejik ittifakta somutlandı. Türk devleti, “Ankara zirveleri” ile Güney’de PDK-YNK ihanetçiliği üzerinden hayata geçirilmeye çalışılan kukla Kürt oluşumunda, “Türkmen” varlığını da kullanarak aktif taraf olmaya çalıştı. Sermaye devletinin gizli anayasası olan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi değiştirildi. “Kamusal alana taşımamak koşuluyla mahalli ve kültürel özelliklerin geliştirilmesine yönelik düzenlemeler yapılması”, devletin gizli anayasasına dahil edildi.

Tam da bu dönemde Genelkurmay, PKK’nin “askeri önlemlerle geriletilebileceği en zayıf noktaya çekildi”ğini, ordunun Kürdistan’daki hakimiyeti kurduğunu ve inisiyatifi ele geçirdiğini açıkladı. Ordunun yapabileceklerini yaptığı, sorunun sosyal-kültürel ve ekonomik boyutlu olduğu, bunları da siyasilerin çözmesi gerektiği şeklinde etkin bir propaganda yürütüldü.

Bu süreçte PKK’ye alternatif olabilecek bir siyasal odak yaratmak için de girişimler başlatıldı. Şerafettin Elçi, A. Melik Fırat, Sırrı Sakık gibi Kürt politikacılarla ilişkiye geçildi. Devletin kurdurduğu bir vakıf olan TOSAV, Kürt sorununun düzen içi çözümünde kendisine biçilen misyon nedeniyle düne kadar görel bir serbestliğe sahip olan Mersin Üniversitesi’nde işbirliği halinde bir dizi çalışma başlattı. Bu çalışmaların amacı, devletin ehlileştirme politikasına akademik destek sağlamak, öneriler sunmak, reformist Kürt siyasetlerine alan açmaktır. Bu amaca uygun olarak Kürt nüfusunun yoğun olduğu Batı metropollerinde DBP, DKP, BP gibi reformist partilerin katılımıyla konferanslar düzenlendi.

Tüm bunlar gösteriyor ki, 1996 yılından itibaren, “önce ez, sonra taviz ver” formülünün ikinci teriminin uygulanması sürecine girmiştir. Kürt halkının özgürlük hareketini ehlileştirmek üzere verilen “taviz”lerin sınırı ise MGSSB’de çizilmiştir: “Kamusal alana taşımamak koşuluyla” yani TV, radyo, Kürtçe eğitim gibi güdük kültürel haklardan ibaret bir “sosyal-kültürel çözüm”(!)

Dün, Kürt ulusunun varlığı tümüyle inkar ediliyordu; bugün ise Türk kimliğinin bir alt motifi, tıpkı Lazlık gibi folklorik bir özgünlük biçiminde karikatürleştirilmiş bir “Kürt kimliği” yaratılmak isteniyor. Böyle bir “sosyo-kültürel çözüm Kürt halkının kültürel haklarını kazanması değil, boynundaki sömürgeci kölelik zincirinin parlatılarak sağlamlaştırılması anlamına gelecektir.

Bugün Türk devletinin “çözüm” politikası, “terör sorunu başkadır, yerel kültür sorunu/Kürt sorunu başkadır” ifadesiyle karakterize olmaktadır. Türk devleti, göstermelik tavizleri vermek için, Kürt halkının direnişinin kırılmasını, devrimci enerjinin

tüketilmesini, PKK’nin elinin kolunun bağlanmasını ön koşul sayıyor. Görünen odur ki, devlet, PKK silah bırakmadan, yeni gelişmelere hiçbir etkide bulunamayacak ölçüde güçsüzleşmeden, göstermelik reformlar yönünde ciddi bir adım atmayacaktır. Bu aşamadan sonra, inkara dayalı politikaya dönüş de mümkün değildir. Devletin tutumu, PKK’nin atacağı adımlara göre şekillenecektir.

PKK Genel Başkanı A. Öcalan’ın Avrupa’ya gidişiyle birlikte, ulusal özgürlük hareketi ve PKK için yeni bir süreç başlamıştır. Emperyalist devletler nezdinde meşruluk kazanma çabası ile PKK, içine girdiği reformist yönelimi derinleştirmiş ve yeni bir düzeye sıçratmıştır. Bu kritik süreçte, komünistler, Kürt ulusal özgürlük hareketinin düzen içi kanallarda boğulmasının Türkiye devrimi için onulmaz bir kayıp olacağı bilinciyle hareket etmelidir. “Kahrolsun sömürgecilik! Kürt ulusuna özgürlük!” şiarları yaygınlaştırılmalı Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesine tam destek tutumu, PKK’nin reformcu yöneliminin kararlı devrimci eleştirisiyle birleştirilmelidir. Kürt halkının gerçek ve kalıcı ulusal özgürlüğünün ancak Türk ve Kürt uluslarından Türkiye işçi sınıfının birleşik devrimci mücadelesiyle ve ancak sermaye devletinin yıkıldığı bir sosyalist devrimle kazanılabileceği gerçeğini ısrarla açıklamak, komünist işçi partisinin yakıcı görevleri arasındadır. Unutulmamalıdır ki, Kürt halkının devrimci birikimi ve devrimci gelenekleri, yeni ve köklü bir devrimci canlanmanın olanaklarını barındırmaktadır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Cüret ettik ve başardık!

(Tuna yoldaşın kongre kapanış konuşması)

Uzun ve başarılı bir kongre çalışması...

Kongremiz uzun ve başarılı bir çalışına maratonunun ardından sonuçlanmış bulunuyor. Kongremiz herşeyden önce devrimci bir kongre oldu. Bunu basit anlamda, devrimci bir örgütün kongresi olması anlamında söylemiyorum. Bizim için kongre ya da konferanslar, belli periyodik zaman dilimlerinde, belli tüzük kuralları gereği olarak toplanan biçimsel platformlar olmadı hiçbir zaman. Her ulaştığımız politik-örgütsel düzeyde, onlar olmaksızın yeni açıklıklara ulaşamayacağımız, daha ileriye sıçrayamayacağımız dönemlerin ihtiyacı olarak gündeme geldiler. Bu çerçevede parti kuruluş kongremiz de, on yılı aşkın zorlu bir mücadele sürecini partinin ilanıyla taçlandırmak ve daha güçlü bir mücadele sürecine partili kimlikle girmek ihtiyacının bir ürünü oldu. Ve sonuçta başarılı çalışması ile bu işlevi gördü.

Örgütün üst platformlarına verdiğimiz bu anlam, bizi devrimci hareketten ayıran önemli bir noktadır. On yıllık siyasal yaşamımız boyunca, özellikle ilk kuruluş yıllarında henüz bir örgütsel yapımız olmadığı da dikkate alınırsa, dört kez örgütün en üst platformunu üç konferans ve bir kongre şahsında toplamış olmamız, aslında bizim parti iddiamızı, devrimci iktidarı ve devrimi ciddiye aldığımızın bir göstergesidir.

Kongremizin başarısı önümüzdeki dönemi kazanmanın güvencesidir

Son olarak tartışıp onayladığımız tüzüğümüze her iki yılda bir parti kongresi toplama hükmünü yazmış bulunuyoruz. Bu, önümüzdeki iki yıl içerisinde, bu kongrenin açıklıklarının pratik hayata karşılık bulacağı, bunun üzerinden örgütün bir bütün olarak kendini yenileyerek bir üst düzeyde yeni bir kongrede ifade edebilecek bir gelişme temposuna sahip olacağı anlamına geliyor.

Bu, politik mücadelemiz ile örgütsel müdahalelerimiz arasında güçlü bir bağ olduğunu da gösteriyor. Kısır bir döngü içinde dönüp duran değil, gelişen bir politik-örgütsel mücadele için de normal olan budur. Bu güçlü bağ, bütün kongre boyunca görüldü. Bizim için her taktik politika tartışması, bugünkü örgütsel düzeyimiz ve örgütsel görevlerimizle ilgili sonuçlar doğurdu. Ya da örgütsel alandaki tüm sorunlar, yeniden politik mücadele için çıkarılan sonuçlar üzerinden tartışıldı. Geleneksel akımlar bu güçlü ilişkiyi kuramadıkları içindir ki, sorunlarla kendi içinde uğraşmakta; ne disiplin, güvenlik vb. sorunları, ne de politik alandaki başka sorunları çözüme gücü gösterebilmektedirler. Kongremiz, bu ve benzeri tüm konuların ele alınışında ortaya koyduğu devrimci yöntemle, sorunlara yaklaşımda teori ile pratik, politika ile örgüt arasında kurduğu güçlü bağ ile, gerçek bir çözüm gücü olmuştur.

Buna karşın, politika ile örgütün paralel gelişimi içinde, örgütün ben özerk bir yönü vardır. Biz buradan, uzun ön tartışmalar ve günlerce süren kongre

tartışmaları içinde geliştirilip ortaya konulan, ayrıntılara inen tartışmalar içinde olgunlaştırılıp onaylanan bir programla çıkıyoruz. Buradan önümüzdeki döneme ilişkin çok yönlü zengin taktik politik açıklıklarla çıkıyoruz. Ama örgüt alanında gereken hassasiyeti, atılması gereken adımları atamadığımız sürece, bunlar kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Kongremiz bir örgütsel platform olarak, bu örgütün en üst platformu olarak, oynaması gereken rolü fazlasıyla, asgari bir başarının ötesinde oynadı. Bu anlamda önümüzdeki iki yıl güvencelenmiş demektir. Bu kuşkusuz süreçlere ilişkin rehabeti gerektiren bir tespit değildir. Bu, kongrenin kendi rolünü oynadığına bir vurgudur. Bu, bundan sonrasının ulaşılan açıklıklar üzerinden, başta buradaki kadrolar olmak üzere parti örgütlerimizin üzerine kaldığına dair güçlü bir vurgudur. Biz bu kongreyi gerçekleştirmeksizin daha ileri bir örgütsel ve politik düzeye ulaşamazdık. Kongremizin başarısı bundan sonraki sürecimizin bir ön güvencesidir. 3. Genel Konferans'ımız, dönemin örgütsel süreçlerine devrimci bir cevap olmak sayesinde, bize bir sonraki sürecin kazanılmasını garantilemişti. Aynı şekilde, Parti Kuruluş Kongremiz ile de önümüzdeki iki yılı bu anlamda şimdiden kazandık.

Devrimci amaçlara bağlanmış bir örgütsel demokrasinin gücü ve dinamizmi

Bugüne kadarki parti inşa sürecimiz içerisinde örgüt içi demokrasi, saflarımızda da yer yer, üyelerin kişisel/biçimsel hakları olarak algılanabildi. Ama kongremizin de pratik planda ve pozitif anlamda gösterdiği gibi, bu konudaki hassasiyetimiz üyelik haklarına ilişkin bir hassasiyetin çok ötesindedir. Ancak iç işleyişinde devrimci temeller üzerinde yükselen bir demokrasiye, onun platformlarına sahip bir örgüt, savaşımın zorlu ve kritik süreçlerinde en büyük devrimci enerjiyi açığa çıkartabilecek gücü bulabilir. Eğer bürokratik bir örgütünüz, bürokratik bir işleyişiniz varsa, savaşın o en kritik anında siz savaş gücünüzü açığa çıkaramazsınız. Dahası, iç birliğinizi bile koruyamaz, iç ve dış etkenlerin birleşik basıncı altında parçalanırsınız.

Bu yönüyle Olağanüstü Konferans'ımız bizim için bir sınavdı. Biz ancak, tam da Olağanüstü Konferans'ta gerçekleştirdiğimiz gibi, devrimci örgüt içi demokrasiyi işleterek tasfiyeciliği dışımıza atabilir ve gelişme sağlayabilirdik. Örgüt içi demokratik işleyiş geleneksel akımlarca genellikle hep çarpık bir biçimde, ayrılıklarda ve ayrılanlar için gerekli bir ihtiyaç olarak anlaşıldı. Böyle anlaşıncı da, çoğu kere "örgütün çıkarları" gereği reddedildi. Oysa tam tersine, örgüt içi demokrasi tam da örgütün birliğini ve bütünlüğünü, gücünü ve dinamizmini koruyup geliştirmek için, tam da bu sayede tasfiyeci, yıkıcı, bölücü unsurları örgüt çapındaki dinamik bir mücadeleyle süpürüp atmak için gereklidir.

Bizim komünist bir akım olarak siyaset sahnesine çıkışımız, 12 Eylül yenilgisinin anlaşılması ve buna neden olan zaafaların aşılması devrimci çabası çerçevesinde, örgüt içi demokratik süreçleri

Bir iddiada bulunuyoruz,
bir parti kurduk.

Böylece ortaya tarihi önemde bir
iddia koyduk.

Parti, sınıfın siyasal temsili ve
devrim hedefi demektir.

İlk temel değerlendirmelerimizden
başlayarak, devrimle aramızda
parti dışında bir aşama
tanımlamadık.

Bizim için tüm sorunlar
parti ve devrim davasının
sorunlarıydı.

Bizim için stratejik nitelikte
olan bu iki hedeften birini,
partimizin kuruluşunu
gerçekleştirmekle kazandık.

Önümüzde devrim hedefi var:
Ama bu sadece kağıt üzerinde bir
iddia olmayacaksa eğer,
bilmemiz ve anlamamız gereken
şudur ki, bu bir "cüret etme"
değildir yalnızca.

Bu aynı zamanda,
bu mücadelenin güçlerinin
partimizin saflarında ve bu ülkenin
toplam devrimci birikimi içinde
olduğunu bilebilmektir de.
Biz bu ülkede örgütlerin ya da
devrimcilerin parça parça
mücadelenin dışına düştükleri bir
dönemde tok bir devrim iddiasıyla
ortaya çıkabiliyorsak eğer, bu, bu
ülkenin devrimci dinamiklerinin ne
olduğu konusunda
bir bilinç açıklığı ve bunun nasıl
açığa çıkartılacağı
üzerine bir iddia demektir.
Programın bilimselliği üzerine
yaptığımız tartışmanın
bir yanı da budur aslında.

zorlamamız sonucu gerçekleşmiştir. Bu kuşkusuz ki bir rastlantı değil. Burada, gerçek rolünü oynayan bir kongre ya da konferansın, örgütün tıkanıp noktalarla ilişkin açıklıklar yaratmakla ilgili yönü ve fonksiyonu öne çıkıyor. Dolayısıyla TDKP'den ayrılış süreci, bir konferansın devrimcilerin elinde nasıl da bir ideolojik sıçrama basamağına çevrilebildiğinin gösterilmesi açısından önemli bir örnek ve deneyimdir. Dikkat edilsin, bu noktada konferansın demokratik bir iç işleyişin parçası olabilmesi, o günkü ayrılığa kimin çoğunluk olduğunun belirlenmesiyle kıyaslanamayacak bir devrimci sonuç doğurmuştur. O konferansta demokratik işleyiş ve platformdan uzak duranlar bugün reformizmin taşıyıcıları, o gün demokratik iç mücadelenin savunucuları ise bugün devrimin ve sosyalizmin militan temsilcisi olarak doğan partimizin bir parçasıdır.

Biz geleneksel sol hareketin bir türlü sağlıklı bir biçimde çözemediği bu sorunu çözdük. Bu pratiğin kendisi bile, daha önce olduğu gibi bugünden sonra da, örgütsel mücadelemizde demokrasinin hep devrimci enerjinin, devrimci örgütün, devrimci politikanın ihtiyaçları çerçevesinde bir anlam taşıdığını, üyelerin haklarından önce üyelerin görev ve sorumluluklarıyla ilgili yanının ağır bastığını ortaya koymuştur. Yine bu deneyim; ancak örgütün düşünsel hayatına katılan, program, taktik politika, örgüt ya da ideoloji alanına ilişkin olarak kendini örgüte katan bilinçli ve aktif üyelerin, üyesi bulundukları partiyi gerçekten daha ileriye taşıyabileceklerini göstermiştir. Zira bir şeyin başarıyla uygulanabilmesi için, öncelikle onun iyi bir biçimde anlaşılabilmesi, gönül rahatlığıyla sindirilebilmiş olması gerekir. Parti üyesini parti yaşamına aktif ve çok yönlü olarak katan parti içi demokrasinin bu açıdan çok büyük bir önemi var.

Bu nedenle hareketimiz, örgütün bütün militanlarını canlı ve kapsamlı bir tartışma ortamına sokabilmek için dört aylık yoğun bir ön hazırlık sürecinin ardından geniş bir temsiliyete dayanan bir kongre toplama tercihinde bulundu. Bunun politik mücadele açısından kazanımları gelecek dönemde ayrıca görülecektir. Ancak böyle bir Kuruluş Kongresi, önümüzdeki dönemi ve partiye ilişkin iddiamızı gerçekleştirebilme şansını kazandırabilirdi ve nitekim bugün kazandırmış bulunuyor.

Burada bir parti kurduk, böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk

Bir iddiada bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir "cüret etme" değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de. Biz bu ülkede örgütlerin ya da devrimcilerin parça parça mücadelenin dışına düştükleri bir dönemde tok bir devrim iddiasıyla ortaya çıkabiliyorsak eğer, bu, bu ülkenin devrimci dinamiklerinin ne olduğu konusunda bir bilinç açıklığı ve bunun nasıl açığa çıkartılacağı üzerine bir iddia demektir. Programın bilimselliği üzerine yaptığımız tartışmanın bir yanı da budur

Partiyi kazandık!
Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız
gereken temel bir tarihsel aracı kazandık.
Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık.
Artık tereddütsüz öleceğiz!
Çünkü parti öncesindeki bütün birikim
güvenceden yoksundu.
Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların
sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı.
Şimdi tereddütsüz öleceğiz!
Çünkü parti, her ne olursa olsun
bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin
maddi bir karşılığıdır.
Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti
ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!

asında. Bu, bilimsel sosyalizmin, bizim temsil ettiğimiz proleter sosyalist akımın, Türkiye'de devrimciliği bir kısır döngüye mahkum kılan küçük-burjuva devrimciliğinden ayrıldığı noktadır. Biz bilimsel sosyalistleriz ve bu ülkede devrimin nasıl gerçekleştirilebileceğine ilişkin açıklıklara sahibiz. Parti öncesi örgütümüzle, EKİM'le ilgili olarak hep "Cüret etmek ve başarmak!" şiarını kullandık. Geleneksel devrimci hareket belki bir çok durumda cüret etti, ama başaracak güçleri açığa çıkartmadı. Bu ülkenin devrimci damarından hep beslendi, ama onu daha ileri düzeyde açığa çıkartacak olanaklara sahip değildi. Küçük-burjuva devrimciliği onu bir yanıla hep bozdu ve sınırladı.

Bir siyasal akım olarak komünistlerin geldikleri yerde, "cüret etmek" şiarı, artık yalnızca bir niyeti anlatmıyor. Bu cüretin güçlerini bulmak noktasında bilimsel ve politik bir temele sahip olmakta buluyor asıl anlamını. Parti Kuruluş Kongremizin de asıl anlamı buradadır. 1980 sonrasında, üstelik hemen hiçbir ciddi birikim devralmadan, devrimci bir hareketi yaratma gücü tam da bu sayede bulunabildi. Biz bunun, gelişimimizin kendi mantığı içinde, belli bir insan grubunun kendi iradesiyle başarılabilceği bir iş olmadığını söylüyoruz. Eğer çıkışımız devrimci mücadele için gerçek bir ihtiyaç olmasaydı, biz bugün ömrünü doldurmuş dediğimiz çok sayıda gruptan biri olurduk. Böyle olmadıysak eğer, bu soyut bir iddiada bulunmanın ötesine geçmekten, bu iddiayı ciddiye alıp somutlamaktan dolayıdır. Başarımızın sırrı, ortaya koyduğumuz iddianın gerçek bilimsel kapsamını ideolojik ve örgütsel düzeyimiz üzerinden açığa çıkartabilmektedir. Bu açıdan kongremiz cüreti tüm tartışmalarda, program tartışmalarında, taktik politika tartışmalarında, örgüt ve tüzük tartışmalarında gösterdi.

Bazı örnekler vereceğim. Program tartışmaları, bizim sadece dar anlamda örgüt militanlarının eğitimi açısından düşündüğümüz *Komünist Manifesto*'yu 150. yılında yeniden canlandırmanın, en ileri kadro gözünde onun ne büyük bir silah olduğunu göstermenin fırsatı oldu. Bizim için önemli olan, ortaya çıkan programdan önce, bütün bir örgütün kongre delegasyonu üzerinden program bilinciyle donatılmasıydı ve bunun gereklerine uygun davranıldı. Taktik politika tartışmalarımızın tümü, belli somut durumlara ilişkin tartışma ve değerlendirmeler olmaktan çok, partinin, partimizin toplumun en ileri ve tek devrimci sınıfının siyasal temsilcisi olduğunun ilanındır. Bundan sonra neyi anlamamız, nereye yüklenmemiz gerektiğini buradan, bu temel kriter üzerinden saptamamız gerektiği üzerine bir sonuçtur. Taktik mücadele içerisinde tartıştığımız daha dar alanlara bakıldığında, ordu içinde çalışma gibi, kırsal

alan-köylü çalışması gibi, bunların tümü, gelişmemizin geldiği yer üzerinden değil, ama gerçekten partiyi kazandığımız bir yerde devrimin nasıl başarılabilceği üzerine tartışmalar oldu. Tartışmalarımız, pratik gelişme içinde geldiğimiz yerde bizi zorlayan, açıklığa ulaştırmamız gereken alanları aştı, gerçekten sınıfın siyasal temsiliyetinin, devrimci sınıf temsiliyetinin ihtiyacı üzerinden tartışmalar oldu.

Partiyi kazandık! Uğruna tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazanmış olduk!

Bu gözle bakıldığında, en çok da geliştiğimiz ölçüde yeni sorunlarla karşılaştığımız örgüt alanındaki tartışma ve açıklıklar, büyük bir ciddiyetin ve cüretin göstergesidir. Türkiye'de bir yanı kendiliğindencilige ve federalizme, bir yanı ise bürokrasiye dayalı devrimci örgüt yapısı karşısında, Bolşevik

deneyimi sahiplenene, sürdüren ve onu kendine özgü deneyimimizle zenginleştirmeye çalışan bir örgütüz. Bölge örgütlerine dayalı, ne kadar operasyon yerse yesin, ne kadar tasfiyeciliklerle karşılaşsın karşılaşılsın, Ekim Devrimi'ni gerçekleştirmiş bir parti geleneğinin bir adını attığımızı, geline yerde bu adımı yetkinleştirme ve kalıcılaştırma gibi bir sorunla yüzyüze olduğumuzu söylüyoruz. Bölge örgütleriyle ilgili yaptığımız bütün bir tartışma, Bolşevizmin bu topraklarda bir yeniden üretimi cüretidir, bunun tok bir iddia olarak ortaya konulması ve pratikte başarılmasının güvencesidir.

Devrimcilik bir yıkmaya ve yeniden kurma diyalektikidir. Biz 1987'de siyasal mücadele alanına çıktık. Yüzümüzü esasta düzene dönmüş olmakla birlikte, duruşumuz küçük-burjuva devrimciliğini aşmaya ve yıkmaya dönüktü. Ona yönelik eleştirimiz, onun tarihsel bir ara dönemin ürünü olarak neden bittiğinin ilanıydı. Yıkıcı bir eleştiri olarak bunun bir değeri vardı; ama partiye kadar daha ileri bir devrimciliğin, sınıf devrimciliğinin üretilebileceği bir iddiaydı, buna dönük bir cüretti. On yıllık süreç içinde cüret ettik ve başardık. Geldiğimiz yer, yıkımla yeniden yaratma arasındaki o ilişkinin şimdi yüzünü tümüyle ve gerçek kapsamıyla düzene dönmesi gereken yerdir. Şimdi bütün değerlendirmelerimizdeki düzene dönük yan gerçek maddi temellerine kavuştu ve bundan böyle bunun üzerinden anlam bulacaktır. Buradan bakıldığında, yeni girdiğimiz partili mücadele evresi, düzeni yıkacak maddi güçleri bulmanın, pratiğini gerçekleştirmenin ve önceki deneyimleri de dikkate alarak bu topraklarda sosyalizmi yeniden yapılandırmanın cüretidir.

Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!

Şan olsun partimize, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim* 'in Ocak '99 tarihli 200. sayısından alınmıştır.)

Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!

Ümraniye:

Paşabahçe Cam'da bildiri dağıtımı

Bölgemizdeki stratejik önemi olan bir fabrika. Bu fabrikaya ilk defa dağıtım yapacağız. Üstelik fabrikanın ana çıkışı trafiğin çok işlek olduğu bir caddeye bakıyor. Yolu karşı tarafı deniz. Yani herhangi olumsuz bir durumda çıkış olanağı yok. Üstelik işçilerin büyük bir kısmı MHP'li. İşçiler çevre mahallelerde oturduklarından servise binmeyip evlerine yürüterek gidiyorlar. Bunun sonucunda ise dağınık şekilde çıkıyorlar. Bu ise ya çıkışın en yoğun anını yakalayarak ama yine de az sayıda işçiye ulaşmak ya da çıkış sırasında caddede devriye gezen polis sürülerine yakalanmamız demek. Tüm bu seçenekler dağıtımda daha özel bir şekilde davranmamızı zorunlu kılıyor.

Otobüsten iniyoruz. Gözcüyü kapıyı gören bir noktaya bırakıyoruz. Biz vaktimizin olduğunu düşünerek fabrikanın çevresini dolaşıp, diğer kapıları da gözlemeye çalışıyoruz. Ancak fabrika çok geniş ve biz etrafını tamamlayamadan işçiler çıkmaya başlıyor. Gözcüye göre kapının diğer tarafındayız ve birbirimizi göremiyoruz. Ama biz kapıya yaklaşırken işçiler de bizim yanımdan geçip gidiyorlar teker teker. Bir an yaşanan kararsızlığın ardından dağıtıma başlıyoruz. Kaldırım çok dar olduğundan işçiler tek sıra gelebiliyorlar. Bu şekilde dağıtım için tek kişi yetiyor.

İşçiler ne dağıttığımızı farkedmeden alıp uzaklaşıyorlar. Bir ekip otosu geliyor, dağıtımı kesiyoruz ve geçince dağıtım devam ediyor. Ardından bir askeri araç, yine kesiyor, yine başlıyoruz. Yürüyerek evlerine giden işçilerin öğlen vakti ellerine tutuşturulan bildirilerin bir kısmının okunduğunu görüyoruz. 30 saniye geçmeden bir sivil ekip aracı yanımdan geçiyor, yeniden kesilen dağıtım, aracın geçmesinin ardından devam ediyor. Bir dakika daha geçmeden yeni bir ekip otosunun ışıklarını farketmemizle çalışmayı noktalıyoruz.

Topu topu 4-5 dakika devam eden çalışma sırasında sınırlı sayıda dağıtım yapmamıza rağmen dağıtılan bir bildirinin bile ne kadar önemli olduğu bilinciyle oradan uzaklaşıyoruz. Dağıttığımız bildirilerin hemen hemen yarısının yırtılmış şekilde yerde olduğunu görüyoruz. İçimiz biraz burkulmasına rağmen hemen aklımıza '91'de sergiledikleri direniş geliyor. İşçilerin siyasal bilinçleri ne denli geri olursa olsun, sınıfa yapılan saldırıda 2500 işçi yekvücut olabilmışlerdi. '80 sonrasında "Bu yasalarla grev yapılmaz" anlayışı NETAŞ greviyle kırıldıysa, "13, 17, 24 varken işten atmalar önlenemez" anlayışı da Paşabahçe'nin kararlı işçileri tarafından yıkılmıştı.

Dağıtımı bitirdikten sonra durakta bıraktığımız gözcümüzle buluşuyoruz. Bizden sonra oraya sivillerin yığıldığından bahsediyor. Muhtemelen bu geri siyasi bilinçli işçilerin kimileri tarafından ihbar edilmiştik. Çünkü onları sömüren sermaye sınıfı onların bilinçlerini de felce uğratarak "komünizm"i işçi sınıfının nihai kurtuluşu, yani sınıfların ve sömürünün ortadan kalktığı bir toplum olarak değil bir düşman olarak tanıtıyor. Bunu ta ilkokul sıralarından başlayarak tüm eğitim, hukuk, medya vs. silahlarını kullanarak yapıyor. Bunun karşısında ise biz işçi sınıfını komünist partisine kavuşturmak için hiçbir şeyden hiçbir zaman yılmayacağız.

Gülsuyu:

Bir dağıtımdan gözlemler

Parti tanıtım kampanyası çerçevesinde sürdürdüğümüz çalışmaların bir ayağı da fabrikalarda, işçi emekçi semtlerinde bildiri dağıtımı, kuşlama, pul vb. pratik çalışmalardan oluşmaktaydı. Bu çerçevede biz de çarşamba günü yoldaşla beraber 1000 adet bildiri, 85 adet küçük boy pul, 100 adet büyük boy pul aldık küçük boy pulların 8 çeşitten oluşması ve farklı farklı şiarların yazılmış olması güzel görünüm oluşturunca. Akşam saat 21.00 gibi yoldaşla beraber materyallerimizi alıp, Gülsuyu mahallesine dağıtıma gittik. Gülsuyu'nun geniş olmasından kaynaklı olarak mahalleyi 4 bölgeye ayırıp dağıtım planlamıştık. O gece için planlanan bölgeye gittik. Hem bildirimizi işçi-emekçilere ulaştırıyor, hem de dağıtım yaptığımız bölgeyi pulluyorduk.

Saatın erken olmamasından dolayı -ki daha önce erken başlıyorduk. Sokaklarda, evlerin önünde insanlarla karşılaşılırdık bu sefer başka bir işimizden dolayı geç çıkmıştık. İnsanlarla dağıtım esnasında sohbet imkanı fazlasıyla olmayacaktı. Ama dağıtımı mutlaka da yapmalıydık. Dağıtım esnasında 6-7 kişiyle karşılaştık. Karşımıza çıkan emekçilere bildirilerimizi uzatıp iyi akşamlar diliyor ve dağıtıma devam ediyorduk. Ne olduğnu soranlara bildiri hakkında, içeriği konusunda bilgi veriyorduk. Bildiriye alıp bizlere teşekkür edip yol boyu okuyarak evine gidenler de oldu. Evlere kapı altlarından dağıtım yapıyorduk. Benim bildiri bıraktığım evin birisinden ben 10-15 metre ayrılmıştım. Pencereye orta yaşlı bir ana çıkıp kimi aradığımızı sordu. Bu arada yoldaş da diğer evden ayrılmış geliyordu. Yoldaş, ananın sorusunu duyunca "Kimseyi aramadık ana, partimizi tanıtan bildiri dağıtıyoruz" dedi. Ve pencerenin altına denk gelen kapıya yönelip bildiri bırakacakken penceredeki ana, yoldaşa seslenerek "Bizim kapı orası değil" deyip yan tarafı işaret ederek "burası bizim kapı" dedi. Ben de "Oraya bıraktık ana" deyip yoldaşın yanına doğru yürüdüm. Ana gülümseyerek "Sağolun, teşekkür ederim" deyip pencereden çekildi. Bizler de yan evlere dağıtıma devam ettik. Dağıtım boyunca da metal zeminlere pulun yapışabileceği yol boyu heryere pul yaptık. Bin adet bildiriye, toplam 45 adet pulu bir saatlik zaman içinde tükettik. Oysa daha fazla süreceğini hesaplamıştık. Yoldaşla öyle bir enerji ve coşkuyla dağıtım yapmıştık ki buz gibi havada terlemiştik. Doğrusu biz bile şaşırık bu kadar hızlı dağıtmış olmamıza.

İşimiz bitince yoldaşla bir sonraki bölgeyi konuşarak, bilgileri birbirimize aktararak oradan ayrıldık. Partimizin kuruluşunun duyurusunu yapmış olmanın ve bölgeyi donatmış olmanın gururuyla...

Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

Herşey parti için, parti devrim için!

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının ihtilalci komünist partisi!

Partinin kızıl bayrağı altında birleşelim, savaşalım!

Yenibosna:

Parti bayrağı yukarı!

Kızıl Bayrak imzalı "Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!", "Yeni Ekimler için parti saflarına!", "İşçiler partiye, partiyle devrime!" afişlerini partiyi kazanmanın coşkusuyla hemen işçi sınıfı ve emekçilere duyurmak için bir yoldaşla beraber okulu kırıyor ve bir yoldaşla buluşuyoruz. Okul kıyafetimizi değiştiriyor ve Yenibosna'ya gidiyoruz. Çeteleşen devlete ve çürüyen düzene karşı sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurmak için bütün işçi ve emekçileri parti saflarına çağıran bu afişleri önce Doğu Sanayi Sitesi ve çevresindeki fabrikaların bulunduğu bölgeye yapıyoruz. Kısa bir sürede o bölgeyi bitiriyor ve mahalle içine geçiyoruz. Bir duvarı afişlerken yanımdan elinden tuttuğu küçük bir çocukla geçen bir kadın bize doğru yaklaşıyor. Bize aşağıda sivil polislerin olduğunu ve dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor. Ona teşekkür ediyor ve yönümüzü değiştirerek afişe devam ediyoruz. Afiş yaparken çevreden insanlar bizi şaşkınlıkla izliyorlar. Bizse elimizden geldiğince hızlı olmaya çalışıyoruz. Çünkü devrimci, demokrat insanların yoğun olarak oturduğu, içerisinde fabrikaların bulunduğu bu semtin yeni yapılan karakolla birlikte tamamen ablukaya alınmış olduğunu biliyoruz. Kovada kalan son kostikle merkezi bir noktayı afişliyor ve bir ara sokağa giriyoruz. Biz çekildikten sonra bize yetişen gözcü yoldaşımız bizden 30 saniye sonra bir sivil bir resmi iki düşman otosunun geldiğini, tam zamanında çekildiğimizi söylüyor. Bölgeyi iyice kuşatacakları için ara sokaklardan geçerek bölgeden çıkıyoruz.

Düşmanın şunu bilmesini istiyoruz: Gücünüz bizleri işçi-emekçilerden ayırmaya, onlarla et ve tırnak gibi birleşmemize engel olmaya yetmeyecek. Bundan 11 yıl öne söylediğimiz bir söz vardı: Acil görevimiz parti, temel görevimiz devrimdir. Artık acil görev tamamlanmıştır ve işçi sınıfının komünist partisini kazanmış durumdayız.

Şimdi sıra kuşandığımız parti silahıyla devrimi kazanmaktadır. Hiç şüpheleri olmasın ki korkularını gerçek kılacağız.

Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

Partinin kızıl bayrağı altında birleşelim, savaşalım!

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

İstanbul'dan bir lise öğrencisi

Devrimci için özgürlük tutkusu, ideallerine bağlılık tutkusudur!

Bir devrimciyi sıradan insandan ayıran temen kıstaslardan biri özgürlük tutkusudur. Özgürlüğü koparıp alma hırsı ve kararlılığıdır. Bunun yitirildiği yerde ise tam bir çözülme, çürüme ve köleleşme başlar.

Partimizin her zaman altını çizdiği bir gerçek var; direnmek sadece polisin işkence seansları ile ölçülemez. Direnmenin ve çözülmenin ölçütü siyasal yaşamın toplamı içinde gösterilen performans ve devrime bağlılıktır. Eğer kişi örgütüne, partisine ve dolayısıyla devrime ve sosyalizme bağlanmışsa, oradan yaşama bakmayı becermişse, zorlukları yenmesi, en zor durumların içinden dahi sendelemen çıkması hiç de zor olmaz. Partiye ve devrime bağlanmamış bir devrimcilik ve militanlık dönemsel coşku ve heyecanla sınırlıdır. Böyleleri sınıf ve kitle hareketindeki yükselişin yarattığı heyecanın itkisiyle öne çıkar militan bir performans gösterir, geriye çekiliş dönemlerinde ise şu veya bu nedenden dolayı umutsuzlaşır, çöker.

Devrim mücadelesinin zorluklarını hayal edemeyenler, devrimin güzelliklerini de hayal edemezler!

Geriye dönüp tarihe ve sınıf mücadelelerine baktığımız zaman, biz Türkiyeli devrimci ve komünistlerin henüz ciddi anlamda düşman şiddetiyle (12 Eylül'ü nispeten dışta tutarsak) karşılaşmadığımızı söyleyebiliriz. Evet, bugün işkence görüyoruz, yıllarca zindanlara atılıyoruz, sokakta katlediliyoruz, yargısız infazlara maruz kalıyoruz ama düşmanın şiddetini bundan ibaret saymamak gerekiyor. Yarın, devrim düzen için ciddi bir tehdit durumuna geldiği zaman bugün olanlar şiddetten dahi sayılmayacak. Kitlesel katliamlar, sokak çatışmaları, barikatlar derken, cesetlerimize basa basa ilerlemek zorunda kalacağız. Hala canlı örnek olması anlamında Kürdistan'a bakmak gerekiyor. Katliamlar, sokak infazları, tecavüz, yakma, yıkma mücadelenin sıradan bir parçası haline gelmiş. Eğer sermayenin saltanatını yıkmak bir anlık kısa bir çatışmanın işi değilse, yarın bütün bunların daha ağırlığını bizler de yaşayacağız. Bugünden bunu böyle tasavvur edemeyen, devrimimizin büyüklüğünü de tasavvur edemiyor demektir. Özgürlüğün bedelini bilmiyor demektir. Eğer özgürlüğü bireysel değil de toplumsal bir alt üst oluşun ürünü bir devrimin sağlayacağı sınıfsal ve toplumsal bir özgürlük olarak özlüyorsak, tarihsel olarak yaşanmış en şiddetli ve uzun çatışmalara da hazır olmak zorundayız. Devrim mücadelesini uzun ve şiddetli çatışmalar olarak düşünmeyenler, 12 Eylülzedelerin akıbetini yaşamaktan kurtulamazlar. Bilindiği üzere, 12 Eylül öncesi devrimi an meselesi görenler 12 Eylül'den sonra devrimi ve sosyalizmi sorgulamaya başladılar. Bu devrimi kısa vadeli ve basit kurgulayanların bir kısmı arpayı Avrupa'da bir kısmı ise cezaevlerinde tükettiler. Muhakkak ki biz devrimi umutsuz bir gelecek olarak da kavramayız. Uzun soluklu, çetin ve ihanetlerle, yenilgi ve bedellerle dolu bir savaştır devrim mücadelesi.

Tutsaklıkta özgürlüğü yaşamak

Sermayenin sınıf diktatörlüğünün sürdüğü bir toplumsal sistemde bu sınıfın egemenliğine son vermeden toplumsal bir özgürlükten bahsetmek

olanaksızdır. Çünkü özgürlük sınıfsaldır. Ve toplumsal maddi koşulların ürünü olarak varedilebilir. Bu böyle olmakla beraber komünistler ve devrimciler yani sermaye sınıfının sınıfsal egemenliğine karşı örgütlü bir şekilde savaşımlar her koşulda özgürdürler. Çünkü onlar sistemin yarattığı mevcut toplumsal kültür, değer, alışkanlık ve düşünsel sınırlılıkları aşarak geleceğe bakar, geleceği buradan kurgulayıp yaşarlar. Bu bir komünisti/devrimciyi özgür kılan temel düşünsel yanıdır.

Fiili tutsaklığa karşı sürekli isyana ve özgürlük özlemindeki temel düşünsel yanıdır. Fiili tutsaklığa karşı sürekli isyan ve özgürlük özlemindeki temel belirleyicilik ise toplumsal/sınıfsal özgürlük özleminin gerektirdiği sınıf mücadelesinin en verimli alanında kendini varetme arzusudur. Bu arzuyu yaşam biçimi olarak içselleştiren her parti militanı, kadrosu tutsak düştüğü andan itibaren düşmanın abluka ve "otorite"sini kırmak için özgürlük eylem ve girişimiyle her anı ve olanağı değerlendirmelidir. Karakolda, işkencehanede, hücrede ve cezaevinde olması özgürlük arzusunu kıramaz. Artık o andan itibaren özgürlük tutkusu, düşman kural ve "otorite"sini boşa çıkarma bilincidir. Her komünist tutsağın tutsaklık bilincini ve yaşamını bu belirlemelidir. Devrimci yaratıcılığı son sınırına kadar kullanarak olanaksızlıkların içinde büyük olanaklar yaratma bilinci ve hırsıyla hareket etmelidir. Bu konuda kısa siyasal yaşamına karşı partimizin önemli bir deneyimi, birikimi ve yarattığı gelenek var. Bu geleneği daha büyük başarılarla sürdürmek partili militan ve kadroların başlıca görevidir. Yakın zamanda partili tutsakların başka devrimci yapılarla beraber büyük bir özveri ve emekle yarattığı özgürlük eylemi girişimi düşman tarafından boşa çıkarıldı. Belki emek ve çabamız bu kez boşa çıkarıldı. Partimizi bir de zindan cephesinde özgürlük eylemiyle selamlama arzumuzun önüne geçildi. Ama kavga alanlarına bir an önce koşma arzumuz ve özgürlük bilincimiz

daha da bilendi. Ve düşmana inat, mutlaka başaracağız!

Düşmanın kural, otorite ve "güvenliği"ni bir kez daha parçalayarak partimizle sınıf savaşımının en sıcak cephesinde kucaklaşacağız

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TKİP'li tutsaklar

Bir gün mutlaka başaracağız!

26.01.1999 günü bayanlar koğuşundaki özgürlük eylemi girişimimiz, düşman faliyetleri sonucu açığa çıkarılmıştır.

Büyük bir özveri ve emekle örülen özgürlüğümüz engellenmiştir. Ancak beyinlerimizdeki özgürlük tutkusunu hiçbir güç bugüne kadar engelleyemedi, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Tutsaklıkta özgürlüğü yaşamak, irade savaşının kazanılmasına bağlıdır. Bu irade savaşında hiçbir zaman kaybedilmemiştir. Tıpkı bugün olduğu gibi, devrimci irade ve kararlılık bütün imkansızlıkların üstesinden gelerek göstermiştir gücünü.

Özgürlük eylemi girişimimizi sıcak savaşın içindeki yerimizi alarak taçlandırma arzusunda idik. Savaşın zindanlar cephesinden sıcak savaş alanlarına koşamadık belki, ama bizi kavgadan koparacak hiçbir gücün olmadığını, olamayacağını ve özgürlük tutkumuzu bir kez

daha haykırdık. Bu tutkumuzu ta ki zaferle sonuçlanana kadar umutla ve bu biliçle "Bir Gün Mutlaka Başaracağız" diyerek haykırmaya devam edeceğiz. "Özgürlük Ellerimizde" şiarı rehberimiz olacak.

Emek ve çabalarımızın yarattığı en güzel değerlerden biri olan, devrimci dostluk ve dayanışma siperine bir tuğla daha örülmüştür.

"Özgürlüğümüzü engelleyenler" boşuna sevinmeyin. Bizi, hiçbir şekilde bu tutkumuzdan vazgeçiremeyeceksiniz. Ölüm pahasına, her fırsatta bu hakkımızı kullanmaktan geri durmayacağız. Zindan duvarlarını aşarak özgürlüğümüzü mutlaka kazanacağız. Savaşın sıcak alanlarına koşacağız...

Yaşasın devrimci dayanışma!

Yaşasın özgürlük eylemimiz!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki DHKP-C,
TKİP, TKP(ML), TİKB Tutsakları.

Türkiye Komünist İşçi Partisi'ni selamlıyoruz!

Sermaye iktidarının işçi ve emekçilere IMF direktifleri doğrultusunda uyguladığı yıkım programı sefaleti daha da derinleştirmekte, sofradaki kırıntılara dahi el uzatmaktadır. Özelleştirmelerle onbinlerce işçi sokağa atılıp işsizler ordusu büyütülmektedir. İşsizlik çığ gibi büyümekte, sermaye sınıfını tehdit eder hale gelmektedir.

Mafyalaşan, çürüyen ve kokuşan düzen pisliğini her tarafa saçmakta, emekçi sınıfları yoz kültürü empoze ederek insani değerlerden uzaklaştırmaya, böylece emek-sermaye çelişkinin üstünü örtmeye çalışmaktadır.

Ancak tüm manevralarına karşın çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğunun üstünü örtmesi mümkün değildir. Bugün artık en sıradan insanlar bile gerçeklerin farkındadır. Aç bıraktığı, kriz var gerekçesiyle sokağa attığı, işsiz ordusuyla tehdit ederek 12-14 saat sefalet ücretine çalıştırdığı, efendilerinin direktifiyle %20'den fazla ücret vermediği emekçileri kandırmak, onlardan fedakarlık istemek eskisi kadar kolay olmayacaktır. Çünkü artık sömürülen emekçiler bunun farkındadır. Öfke ve nefret her geçen gün büyümektedir.

Sermaye sınıfı bundan böyle artık bu kadar kolay sömüremeyecektir. Çünkü işçiler ve emekçiler artık yalnız değildir. Bolşeviklerin önderliğinde gerçekleştirilen muvazaffer Ekim Devrimi bir proleter devrimdir. Bu devrim işçi iktidarını gerçekleştirerek sosyalizmin tek kurtuluş olduğunu kanıtlamıştır. Bizler de Türkiye'li komünistler olarak, Ekim Devrimi'nin açtığı yolda, onun izinde yürüyoruz. Amacımız öncelikle Türkiye'de olmak üzere sosyalist bir proleter devrimi gerçekleştirmektir. Bu hedefe ulaşmamızı sağlayacak, proletaryayı ve tüm ezilenleri mücadeleye sevk edip onları iktidara götürecektir öncü kurmayımız olan komünist işçi partimiz kurulmuştur.

Bugün bunun sevincini yaşıyoruz. Hedefimiz partimize sahip çıkarak, sisteme karşı bir sınıf olarak partimiz öncülüğünde mücadeleyi geliştirmektir. Ta ki çürümüş kapitalist sistemi yıkıp yerine kendi sistemimizi, proletarya diktatörlüğünü kurana dek... Bu elbette ki kolay olmayacaktır. Ama gerçek bir kurtuluş için başımızdaki asalakları yıkmak dışında bir yol yoktur.

Bugün sosyalizm her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaçtır. Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunu selamlıyor, EKİM davasına gönül veren ve emeği geçen dışardaki ve zindanlardaki tüm yoldaşlara partiyi kazanmanın kıvancıyla yürek dolusu sevgilerimizi gönderiyoruz.

Selam olsun Türkiye Komünist İşçi Partisine!

Herşey parti için!

Herşey Ekim davasının bu topraklarda kazanılması için!

Yaşasın proleter sosyalist devrimi!

İzmir'den komünist işçiler

Düzen partilerine oy yok!

Yaşadığımız toplumda ezen ve ezilenlerden oluşan iki sınıf vardır. Birisi, bir avuç asalak olarak, üretim araçlarını elinde bulunduran sermaye sınıfı yani burjuvazi, diğeri ise üretim araçlarından yoksun olan, işgücünden başka satacak birşey olmayan bu anlamda ücretli köle olan, emeği temsil eden işçi sınıfı.

Bu iki sınıfın çıkarları birbirine taban tabana zıttır, bundan dolayı uzlaşmaları mümkün değildir. İster burjuvazi ister işçi sınıfı olsun her sınıfın yaşayabilmesi, ömrünü idame ettirebilmesi için belirli silahlara ihtiyacı vardır. Burjuvazinin temel silahı, sahip olduğu üretim araçlarıdır. Öncelikli olarak gücünü buradan almaktadır.

Burjuvazinin varlık nedeni kar ve sömürüdür. Onun tek amacı "kar daha çok kar"dır. Bunun için olmadık yollara başvurur. Binbir türlü ayak oyunları ve işçi ve emekçileri kanının son damlasına kadar sömürür. Düzenini tehdit eden en küçük kıpırdanmayı bile zor yoluyla bastırır.

Burjuvazi bunu, örgütlü gücü olan **devlet** aygıtıyla yapar. DGM'leri, ordusu, MIT'i, iti vb. hepsi bu düzenin bekası için vardır. "Kar daha çok kar"a dayanan bu kapitalist sistemin yapısı gereği çıkarları işçi sınıfından yana değildir.

Nasıl ki burjuvazi gücünü, üretim araçlarından ve kapitalist sistemin koruyucusu, örgütlü gücü devlet aygıtından alıyorsa, işçi sınıfı da gücünü üretimde tuttuğu yerden ve düzen karşısında konumlanmış biçimi olan örgütlü gücünden alır.

Burjuvazi iktidarını zor yoluyla ve devlet aygıtıyla sağlıyorsa, işçilerin emekçilerin tüm ezilenlerin karşısına her koşulda örgütlenerek çıkıyorsa, demek ki işçi sınıfı da kendi çıkarları gereği kendi partisini, kendi araçlarını yaratmak durumundadır.

Burjuvazi kendi düzeni karşısında, işçi sınıfının bir sınıf olarak devrimci rolünü oynamaması için birçok araçlar devreye koyar, birçok taktikler geliştirir.

İşçi sınıfı içerisinde Alevi-Sünni, Kürt-Türk ve buna benzer suni ayrımlar yaratarak işçi ve emekçileri kendi içinde bölerek, parçalayarak daha rahat yönetmeye çalışır. Bizleri, suni ayrımlar yaratıp birbirimizle karşı karşıya getirerek, kendi düzen sınırları içinde tutmaya çalışır. Bizler birbirimizle uğraşırken o istediği gibi at koşturur. Böl, parçala, yönet politikası burjuvazinin vazgeçilmez politikalarından biridir.

Burjuvazinin bu vazgeçilmez politikayı dün olduğu gibi bugün de, seçimler üzerinde uygulayacağı hepimiz tarafından bilinen bir gerçektir. Onun önemli silahlarından birisi de seçimdir.

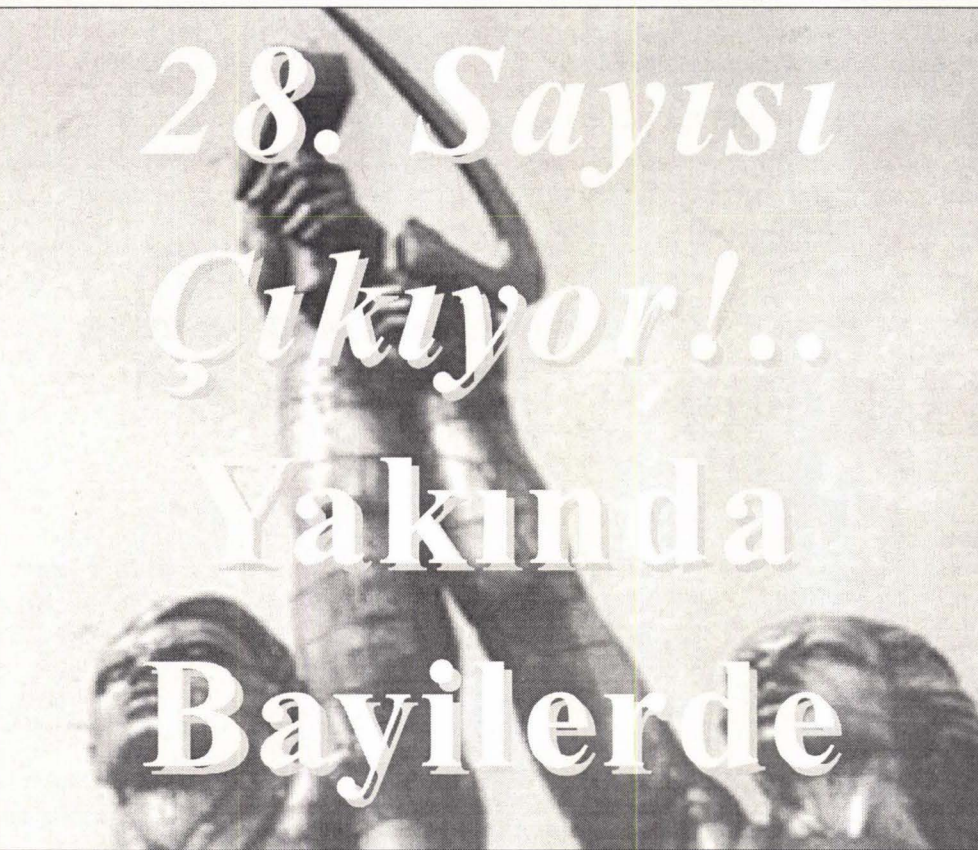
Seçim işçilere, emekçilere, soykırımdan geçirilen Kürt halkına, tüm ezilen kesimlere yöneltilmiş bir silahtır. Sömürüye dayanan düzenlerini meşrulaştırmanın bir aracıdır. Burjuvazi ve onun düzeni, bize açlık ve sefaletten başka ne getirmiştir? İşsizlik, sefalet ücretleri, özelleştirmeler, konut sorunu, eğitim sorunu, sağlık sorunu vb. saymakla bitiremeyeceğimiz sorunlar. Burjuvazinin kanla yazılmış kara defteri hayli kabarık. Tarihin sayfalarını şöyle bir karıştırsak kandan ve gözyaşından başka birşey göremeyiz. Gözlerini kar hırsı bürümüş bu asalak sınıftan soracak hesabımız çok.

Bizleri daha rahat sömürebilmek, ezilemek, açlığa terketmek, gerektiğinde açıktan yargısız infazlarla yok etmek, kardeş Kürt halkını yok etmek için daha fazla silahlanmak, kısaca bize kan kusturmak, yaşamı zehir etmek için bunları yaptığı yetmezmiş gibi bir de aymazca bizlerden oy isteyerek üzerimizde oynanan tüm oyunları onaylamamız isteniyor. Bu düzene vereceğimiz her oy bize kan ve gözyaşı olarak geri dönecektir.

DSP'si, DYP'si, ANAP'ı, MHP'si FP'si hangi parti başa geçerse geçsin, işçiler emekçiler açısından değişen birşey olmayacaktır. Çünkü tüm bu partiler bu düzenin partileridir. Bu düzenin partisi olmak demek, onun çıkarlarını korumak demek ona hizmet etmek demektir. İsimleri dışında bu partilerin hiçbirinin diğerinden farkı yoktur. Bu partilerin kimi az kimi çok oy alarak, sonuçta oylarımızı kendi aralarında paylaşıp bizi yönetmeye devam edeceklerdir. İster Ali gelsin ister Veli. Önemli olan düzenin hangi partisinin başa geçtiği değildir. Asıl önemli olan hangisi olursa olsun kime hizmet ettiğidir.

Bu düzenin işçilere emekçilere verebileceği hiçbirşey olmadığı gibi, onların oyuyla parlamentoda yeralan partilerinin de işçilere-emekçilere verebileceği birşey olamaz. Evet birşey olur o da bu düzenin çarkının daha rahat dönmesini sağlamak olur.

Bu düzenin tekerine çomak sokmak zamanı çoktan geldi. Tekerlekleri eskidiği gibi vidaları da gevşedi. Yeter ki kurtuluşun birleşmekten, örgütlenmekten, bağımsız ihtilaleci partimizin kızıl bayrağı altında sosyalist devrime giden yolda olduğunu görebilelim. İşte o zaman bu düzenin kollarını tek tek kıracağımız, iktidara geleceğimiz gün yakındır.

Ekim Gençliği

Paşabahçe Şişe ve Cam fabrikası grevi (31 Ocak-25 Mayıs 1966)

Sınıf hareketinin yükseldiği bir dönemde, büyük etkiler yaratan bir grevdü. O dönemde bir TİS satışı yaşayan işçiler tepki olarak sendika değiştirerek Kristal-İş'e geçtiler ve 31 Ocak'ta greve gittiler. İşverenin grevin yasadışı olduğunu iddia etmesine karşın İş Mahkemesi grevci işçilerden yana karar aldı. İşveren bu karara karşın toplu sözleşme görüşmelerine yanaşmaması üzerine işçiler seslerini yükseltmek için grevi miting ve yürüyüşlerle besledi. Buna karşı da baskılar artmaya başladı. Devreye hain Türk-İş bürokratları girdi ve grevi bir gün sonra bitirmek üzere bir protokol imzaladı. İşçiler protokolü tanımadılar ve grevi sürdürdüler. Türk-İş'e karşı grevin bitmesini istemeyen işçiler ile 16 sendika arasında "Destekleme Komitesi" kuruldu. 21 Nisan'da o dönemin hükümeti grevi 1 ay erteledi. İşçiler ise karara uymayıp grevi sürdürdü, 25 Mayıs'ta işbaşı yaptı.

Türk-İş yönetimi aldığı karara uymayan ve grevi destekleyen sendikaları Onur Kurulu'na verdi. Bunun ardından Petrol-İş ve Kristal-İş 15 ay, Maden-İş 6 ay ve Basın-İş 3 ay süreyle ihraç edildiler. Bu grev sonuçları ve kazanımlarıyla mücadele tarihimizde önemli bir yer tutar.

Bertolt Brecht 101 yaşında!

(10 Şubat 1898-1956)

Parti, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşıyor!

Nedir Parti?

Bir telefon mu arka odalarda çalan?

Kimdir parti?

Düşüncesi gizli,

kararı bilinmez biri mi?

Parti biziz.

Sen, ben, hepimiz.

Parti senin için kardeş,

Parti kafandaki düşünce.

Sen nerede oturursan

orası onun evi,

Nerede sana saldırırlarsa

O'dur karşı koyan orada.

O'dur gösteren

bize gideceğimiz yolu.

İzleriz O'nu biz de senin gibi.

Bulamazsın doğru yolu

bizsiz yürüme.

Yolların en çıkılmazıdır

bizsiz gidilen yol.

Bizden kopma sakın kardeş.

Belki biz yanılırız,

belki sensin haklı.

Öyleyse kopma bizden!

Kafandan şunu çıkarma kardeş

Dolambaçlı yoldan

daha iyidir kestirme yol.

Bilirsen eğer sen bu kestirme yolu

Bilir de göstermezsen bize,

Nereye yarar bilgin senin!

Bilge kişi ol!

Ama yanyana ol bizimle,

Paylaş bizimle bilgini

Kopma bizden kardeş,

Bizden uzaklaşma!

Bertolt Brecht

Stalingrad savunması 56. yılında

22 Haziran 1941'de kapitalizmin ucubesi Alman faşizmi, Sovyetler Birliği'ne karşı tarihin en inanılmaz büyüklükteki saldırılarından birini başlattı. İnsanlık düşmanlarının bu karşı konulmaz görülen saldırısı, sosyalizmin uçsuz bucaksız bozkırlarında Kızıl Ordu birlikleri ile işçi, köylü ve aydınlardan oluşan gerilla müfrezelerince karşılandı. İşgale uğrayan Sovyet kentleri, ufuksuz bozkırlar ve köylerin herbiri bir mevzi ve direniş kalesi halinde faşistlerin kabusu oldu. Hızla bitirilmeye çalışılan ama bir türlü bitirilemeyen bu "nihai" saldırı, Faşizmin yenilgisini de hazırlayan en önemli etken oldu. Nazi işgal orduları karşısında Fransa başta olmak üzere Avrupa'nın kapitalist devletleri tutunamayarak tek tek düşerken, kardeş ulusların sosyalist birliği olan Sovyet Cumhuriyeti'nin insanları dişiyle tırnağıyla tamı tamına 182 gün Stalingrad'ı savundu. Her tuğla parçasını bir mevzi haline getirerek insanlık düşmanlarına aman vermedi. Kuşatmanın 182.

gününde gelen yeni Sovyet kuvvetlerinin kışkacıyla Nazi birlikleri 2 Şubat 1943'te teslimiyete zorlandı. Bu, savaşın dönüm noktası oldu. Nazi orduları 1943'te Ukrayna'dan, 1944'de Sovyet cephelelerinden ve Varşova'dan sürüldü.

Sosyalist topraklardaki direniş Nazizmin yenilgisini hazırladı.

Her ulustan Sovyet emekçileri fedakar, kararlı ve nihayet yenilmez bir irade gösterdiler.

Devrimci inancın ve kararlılığın yenilmezliğini tüm dünya önünde tartışılmaz bir biçimde gösterdiler.

Barbarlığın karşısında insanlığın biricik kurtuluş yolu olan sosyalizmi bilinç ve kararlılıkla savundular.

Sosyalizmin savaşçıları bugün de aynı inanç ve kararlılıkla haykırırlar:

Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

İş kazası değil, kapitalizmin katliamı!

Aliağa-HABAŞ: 3 işçi ölü, 17 işçi yaralı

*İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için
mücadeleye!*

Kızıl Bayrak